

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SARAH ECHAVARRE SMITH

The Boy with the Bookstore

A NOVEL

“Prepare to smile, think,
and above all swoon.”

—#1 *New York Times* bestselling
author **TESSA BAILEY**

İçin Övgü *Konumda*

“Kimlik, eşitlik ve insanlar ile yerler arasındaki dokunaklı bağlantı hakkında canlı, romantik bir macera. Seksi, zeki ve gerçeklerden kaçan biri—Bir Sarah Smith romanında yaşamak istiyorum!”

—*New York Times* çok satan yazar Samantha Young

“*Konumda* bayılmaya değer bir kahraman ve listelerin dışında cızırtılı bir kimyaya sahip akıllı bir kadın kahraman ile okunan şımarık, seksi bir kitap! Pitoresk bir milli park zemininde geçen bu eğlenceli, cilveli, düşmandan sevgiliye aşk, feci derecede harika bir yolculuk!”

—Jenn McKinlay, *New York Times* en çok satan yazar *Paris her zaman iyi bir fikir*

“*Konumda* bana harika karakterlerle muhteşem Utah'a çok ihtiyaç duyduğum bir kaçış sağladı ve en yetenekli ellerde olduğumu biliyordum! Sarah Smith, sadık kadın kahramanları, kendinden geçmiş kahramanları, kök salacak bir aşk hikayesini *vetheen* iyi öpüşme sahneleri.”

—Tiff Marcelo, *Bugün Amerika* en çok satan yazar *Uzaklardaki Bir Kitap Kulübünde*

“Smith, Alia'nın Filipinli mirasının kişisel ve profesyonel hedeflerini nasıl etkilediğini hassas bir şekilde sergiliyor. Eğlenceli, seksi ve canlandırıcı, bu kesinlikle hafif romantizm sevenlerin ilgisini çekecek.

—*Yayıncılar Haftalık*

“Yumuşak anlar ve kavurucu sıcaklıkla dolu, *Konumda* sizi nefes kesen doğa harikalarının ortasında, sizin de aşık olacağınız bir alana taşıyor. Sarah Smith, sonsuza dek mutlu yaşamının macerasının sadece başlangıcı olduğu komik, dokunaklı bir roman sunuyor. Bu, hepimizin hak ettiği seyahat aşk hikayesi!”

—Denise Williams, yazarı *Flört Etmede Nasıl Başarısız Olunur?*

İçin Övgü *Kaynatmak*

“Bu yemek kamyonu romantizmi, baharatlı, tuzlu ve tatlı bir düşmandan sevgiliye bir hikaye sunuyor. Lezzetli!”

—Mia Hopkins, yazarı *Çöpe atıldı*

“Düşmanlardan aşıklara olan romantizm karşı konulamaz olsa da, bu tatmin edici aşk hikayesini öne çıkaran samimi, iyi gelişmiş karakterler ve yürek burkan aile dinamikleridir. Bu bir kazanan.”

—*Yayıncılar Haftalık* (yıldızlı inceleme)

“Baharatlı şakalaşma, yemyeşil manzara ve tutkunun mükemmel karışımıyla güçlü bir romantizm!”

—Charish Reid, yazarı *(Güven) Sana Aşık Olmak*

“Bu kitapta her şey vardı: Yüreği eriten bir kahraman, kahkahalarla dolu anlar, aile draması ve yemyeşil, tropikal bir ortamda lezzetli yemekler. Taze, eğlenceli ve tamamen bağımlılık yapıcı.”

—Sara Desai, yazarı *Flört Planı*

İçin övgüsahtekar

“Tanıdığımızı sandığımız insanların bizi en seksi şekilde nasıl şaşırtabileceklerine dair taze, tatlı ve eğlenceli bir hikaye. Baygın öpücükler ve yürekten dürüstlikle dolu, *sahtekar*sıcak, güven verici bir kucaklama gibidir.”

—Lyssa Kay Adams, yazarı *Bromantik değil mi?*

“Smith'in harika ilk kitabının her sayfasına bayıldım! Romantizm tatlı ve iç açıcıydı, ancak bu kitap boyunca beni neşelendiren, Smith'in tüm gücünü kucaklayan bir ana karakter yazma becerisiydi.

—Alexa Martin, yazarı *Mom Jeans ve Diğer Hatalar*

“İçgörü ve mizahla yazılmış, Sarah Smith'in *sahtekar*son sayfasına kadar sizi kendine bağlayacak büyüleyici, feminist ve farklı bir aşk hikayesi.”

—Sonya Lalli, yazarı *Bir Holly Jolly Diwali*

Sarah Echavarre Smith'in kitapları

Faker
Konumda
Kaynatıyor
Kitapçı Çocuk

The
Boy
with the
&OOK EVET

SARAHECHAVARRESMITH

BERKLEY ROMANSI
YeniYork

BERKLEY ROMANSI
Berkley tarafından yayınlandı
Penguin Random House LLC'nin bir
baskısı [Penguinrandomhouse.com](https://penguinrandomhouse.com)

Telif hakkı © 2022, Sarah Smith tarafından
Penguin Random House telif hakkını destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, özgür konuşmayı teşvik eder ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir sürümünü satın aldığınız ve izinsiz olarak herhangi bir biçimde çoğaltmayarak, taramayarak veya herhangi bir bölümünü dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesine izin veriyorsunuz.

BERKLEY tescilli bir ticari markadır ve B kolofonlu Berkley Romance, Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayında Kataloglama Veri
Adları: Smith, Sarah, 1985-yazar.

Başlık: Kitapçılı çocuk / Sarah Echavarre Smith.

Açıklama: Birinci Basım. | New York: Berkley Romance, 2022.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022009305 (baskı) | LCCN 2022009306 (e-kitap) | ISBN 9780593545980 (ticari karton kapaklı) | ISBN 9780593545997 (e-kitap)

Sınıflandırma: LCC PS3569.M5379758 B69 2022 (baskı) | LCC PS3569.M5379758 (e-kitap) | DDC 813/.54—dc23

LC kaydı şu adreste
mevcuttur: <https://lcn.loc.gov/2022009305> LC e-kitap kaydı
şu adreste mevcuttur: <https://lcn.loc.gov/2022009306>

Birinci Basım: Eylül 2022 Kapak

tasarımı ve çizimi Victoria Chu

tarafından yapılmıştır

Başlık sayfası çizimi: AIWD/Shutterstock.com
Molly Jeszke tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, iş yerleri, olaylar ya da yerler ile benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_140823194_c0_r0

İçindekiler

Kapak

Övmek Fveya Sarah Echavarre

Smith Başlıklar BVe Sarah

Echavarre Smith Başlık PaGBu

ortakPtam

am özveri

ChaP1

tane var

ChaP2

tane var

ChaP3

tane var

ChaP4

tane var

ChaP5

tane var

ChaP6

tane var

ChaP7

tane var

ChaP8

tane var

ChaP9

tane var

ChaP10

tane var

ChaP11

[olmak](#)
[Chap12](#)
[olmak](#)
[Chap13](#)
[olmak](#)
[Chap14](#)
[olmak](#)
[Chap15](#)
[olmak](#)
[Chap16](#)
[olmak](#)
[Chap17](#)
[olmak](#)
[Chap18](#)
[olmak](#)

[ChaP19](#)
[olmak](#)
[ChaP20](#)
[olmak](#)
[ChaP21](#)
[olmak](#)
[ChaP22](#)
[olmak](#)
[ChaP23](#)
[olmak](#)
[ChaP24](#)
[olmak](#)
[VEPi1og](#)

[*kabul*](#)
[*edildiGmentler*](#)
[*yazar hakkında*](#)

*Dışarıdaki tüm Joelles ve Max'ler için.
Dünyadaki tüm mutlu sonları hak ediyorsun.*

Bölüm 1

joelle

İÇİNDE Max Boyson fırınıma girdiğinde neredeyse elimdeki kruvasan tepsisini düşürüyorum ve bayılmamaya çalışıyorum.

Bu benim için günlük bir olay. Çünkü tam yedi kırk beşte içeri girdiğinde uğraşmam gereken şey bu: Siyah deri bir ceket giymiş 1.80 boyundaki bedeni, uzun, kaslı bacaklarını örten eski püskü bir kot pantolon. O açık kahverengi saç kütesinin üzerine örgü bir bere takıyor ve elmasları kesecek kadar keskin bir çene çizgisi boyunca sağlıklı miktarda ense tabakası var.

Gülünç derecede yakışıklı bir Instagram modeli ile bir bisikletçinin karışımı.

Ve o gülümseme. Aman tanrım, o gülüş. Hep yarım gülümseme. Sanki söylemek için can attığı bir sırrı saklıyormuş gibi her zaman ağzının sağ köşesi kıvrılırdı. Her zaman lezzetli kurt gibi.

Ama bu sadece onun görünüşü değil. Bütün tavrı bu. Bir odaya girme şekli, duruşu düz, bakışları aynı anda odaklanmış ve rahatsız edilmemiş. Büyük görünüyor ama aynı zamanda kendisinin de farkında. Fiziksel olarak heybetli olduğu kadar, fırınının küçük alanına adımını attığında kimseyi kalabalıklaştırmamaya özen gösteriyor. İçeri girip çıkarken insanlar için kapıyı tutar. Ve bir çizgi olduğunda daima yoldan çekilir. Sahip olduğu kolay bir güven - her zaman sahip olmak için can attığım bir şey.

Bir erkekte çekici bulduğum her şeyin özü o. Ve o sıcaklığın zirvesi her sabah dünyama giriyor, tenimi ateşe veriyor ve beynimi lapa haline getiriyor.

Keşke bu kadar klişe olmasaydım. Ama ben.

Ben "mousy utangaç kız" ifadesinin fiziksel temsiliyim. Bunu Google Görseller'de aratırsanız, ilk açılan benim fotoğrafım olur.

Her şeye sahibim: sırtımın ortasına kadar gelen ve atkuyruğu yapılmadığında yüzümü gizleyen dağınık saçlar, kalın çerçeveli gözlükler, gergin olduğumda dudagımı ısırma ve kekeleme eğilimi ve yakışıklı bir adam bana baktığında uzun süre göz teması kuramama.

Max buraya gelip her zamanki siparişini verdiğiğinde iki günde bir yaptığım şey buydu.*olmaklatte* -ilkbahar ve yaz aylarında buzlu, sonbahar ve kış aylarında sıcak- ve sade bir kruvasan, yan binada gezinip Portland, Oregon'un Jade Bölgesi'nde ikimiz de kiraladığımız bu tuğla binada benimkinin yanındaki mağaza alanını işgal eden kitapçı Stacked'ı açmadan hemen önce.

Her şey bir filmde ağır çekim sahne gibi oluyor. Max yarım gülümsüyor. Yardım edeceğim müşterilerle dolu bir mağazam olduğunu anında unutuyorum. Bana sabah koşuşturmacasını, o gün menüde hangi yeni hamur işleri olduğunu, binamızın arkasındaki çöp bidonundaki güvercinlerin çöprü attığımda bana dalış bombası atıp atmadığını soruyor. Ve ben, bilgisiz ve acı verici derecede garip bir insan gibi, yanaklarımda, boynumda ve göğsümde sıcak yanıyorum. Kıkırdadım, sonra konuşma boyunca kekeledim, bu sırada bir psikopat gibi konuşmamak için ona gözümü kırpmadan bakmamaya çalıştım.

Sonra o gidiyor, kalbim yeniden düzenli atmaya başlıyor ve ben de yeniden normal bir insan gibi davranmaya karar veriyorum.

Onun huzuruna her çıktığımda telaşlı bir ergene dönüşmem gerçeği çok utanç verici.

Ama bugün değil.

Hayır hayır hayır. Bugün yeni bir şeyi işaret ediyor. Bugün, bir buçuk yıl önce yanımdaki yeri kiralamaya başladığında başlayan Max Boyson'a olan aşkım hakkında gerçekten bir şeyler yapacağım. Ona çıkma teklif edeceğim.

Bu kesinlikle ürkütücü bir ihtimal. Teknik olarak iş arkadaşıyız ve beni vurursa, bu çok garip olacak. Ama günlük sohbetlerimiz sırasında, ondan cilveli bir hava aldığıma yemin edebilirim. Sanki, yanında çalışan kadına asılan bir sürüngen gibi çıkmak istemediği için benimle açıkça flört etmekten geri adım atıyor. Ve bunu kesinlikle takdir ediyorum.

Ya da belki sadece samimi bir komşudur.

En ufak bir parçayı söndürüyorum, sonra hemen düzeltiyorum. Hayır. O aşağılayıcı konuşmaların hiçbirisi. Bunu hayatım boyunca yeterince yaptım. Güvenli oyna kişiliğime karşı çıkma ve değişiklik için cesur bir şeyler yapma zamanı.

Kruvasan tepsisini yere koyarak metal tezgahın kenarını kavradım ve sıranın sonuna doğru yürüyen Max'e hızlıca gülümsedim. Kendisinden birkaç kişi önde olan bir sonraki müşteriye yardım etmeden önce kruvasanların yarısını hızla yakındaki vitrine aktarırken aşırı odaklandım. Siparişleri verirken ve hamur işleri dağıtırken kendimi sakın tutmaya çalışacağım.

Bir, iki, üç için nefes alın. . . dört, beş, altı için nefes verin. . .

Evet, otuz iki yaşında bir kadın olarak, bir erkeğe çıkma teklif etmeye hazırlanırken kendime sakinleştirici bir nefes egzersizi yapmak zorunda kalmamın ne kadar zavallı olduğunun farkındayım. Ama flört geçmişim göz önüne alındığında bu hiç de şaşırtıcı değil. Hayatımda sadece bir kez bir erkeğe yüz yüze çıkma teklif ettim. . . Lisede. Evet, o zamandan beri erkeklere çıkma teklif ettim, ancak flört uygulaması DM'leri aracılığıyla yalnızca birkaç kez oldu. Bu, şehvet duyduğum yakışıklı ve dövmele kitabevi sahibiyle doğrudan göz teması kurmaktan ve "Hey, bir ara bir şeyler içmek ister misin?"

Sadece düşüncesi bile sinirlerimi havai fişek kutusuna düşen bir kibrit gibi çıtırdatıyor. Midemdeki taklayı geri yutuyorum ve bir sonraki müşteriye selamlıyorum, Max'in gittikçe yaklaşmasını sessizce sayıyorum.

Ve sonunda, sıranın önünde, benden sadece bir adım ötede. Arkasına bakıyorum ve sırada kimsenin olmadığını görüyorum. Bu, seyirci önünde ona çıkma teklif etmem gerekmediği anlamına geliyor. Tanrıya şükür.

Yavaşça, sessizce nefes alıyorum ve bunu bu anın olması gerektiğinin bir işareti olarak alıyorum. Tüm cesaretimi topladım ve gülümserken onunla göz teması kurdum.

Joelle. Hey."

Gözlerim titremesin. Adımı neredeyse bir hırıltıyı andıran o yumuşak, alçak tonda söylemesine bayılıyorum.

Merhaba Max. Sabahın nasıl geçiyor? Yapabilseydim, şu anda kendime beşlik çakardım. Tahmin ettiğim gibi sesim biraz gıcırtilı değildi. Sesim soğukkanlı ve sakın çıkıyor, aslında olduğum gibi sınırları harap olmuş bir inek gibi değilim.

Başını eğip bana baktı, neredeyse ilgisini çekmiş gibi. Ve işte burada. O çarpık yarım gülümseme.

"Gün boyu bana güç verecek inanılmaz kahven ve hamur işlerin olduğu için artık oldukça iyi."

Hızlı bir şekilde onunkini hazırlamak için arkamı dönerken devasa bir sırtışıla kendimi tuttum.*olmaklatte*

- sıcak, çünkü neredeyse Mayıs ayının sonu ve burada, Stumptown'da henüz yüksek sıcaklıklara ulaşmadık.

"Kabak nasıl gidiyor?"

Neredeyse her sabah buraya gelip her gün işe getirdiğim evcil hamsterimi sorması karşısında kendi kendime gülümsedim.

"O iyi. Alan ısıtıcısının hemen üzerindeki masamda ürperiyor, bu yüzden o neredeyse cennette.

Hafifçe kıkırdaması gülümsememi daha da genişletti.

Vitrinden taze bir kruvasan aldım, bir kağıt ambalajın içine koydum ve ikisini de tezgahın üzerinden ona doğru kaydardım.

"Muffin ve Donut nasıl?" diye sordum, kurtarıcı pitbull karışımı ve smokin kedisi için seçtiği çok tatlı isimlere ciyaklamamak için elimden geleni yaparak. Basmakalıp bir kötü çocuğa benzeyen bir adamın bu kadar tatlı evcil hayvan isimlerini tercih edeceğini asla tahmin edemezdim. Ancak, "Max Boyson'u delicesine ateşli yapan şeyler" sütununa giren bir başka sevimli kalite.

Kredi kartını verirken bana teşekkür etti ve ben kartı okuyucudan geçiriyorum. Kolunu uzattığında, siyah mürekkebi bir an için görüyorum.

ceketinin kolundan dışarı bakıyor. Bu, sağ kolundaki ayrıntılı kol dövmesinden, el yazısı yazısının ilgi çekici bir karışımından, birkaç kafatası kümesinden, devasa tüy kanatlardan ve bir yığın kitaptan bir ipucu.

Gözlerimi kırıştırdım ve bir tişört, kolsuz bluz ya da kollarının ön kısmı boyunca kıvrık düğmeli bir gömlek giydiğinde dövmesinin ne kadar lezzetli göründüğünü hatırladım. . .

O konuşurken yutkundum ve tekrar yüzüne odaklandım.

"Onlar iyi. Donut, çoğu gün hâlâ Muffin'le uğraşıyor. Neredeyse her gece ona aldığım yeni yatağı alıyor.

Ah, gerçekten mi? Zavallı Çörek."

"On dört kiloluk bir ev kedisinin yetmiş kiloluk bir çukur boğaya zorbalık yaptığını görmek çok komik. Sanki ikisi de boyutlarının farkında değilmiş gibi."

Kapıya baktım, henüz hiç müşteri gelmediği için şükrediyordum, bu yüzden sohbetimizi kesip onlara yardım etmem gerekecekti. Sohbetimiz kolay ve keyifli, büyük soruma mükemmel bir geçiş. İçimdeki sinirler yavaş yavaş dağılıyor ve kendimi şaşırtıcı derecede hafif hissediyorum.

Şimdi ona gerçekten çıkma teklif etmek için doğru anı beklemeliyiz.

Lattesini yudumluyor ve kahvenin nefis cevizli-vanilya aromasını tamamlıyor.*olmak*kruvasanından dev bir ısırık almadan önce. İnlerken gözleri başının arkasına kaydı ve ben neredeyse boğuluyordum. Hayatımda daha seksi bir ses duymadığıma yüzde bin eminim.

Fırın tepsisine dönüyorum ve Max'in yemek yeme sesini duyunca bayılmak yerine körü körüne vitrinin içine daha fazla kruvasan yığmaya başlıyorum.

Tanrım, bu iyi mi? Kruvasanın tadına inanamıyormuş gibi kaşlarını çatı.

Güldüm. "Bunu neredeyse her sabah söylüyorsun."

Omuz silkiyor ve beresini çekiştiriyor. "Portland'daki en iyi kruvasan, eller aşağı. Ölüm hücreesindeki yemeğim bu bebeklerden oluşan bir yığın olurdu, hiç şüphesiz."

Kıkırdamaya başladım, bu da Max'in lokmalar arasında gülmesine neden oldu. Bu biraz hastalıklı, dedim burnumu kırıştırarak.

Gülümsemesi yerinden kıkırdamıyor. "Bu doğru. Dışarı çıkmanın en iyi yolu, karbonhidratla ölmek." Ağzımı kapatıyorum, çok gülüyorum.

Fırınının yarım düzine küçük masanın bulunduğu ön alanına baktı. Hepsi kendi karbonhidrat yüklü güzelliklerini yiyen müşterilerle dolu.

"Söyle bana." Tezgahın üzerine eğiliyor, yüzündeki ifade komplocu bir hava alıyor. "İdam cezası yemeğin nedir?"

Başımı kaldırıp ona baktım ve neredeyse on santim daha uzun olduğu için benden nasıl yükseldiğinin tadını çıkardım. Vücudunun ısısı üzerimden sıyrılıyor ve bir an için aşağı bakmam gerekiyor.

"Hımm, peki. Bunu pek düşünmedim.

Lattesini yudumlamadan önce kaşını bana doğru salladı. "Hadi. Benimle biraz oyna."

Bu sefer o çarpıntı tam göğsümün ortasına çarptı. Tamam, bu tartışmasız cilveli bir yorum. Yay!

Max yan eve ilk taşındığında ve uğramaya başladığında ve bana yarım gülümsemeler ve hoş sohbetler yağdırdığında, başım dönmüştü. Ama onun annem, teyzem ve teyzem yanında aynı şekilde davrandığını gördüğümde *erkek torun*, Kesinlikle daha az özel hissettim. Açıkçası bu sadece onun kişiliği - komşuları etkilemeli. Ne de olsa küçük bir tuğla binayı paylaşıyoruz.

Ama az önce bana bahsettiği kaşlarını sallaması, homurdanarak "benimle biraz oyna" demesiyle birleştğinde oyunun kurallarını değiştiriyor. Ona çıkma teklif etmek için güvenimin son rezervlerini artırmam gereken yeşil bayrak.

"Kulağa tuhaf gelecek ama beni dinleyin: ev yapımı, fırından yeni çıkmış, kavrulmuş ilikli baget."

Az önce söylediklerimden emin değilmiş gibi kaşlarını çattı ama gözlerindeki bakış hâlâ oyunbazdı. Söylemeliyim ki, bunu beklemiyordum.

Omuz silkiyorum ve önlüğümün askısını çekiyorum.

"Sürprizlerle doluyum." Bu bana tam bir sırtış kazandırıyor.

"Kemik iliğinin tadı nasıldır?" O sorar. "Bende hiç olmadı."

Şimdi daha da yaklaşıyor. Bedenlerimiz arasında bir fitten daha az mesafe var ve cevap vermeden önce anın içine dalmak için bir saniyemi ayırdım. Yemek hakkında konuşurken Max Boyson'la açıkça, tartışmasız flört ediyorum.

Aferin Joelle! Sevimli ve seksi bir flört olmana bak! En büyük iki tutkunuzu birleştirmek: yemek ve ateşli kitapçı sahibi

yan kapı! Cidden yapıyorsun!

“Zengin. Ve pürüzsüz. Ve kalın. Ve yağlı, ama iyi bir şekilde. Tereyağı gibi ama daha derin, daha dolgun, daha besleyici bir tada sahip.”

Max'in mürekkep siyahı gözbebekleri bana bakarken genişlemeye başladı, sanki hipnotize olmuş ve aynı anda meraklanmış gibi ağzı açıktı. Nefes almayı bırakıyorum.

Boğazını temizliyor. "Lanet etmek . . .”

Çabucak başımı salladım. “Sıcak, kıtır kıtır ekmek üzerinde ilahi. Denemeniz gerekiyor.”

Transa geçmiş gibi başını sallıyor. Ben de transtayım. En sevdiğim yemek kombinasyonlarından biri hakkında şiirler yazarken ona bakmadan duramıyorum.

"Nasıl servis edilir?" diye soruyor, sesi inilti ile hırıltı arasında. "İliği kastediyorum."

Kirli boğazındaki yavaş hareket karşısında büyülenmiş bir halde izliyorum.

Yemin ederim, iç ısım yükseldikçe derimin karıncalandığını hissedebiliyorum. Kemik iliği hakkında konuşmanın beni bu kadar heyecanlandıracağını kim bilebilirdi?

"Bazen kemiği uzunlamasına keserler ve kemiğin oyuk kısmından bıçağınızı sıyıırırsınız ve ilik dışarı çıkar" diyorum. "Ve bazen onu parçalar halinde keserler ve kemik iliği ortadadır, bu yüzden olabildiğince kazıyın, ancak neredeyse her zaman bir miktar kalır, bu yüzden onu çıkarmanın en iyi yolu kemiği ağzınıza sokmak ve onu emmek, gerçekten dilinizi deliğe sokun ve yalayın ve... .”

Ne dediğimi fark ettiğimde sustum.

Yakındaki masalardan birkaç kafa bize doğru dönüyor. Açıkça beni duymuşlar. Söylediklerim karşısında Max'in kaşlarının çatıldığını da fark ettim.

"Aman Tanrım." Telaşlı bir kahkaha attım. "Bunu gerçekten az önce söyledim mi? "Ağzına koy" ve "em" ve "dilini deliğe sok ve yala". . . Vay. Ben, um, demek istediğim bu değildi. . .”

Max'in gözleri büyüdüğünde, işte o zaman içimde büyük bir içsel panik dalgası salıverildi. "Demek istediğim, kesinlikle istediğin şey bu *melilik* yerseniz yapın. Tıpkı, iliği emmek ve dilini çıkarmak gibi - kemikten mümkün olduğunca çok şey çıkarmak için yapman gereken şey bu.

Üzgünüm, yeni yaptım

emmek, dillemek ve yalamaktan bahsetmek garip bir şekilde cinsel ve garip geliyor. Yemin ederim, kesinlikle ima etmek istediğim bu değildi. . ”

Ve şimdi tüm fırın bana bakıyor. Ve Max sanki bir kafam daha büyümüş gibi bana aval aval bakıyor.

İçeride, bıçaklanmış bir balon gibi söndüm. Bu kadar. Max'e çıkma teklif etme şansım resmen cehenneme döndü. Kasıtsız cinsel imalarımınla anı tamamen mahvettim.

Yanaklarımı saran görünmez utanç alevleriyle savaştım ve masalara özür dilercesine gülümsedim.

"Şey, mutfak sohbetimiz biraz hararetle geçti. Özür dilerim."

İnsanlar yavaş yavaş benden uzaklaşıyor. Ve sonra Max'le yüzleşmek için artık uçup giden haysiyetimin son kırıntılarını da topluyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı yarı açık, şok tüm ifadesini gölgeliyor.

"Yani, evet. Baget ve kemik iliği benim ölüm cezası yemeğim olur," diye mırıldandım çabucak.

Boğazımı temizliyorum ve döşeme tahtalarının aniden açılıp beni tamamen yutması için dua ediyorum ki bu anın mutlak rezilliğinden kurtulabileyim.

Max bir kez başını salladı, yüzünde sersemlemiş bir ifade vardı. "Tamam . . . ”

Birkaç saniye hiçbir şey söylemiyoruz. Sonra yavaşça geri çekilir ve zorla kibarca gülümser. "Öyleyse iyi günler."

Titreyen elimle vedalaştım, sonra doğruca mutfak kapılarından içeri fırladım ve yüzümü ellerimin arasına alarak yere yığıldım. Ve sonra inliyorum.

"Gerçekten pürüzsüz, Joelle," diye mırıldandım.

Mutfağın ortasındaki metal masanın üzerinde çalan telefonum beni aşağılanma sersemliğimden çekip çıkardı. Eğildim, telefonumu kaptım ve en iyi arkadaşım Whitney'den gelen mesajı okudum.

Whitney:Bu yüzden? Nasıl gitti? Ona çıkma teklif ettin mi?

Ben:Neredeyse yaptım. Sonra oral seks ve kemik iliği hakkında konuşarak her şeyi mahvettim.

Whitney:???Ben:

Daha sonra

açıklayacağım.Whit

ney:Sarılmalar♥

Dostluğumuzun son yirmi yılı boyunca neredeyse sürekli garipliğime rağmen beni koşulsuz seven en iyi arkadaşım için minnettarım.

Sahte ama kibar bir gülümsemeyle kendimi tekrar dükkanın önüne çıkmaya zorladım ve iş gününe devam ettim;

Bölüm 2

joelle

VE bunu gerçekten söyledin mi? Dilleme, emme ve yalama hakkında?"

Yemek yerken Whitney'in ela gözleri inanamayarak parlıyor.*pandesal*fırınımanın mutfağındaki metal masanın kenarına tünemişken.

Biraz önce çırttığım kurabiye hamuruna kaşlarımı çatarak başımı salladım. Yumruğumla yumruk atıyorum, sonra ters çeviriyorum.

Ah, Jojo. Sen yapmadın. Yenilmiş tonu kulaklarımda bir gong gibi çınlıyor. Ah, ama yaptım.

İnsanlık tarihindeki en utanç verici birine çıkma teklif etme girişiminin gerçekleşmesinin üzerinden bir gün geçti. Sadece bunu düşünmek bile beni tüm vücudumla korkutuyor. Hatta bu sabah Max'ten kaçınmak için mutfakta saklanıp yemek pişirip hazırlanırken Elba Teyze'den erken gelip kasayı kontrol etmesini bile istedim. Şu anda onu görmeyi kaldıramıyorum.

Whitney metal masadan atlayıp beni yandan kucaklarken iç çektim.

"Sorun değil, Jojo," diye fısıldadı, başımı çenesinin altına sıkıştırarak.

Beni bir bebek gibi şımartmasına sevinerek kıkırdadım. "Ben sadece . . . Bende ne olduğunu bilmiyorum. İnsanlar her zaman insanlara çıkma teklif eder. Ve bunu bir kez yaptığımda, en destansı ve aşağılayıcı bir şekilde her şeyi alt üst ediyorum."

"Gergindin," dedi Whitney, beni yatıştırmak istediğinde her zaman kullandığı o ikna edici ses tonuyla. O başka bir ısırik alır

yastık gibi, akşam yemeği büyüklüğünde, hafif tatlı ekmek. "Olur."

"Sana değil."

Geri çekildi ve kucaklaşmamızdan çıktı. Başını yana eğdiğinde, ateşli kızıl saçları çağlayan olarak omzunun üzerine düşüyor. "Hadi Joelle."

Pembe önlüğümün neredeyse her santiminin unla kaplanmış haline baktım. Buna alışkınım ama bugün ortalığı karıştırma yeteneğimin bir kanıtı gibi geliyor. "Bu doğru. yaptığını gördüm. Binlerce kez. Bunu çok kolay gösteriyorsun. Gözünü diktiğin her erkeğe doğru vals yaparsın, o muhteşem gülümsemeni gösterirsin, kafanı yana eğip 'Hey, sen' dersin. Onlar senin elindeki macun."

Sempatik bir gülümsemeyle yanıp sönüyor. "Sanırım bu tür şeyler hakkında gergin olmam. Ama senin iyi olduğun ama benim olmadığım milyonlarca şey var."

"Ne gibi?"

"Pişirme."

Levha çalışırken gülüyorum *olmak* Kurabiye hamurunu soğuk metal yüzey boyunca açık mor pürüzsüz bir kütük şekli olana kadar gezdirin ve ardından plastik filme sarıp soğuması için buzdolabına yapıştırıyorum.

"Ben ciddiym Jojo." Whitney tekrar masaya sıçradı ve bu öğleden sonra öğle yemeği molasında uğradığında onun için hazırladığım mochayı yudumladı. "Müşterilerle dolu bir dükkânı bırakın, herhangi biri için bir şeyler pişirmek zorunda kalsaydım, hiperventilasyon yapıyor olurdum. Yemek yapmada ne kadar kötü olduğumu biliyorsun. Bir gün sonra işsiz kalırdım."

Ona baktığımda kaşlarının çatıldığını ve gözlerindeki endişeyi fark ediyorum. Anında yumuşarım. Whitney mutfakta bir felaket ve bu onun en büyük güvensizliklerinden biri. Yaşadığı hemen hemen her dairede mutfak ateşe verdi. Yeni evinde yaşadığı yıl, bir yağ yangını söndürmek ve duman dedektörünü değiştirmek zorunda kaldı. İki kere.

"Sandviçler, salatalar, paket yemekler ve geldiğinizde pişirdiğiniz yemek artıkları ile yaşıyorum" diyor. "Birisi için yemek yapmam gerektiğinde, bir restorandan sipariş veririm, sonra yalan söyler ve başardığımı söylerim. Ne kadar üzücü?"

Onu kucaklıyorum. "Tamam tamam. Bu değerli bir kusur. Aşkım la sohbet etmeye çalışırken istemeden oral seks ima etme eğilimimden biraz daha az utanç verici, ama yine de. Bunu sana vereceğim.

Bir kahkahayı paylaşıyoruz ve ben biraz daha hafif hissetmeye başlıyorum.

"En azından en büyük zayıflığın su yüzüne çıktığında itfaiyeyi aramak zorunda değilsin."

"Evet. Bunun yerine utançtan yavaş yavaş ölüyorum. Başımın üstündeki dağınık topuzu çekiştirip inliyorum. "İlk etapta ona çıkma teklif ederken ne düşünüyordum ki? Çıktığı kadınları gördüm. Bana hiç benzemiyorlar."

Max'in fırınının yanında kitabevi olduğu dönemde, sürekli olarak insanların ilgisini çektiğini gördüm. Ama şaşırtıcı bir şekilde, ne kadar yakışıklı ve çekici olmasına rağmen, pek çıktığı görünmüyor - ya da en azından onları kitapçısına sık sık getirmiyor. Mağazada randevuların onunla buluştuğu birkaç kez hatırlıyorum. El ele ayrılmadan önce onu yanağından öperek selamlarlar. Hepsi benzer, zahmetsizce muhteşem bir görünüme sahiptir: kusursuz doğal makyaj, mükemmel şekilde dalgalı saçlar ve şık giysiler.

Onlardan ne kadar farklı göründüğümü düşünmek bile içime bir güvensizlik dalgası gönderiyor. Günlük giyimim poster çocuğuyum. Ortalama bir boyum var ve kot pantolon, tişört ve spor ayakkabılarla yaşıyorum. Ben her zaman bir önlük giyerim. Ve ben her zaman unla kaplıyım.

"Kesinlikle onun tipi değilim. Ve onunla bir şansım olduğunu düşündüğüm için bile kendimi ezik gibi hissediyorum."

"Hey." Whitney'in keskin ses tonu ve sivri bakışları beni sarstı. "En iyi arkadaşım hakkında saçma sapan konuşmak yok, anladın mı?"

Parmağını bana sallamasına yardım edemem ama gülümsemeden edemedim.

"Harika olmanın yanı sıra tüm Portland'daki en yetenekli fırıncısın. Ve sen nazik, tatlı, sadık ve özverilisin. Ailene yardım etmek için hayallerini askıya aldın. Seni tanıdığım için şanslıyım, Joelle Prima. Asla, asla, asla kendini küçük düşürme."

Göğsüm ağrıyor, kısmen Whitney'in bana karşı şiddetli savunuculuğu yüzünden. Ama ailemden bahsetmek ve bizi neredeyse mahveden trajedi

on dört yıl önce - ve ailemi, teyzemi ve büyükannemi mali yıkıma düşmekten kurtarmak için yaptıklarım - bir ilgi uyandırdı.

Annemin acılı ses tonunun anısı kulaklarımda yankılanıyor.

Joelle, çocuk, sizden bunu yapmanızı isteyemeyiz. Bu para senin geleceğin içindi.

-senin hayalin.

Bir anda boğazımda bir yumru oluşuyor. Ağrıyı yutmaya çalışırken nabız gibi atıyor. Tıpkı ailemin mali güvenliği için hayalimi takas ettiğim o gün gibi.

Anne. Yardım etmek istiyorum. Herhangi bir şey yapmak istediğimden daha fazla. Lütfen bunu sizin için yapmama izin verin çocuklar. Sadece parayı al, tamam mı?

Anıyı bir kenara ittim ve Whitney'e zorla gülümsedim. Sen en iyisisin, Whit. Teşekkürler."

Tam o sırada Elba Teyze, kolunda Apong Celeste ile vals yaparak mutfağa girer.

Whitney'e gülümser ve onu kucaklamak için çeker ve ardından Apong Celeste ona sarılır. Elba Teyze ve Apong'un kollarını heykel gibi Whitney'e dolamak için gerindiklerini görünce gülümsedim. Daha sonra, işini bitirirken, hayatı ve işi hakkında sorularla onu doldururlar.pandesalve kahve.

"İşten bahsetmişken, geri dönmeliyim." Son lokma ekmeği ağzına tıktı, çantasını masanın üzerinden aldı ve masamın üzerine dayalı taşınabilir plastik kafesinin köşesinde uyuklayan Balkabağına bir öpücük gönderdi. "Yönetim sonunda Chicks Who Code yaz stajımı onayladı. Yay!"

Kendisini alkışlarla kutluyoruz. Whitney, genç kadınları STEM alanına katılmaya ikna etme konusunda tutkulu olan yerel bir teknoloji şirketinde parlak bir bilgisayar programcısıdır. Firmasında staj başvurusunda bulunmak üzere STEM ile ilgilenen öğrencileri işe almak için şirketi ile birkaç yerel lise arasında bir ortaklığa öncülük etti.

Whitney bana döndü. Ezildiğini biliyorum ama hazırandaki resmi oryantasyon için unlu mamuller hazırlayabilecek misin? Bunun sadece birkaç hafta olduğunu biliyorum ama şirketin kredi kartı elimde

bu yüzden biraz buji hamur işi hazırlayıp yüksek dolarlar alabileceğini umuyordum.

Bana göz kırptı ve en iyi arkadaşımın ne kadar cömert olduğunu hatırladım. Şirketi için şirket etkinliklerine yemek sağlamak için sık sık benim fırınım olan Lanie's'i kullanır çünkü onların cepleri derindir ve her zaman küçük işletmemi desteklemenin yollarını arar.

"Elbette gemideyim. Ne istersen, senin için seve seve pişiririm."

Bağırıyor ve ellerini çırpıyor. "Bunu söyleyeceğini umuyordum. Düşünüyordum da hamur işlerine ek olarak bilgisayar ekranı gibi görünen kurabiyeler yapabilir misin? Belki de buzlanmada bazı sevimli kodlama satırlarıyla? Bunun muhtemelen çok sıkıcı olduğunu biliyorum. . "

Bana bunu sormaya utangaç olduğunu tereddütle yüzünün buruşmasından anlayabiliyorum. Ama bu programın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Kodlamaya olan ilgisi biz ortaokuldayken başladı ve hor gördüğü şeylerden biri de bu kadar az kızın bunu bir kariyer ve hatta ilgi alanı olarak sürdürmeye teşvik edilmesiydi. Bu programı iş yerinde hayata geçirmek ve STEM programlarını kızlar için daha erişilebilir kılmak için çok çalıştı. Onunla çok gurur duyuyorum ve staj programının oryantasyonunun sorunsuz geçmesine yardımcı olmak istiyorum. Karmaşık krema tasarımlarına sahip bir milyon şekerli kurabiye isterse, onun için seve seve yaparım.

"Ne istersen, Whit. Bunu gerçekleştireceğim.

Işınlanıyor ve beni kucaklıyor. Ah, teşekkürler Jojo! Bu akşam işten sonra Glisan'daki o barda bir şeyler içmek için buluşabilir miyiz?

Tabii ki ona söylüyorum. Ayrıldık ve patronunun ve şirketteki birkaç üst düzey yöneticinin oryantasyona katılacağını söyledi.

"Onları her açıdan uzaklaştırmak istiyorum, anlıyor musun? Belki de yemeği bu kadar önemsemek aptalca..."

bir el tutuyorum "Hiç de aptalca değil. Kesinlikle anlıyorum. Patronlarınızın gördüğü en lezzetli hamur işlerine ve en güzel dekore edilmiş kurabiyelere sahip olmanızı sağlayacağım. O kadar etkilenecekler ki, onlara sunduğunuz her fikre yeşil ışık yakacaklar."

Whitney teşekkür etmeden önce beni tekrar kucakladı. Onunla bu gece buluşacağıma söz veriyorum ve o gidiyor. Teyze ve Apong'a dönüp kahvelerini yeniden dolduruyorum.

"Bugün erken geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim onlara.

Elba Teyze elimi okşuyor. "Elbette, *çocuk*. Burada yardım etmeyi ne kadar sevdiğimizi biliyorsun."

İnce parmaklarıyla hamuru yoğurmaya başlayan gri saçlarını alçak bir topuzla toplamış, en sevdiği çiçekli muumuu'sunu giymiş olarak taburede oturan Apong Celeste'ye baktım. Doksan iki yaşında olmasına rağmen elleri çeviktir ve mutfaktaki herkese ayak uydurur. Çalışırken sadece oturması gerekiyor.

Uzanıp onu hızlıca sıkıyorum. Çiçek parfümü burnuma çarpıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Dünyanın en rahatlatıcı kokusudur. Gözlerimi kırpıştırıp nefes aldığımda, izlerken kanepede onun yanında kucaklandığım milyonlarca anıyı hatırlıyorum. *Fiyat doğru*ve çocukken bana bakıcılık yaptığı pembe diziler.

Beni yanağımdan öpüyor. "*Anakko*, bugün çok güzel görünüyorsun.

İçgüdülerim iltifatı saptırmak olsa da ona "Teşekkürler" diyorum. Devasa bir un çuvalından çıkmak için mücadele etmiş gibi görünüyorum. Saçım dağınık ve kot pantolonumun, gömleğimin ve önlüğümün her yerinde beyaz toz var.

"Sadece muhteşemliğine ayak uydurmaya çalışıyorum, Apong," dedim.

O gülüyor ve ben de bu neşeli sese dalmak için biraz zaman ayırıyorum. Bunun gibi küçük değiş tokuşlar, büyükannemi her gün görebildiğim için çok minnettar olmamın nedeni. Benim yaşımda hala evde yaşamamanın en iyi yanı bu. Elbette, bazen, ailemin garajının üstündeki küçük bir apartman dairesinde yaşadığımı öğrenen insanların yargılayıcı yorumlarına ve bakışlarına katlanıyorum. Ama ne isterlerse düşünebilirler. Her zaman birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aile olduk ve neredeyse her şeylerini kaybettikleri günden beri, her zaman yanlarında olmak ve onlara bakmaya yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verdim.

Elba Teyze nazıkçe elimi tutuyor ve beni o ana geri çekiyor. "Erken çıkmak istemediğine emin misin? Kapatmanıza sadece birkaç saat kaldı. Vardiyanın geri kalanını ve kapanış görevlerini halledebiliriz.

Odaklanmış keçiboynuzu kahvesi gözlerinde samimiyet ve ilgi birleşiyor. Hiç kimse onun bakışlarındaki o bakışı ya da sözlerindeki alt metni fark edemezdi. Ama ben yaparım.

ona gülümsüyorum. “Vardiyanın geri kalanında çalışmakta sorun yok. Söz. Her zaman benim yerime koruma teklif etmek zorunda değilsin. Bir süre uğraman yeterli.”

"Evet, ama yapabileceğim en azından bu." “Teyze. . .”

Apong'un gözleri şefkatle parlayarak onaylayarak başını salladığını yakaladım. Elba Teyzenin gözleriyle tamamen aynı tondalar, sadece bana bakarken bakışları yalvarırcasına dönüyor.

"Bu sadece . . . Keşke daha fazlasını sunabilseydim,*anakko*. Hepimiz yapıyoruz. O kadar çok şey yaptın ki, yapabileceğimiz en azından fırına daha fazla yardım etmek. . .”

Apong Celeste, Ilocano'da hızlıca bir şeyler söylerken ince elini havada sallıyor. O kadar hızlı konuşuyor ki, paradan bahsetmek dışında hiçbir şey anlamadım. Yüzüme bir kova soğuk su çarpar gibi çarpıyor.

“Teyze. Apong. Dinlemek. Bana borcun yok. Hiçbiriniz bilmiyorsunuz. Tamam aşkım?”

Teyze bana inanmak istemiyormuş gibi başını sallıyor. "Ben sadece . . . Bizim için yaptıklarını asla unutmayacağım. O mali müşavire inanmakla ne kadar aptalca davranmışız.”

O günü anlatırken gözleri doluyor. Ve aynen böyle, hepsi geri akıyor.

Bir anda yeniden on sekiz yaşındayım. Lise mezuniyetime üç ay kaldı ve alışveriş merkezindeki yemek alanında vardiyamdan eve geldikten sonra eve yeni girdim. Çok fena sarhoştum. Patronum o yaz bana tam zamanlı saatler ve bir hafta izin sözü vermişti, böylece aşçılık okuluna gitmeden önce arkadaşlarımla bir yaz yolculuğuna çıkabilirdim ve ömür boyu sürecektir hayalimi başlatırdım: pasta şefi olmak ve bir gün bir fırında çalışmak için Paris'e taşınmak.

Ama içeri girer girmez, mutfakta gelişen olay karşısında olduğum yerde kalakaldım.

Annem ağlayarak mutfak adasına yığıldı. Babası onun arkasında duruyor, elleri onun omuzlarında, yüzü ıstıraptan buruşmuş. Elba Teyze, Apong Celeste ile mutfak masasına oturdu. Onlar da ağlıyorlardı.

"N-ne oldu?" Onlara sordum.

Cevap vermeleri birkaç saniye sürdü. Tezgâha ve mutfak masasına dağılmış kağıt ve mektup yığınlarını o zaman fark ettim. Sayfalarda rakamlar, dolar işaretleri ve kırmızı harfler vardı. Onları hızlıca tararken hiçbirisi bana mantıklı gelmedi. Ama bunun kötü olduğunu hissedebiliyordum.

Annem ve babam bana olanları ağlayarak anlattıklarında, inanamayarak donakalmış bir halde orada dikildim. Her şeyi anlamadım ama özü anladım. Babamın iş arkadaşının ona bahsettiği bir yatırımla ilgili bir şey. . . sunumun kulağa ne kadar ümit verici geldiğiyle ilgili bir şey. . . Anne, Baba, Teyze ve Apong'un son iki yıl içinde emekliliklerinin ve birikimlerinin büyük bir kısmını o arkadaşının arkadaşı olan finansal planlamacı tarafından yönetilmek üzere nasıl yönlendirdikleri hakkında bir şeyler. . . etkileyici geri dönüşlerle ilgili bir şey. . . geçen ay adamın nasıl iletişim kurmayı bıraktığıyla ilgili bir şey. . . nasıl dolandırıcı olduğuyla ilgili bir şey. Bir yalancı. Bir hırsız.

Ve sonra asla ama asla unutmayacağım sözler.

Gitti. Bütün paramız. Hepsi gitti.

O andan itibaren çok tuhaf şeyler hatırlıyorum. Arka planda buzdolabının uğultusunu, ne kadar gürültülü olduğunu hatırlıyorum. Yanmış balık sosu kokusunu hatırlıyorum. Odadaki havanın ne kadar durgun olduğunu hatırlıyorum.

Ama en canlı hatırladığım şey, üzerimi kaplayan teslimiyet duygusuydu. Sert vurmadı; tenimde sürünen soğuk, ıslak bir sis gibi yavaş hareket ediyordu.

O anda, ailemin üniversite için benim için ayırdığı birikimleri alamayacağımı biliyordum. Hayatımı normal bir şekilde yaşarken onları, Teyzeyi ve Apong'u mali yıkım içinde bırakamazdım. Asla kendimle yaşayamayacağım.

Bu yüzden onlara aşçılık okulu için biriktirdikleri parayı almalarını ve kaybettikleri birikimden ellerinden geldiğince yenilemek için kullanmalarını söyledim. Neredeyse yeterli değildi, ama hiç yoktan iyiydi. Ve onlara yardım edeceğime söz verdim.

onları bu delikten kazın. Onlara para kazanmalarına yardımcı olmak için çalışacağıma söz verdim.

İlk başta reddettiler - hepsi yaptı.

Ama eğitimin, çocuk. Bu çok önemli. Aşçılık okuluna gitmek senin hayalin. ondan vazgeçemezsin.

Her biri, yardımına ihtiyaç duymadan bunu aşmanın bir yolunu bulacaklarını, yapmamam için yalvardı. Ama ne kadar uzun süre oturup durumun gerçeklerini bir araya getirirsek, o kadar vahimdi. Mali planlamacı, nerede olduğuna dair hiçbir iz bırakmayan bir dolandırıcıydı ve paralarını geri almanın hiçbir yolu yoktu. Avukat tutacak ya da izini bulması için özel dedektif tutacak paraları yoktu. Ailem polise şikayette bulunmak için onlara gittiğinde polis ve müfettişlerin tavsiyesi buydu. Onlar mahvoldu.

Yardım edebilecek tek kişi bendim.

Ben de öyle yaptım. Mezun olduğumda aşçılık okuluna gitmek yerine hafta içi tam zamanlı çalışmaya başladım ve hafta sonu fazladan bir iş buldum. Yıllar boyunca hepimizin yaptığı buydu. Her birimiz çalıştık ve mümkün olduğunca çok para biriktirdik. Elba Teyze'nin benden büyük olan ve burada Portland'da büyüyen iki çocuğu bile denizaşırı ülkelerde çalışıyor ve yardım edebilecekleri yıllar boyunca para gönderdiler. Elba Teyze ve Apong Celeste evlerini sattılar ve daha da fazla para biriktirmek ve karı birikimlerine ve emekliliklerine yatırmak için ailemin yanına taşındılar. Yıllar içinde yavaş ama emin adımlarla birikimlerini yeniden inşa ettiler. Hala gidilecek çok yol var - Elba Teyze artık emekli olmalı ama emekli olamaz. Çocukları yardım etse bile, çalışmayı bırakması için yeterli para biriktirilmemiştir. Apong Celeste teknik olarak emekli olmasına rağmen, ekstra para kazanmak için haftada birkaç gün mahalle çocuklarına bakıcılık yapıyor.

Ama eskisinden daha iyi durumdayız. Ve sonunda rüyama benzer bir şeye ulaşmanın bir yolunu buldum. Birkaç yıl önce bir yemek şirketinde çalışırken, bu binadaki eski fırının işe alım yaptığını fark ettim. İzin günlerimde burada çalışmaya başladım ve mal sahibi emekli olduğunda ev sahibi Ivan'a yaklaştım ve kira kontratını devralmasını istedim.

Zor bir satıştı. Binanın içini tanıtacak ve yeni bir şey inşa edecek, sonra da satacaktı. Ama bir şekilde onunla tüm bu planları bir kenara bırakması ve kendi fırınım için yer kiralamam için bana bir şans vermesi için ikna ettim.

Belki de benim heyecanımdı. Belki de fırınımın başarılı olacağına onu ikna etmek için onu arayıp ofisine gitme sayısıydı. Sonunda evet dediğinde, ayın üzerindeydim.

O gün bana söylediklerini asla unutmayacağım.

Çok yüreklisin, Joelle. Ve seni çok iyi tanımasam da nedense sana güveniyorum.”

diye bağırdım, çok heyecanlandım. Sonra hemen çalışma moduna geçtim. Fırının adını göbek adımdan sonra Lanie's olarak değiştirdim ve kendi adıma çevirdim: Filipin ve Avrupa unlu mamulleri sunan rahat bir fırın - mirasıma, aileme ve hayallerime bir saygı duruşu. Hiçbir zaman profesyonel olarak eğitim veremedim, ancak bir milyon catering ve fırıncılık işinden yılların deneyimini biriktirdim. Ve ailem kendi işleriyle meşgul olmadığında, bana yardım etmek için oraya buraya uğrayıp vardiyalı çalışıyorlar, böylece yardım kiralamak zorunda kalmıyorum.

Yapmayı hayal ettiğim şey bu değildi, ama yapmam gereken şey buydu. Ben pişiririm. İnsanları yemeğimle mutlu edebiliyorum. Ve ailemin mali açıdan güvende olduğundan emin olacağım. Bu fazlasıyla yeterli.

Elba Teyze'nin ağlamaklı bakışlarına göz kırpıp şimdiki zamana odaklanıyorum. Gözlerimin yaşlarla yanmasına neden oluyor. Yanaklarımdan aşağı yuvarlanmadan önce onları gözlerimin önünden uzaklaştırdım.

Yavaşça omuzlarından tuttuğumda kafasını salladı.

“Bizi kurtardın,*çocuk*. Sana her şeyi borçluyuz.”

Gülümserken dudaklarım titriyor. “Ben öyle görmüyorum. Beni büyütmemeye yardım ettin, unuttun mu? Sen ve Apong Celeste, bebekliğimden beri annemle babam işe gidebilsin ve kreşe para ödemek zorunda kalmasın diye beni izlediniz.”

Yüzünden bir damla gözyaşı silen Apong'a baktım. Mutfaktaki parlak ışık, ellerinin ve yüzünün derisindeki hassas kırışıklıkları aydınlatıyor.

"Bezimi değiştirmişsiniz," diyorum ikisine de. "Beni okula gidip gelirken sen gezdirdin. Öğle yemeğimi paketledin. Beni yıkadın ve yatırdın.

Ve tüm bunlardan sonra, senin için bir şey yapmak istedim. Bu onun bir parçası.”

Sümüklü bir kahkaha attı ve yanağıma hafifçe vurdu. "Ah,*anakko*. Bunları seni sevdiğimiz için yaptık.”

"Kesinlikle. Yaptığım şeyi yapmamın nedeni de buydu. Çünkü ben de seni seviyorum."

Elba Teyze'nin yüzünden aşağı düştüğü anda yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Acı dolu bir gülümseme takınıp başını sallıyor. "Joelle'im. Sen bir meleksin ve biz seni hak etmiyoruz.

Apong Celeste, onayladığını mırıldanır.

Teyze iki eliyle yüzümü kavradı ve beni bırakmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu. Sonra masadan temiz bir bulaşık bezi alıyor ve yüzünü kurutmadan önce yanaklarımı kuruluyor.

"Tamam aşkım. Domuz adobo kruvasanlarını bitirme zamanı. Ellerini çırpıyor.

Onlara yarının menüsünde yer vermeyi planlamadığımı söylemeye başladım ama elini salladı. "Biliyorum biliyorum. Onları Max için yapıyorum.

"Ah."

Sadece adının anılması bile tüylerimi ürpertiyor. Boğazımı temizliyorum ve Elba Teyze fark etmesin diye bir yığın metal kaseyle uğraşıyormuş gibi yapıyorum.

Kocaman metal buzdolabından küçük bir parça soğutulmuş kruvasan hamuru çekerken, "Geçen gün pili bittiğinde arabama sıçradı," diyor. "Ve hiç para almazdı. Buna inanabiliyor musun?"

Apong, "Ne kadar tatlı bir çocuk," diyor.

Elba Teyze başını salladı. "Ona teşekkür etmek için bir şeyler yapmalıyım.

En azından yapabileceğim bu.

Dünden kalan utancıma rağmen, Max'in teyzeme yardım edip parayı reddetmesi düşüncesiyle içim burkuluyor.

Ben cepheye gidip kasayı ve lobiyi kapatma zamanı gelene kadar çalıştırırken onu pişirmeyi bitirmesi için bırakıyorum. Clarence'ı, para için teneke toplayan yerel bir adam gördüğümde, hemen bir avuç dolusu hamur işi toplayıp ona uzattım.

Ah, Bayan Joelle. Beni şımartıyorsun. Çantaya bakıyor ve kocaman sırıtıyor. "Bunları almamı istediğinden emin misin?"

"Bugün çok fazla yaptım. Sen al onları."

Cebini karıştırmaya başladı ama onu durdurdum. "Şarj yok."

Bir an tereddüt etti ama ben ısrar ettim. Clarence'ı iyi tanımıyorum - ara sıra bana kahve ısmarlamak için gelir, bu yüzden havadan sudan konuşuruz. Bu nedenle ona mali durumu hakkında soru sormak yanlış geliyor. Ama daha önce onunla sohbet ettiğimde işler arasında kaldığımdan bahsetmişti. Yetmişlerinde görünüyor ve neredeyse her gün özenle konserve kutuları topluyor. En azından onu gördüğümde ona yemek ikram edebilirim.

Elimi okşuyor. "Teşekkür ederim. Gerçekten mi."

Sokağa yöneliyor ve ben tekrar içeri giriyorum. Mutfığa geri döndüğümde burnuma soya sosu, sirke, tuzlu domuz eti ve tereyağlı hamur kokusu geliyor.

"Aman Tanrım," diyorum, duvara dayalı metal rafta soğuyan kruvasan tepsisine bakarken. Tuzlu, asma, yağlı domuzun tereyağlı, lapa lapa kruvasanın hayali tadı ağzımı sulandırıyor.

Elba Teyze tepside yarım düzine domuz adobo kruvasanı alıp bir kese kağıdına doldurup bana verirken bana gülümsüyor. "Bunları Max'e götürebilirsin, değil mi? Apong'u göz randevusuna götürmem gerekiyor."

"Ah. Eminim."

Arka kapıdan çıkmadan önce ikisi de beni kucaklayıp öperek ayrıldılar. Elimde bir torba kruvasan, fırının karanlık, boş lobisine geri dönüyorum. Cam vitrinimden Max'in birkaç metre ötedeki vitrinine baktım ve kasanın yanında durduğunu ve arkaya doğru yürümeden önce dizüstü bilgisayarının ekranına kaşlarını çattığını gördüm.

Dünden kalma utancı bir kenara iterek derin bir nefes aldım. Sonra Stacked'a giriyorum.

Bölüm 3

joelle

BEN Öğleden sonra, Max'in kapanmasına sadece birkaç saat var ve yığınları inceleyen bir avuç insan sayıyorum. Onu burada görmüyorum, o yüzden arkadaki ofisinde olmalı.

O yöne doğru yürürken, mekanının rustik tarzına hayranım. Kendim ve ailem için kitap sipariş etmek için sayamayacağım kadar çok kez Max'in kitabevinden alışveriş yaptım ve buraya her geldiğimde sade ve rahat estetiğe kapıldım. Aynı açık tuğla duvarlara ve pis parke zeminlere sahip, kare olarak benim fırınıma benzeyen küçük bir dükkan.

Onun kitabevi daha çok dar bir alan ve ortada zilyonlarca kitapla dolu tek bir büyük kitaplık var. Dükkanın uzak tarafındaki duvarda birkaç dar kitaplık var. Arkada yerden tavana pencerenin yanında bir çift pelüş koltuk var. Ön tarafta kayıt ve ödeme alanıdır. Arkasında Cannon Beach'teki Haystack Rock'ın basit bir çerçeveli siyah beyaz fotoğrafı var.

Ofisinin köşesini dönmeden hemen önce derin bir nefes alıp o kendine özgü kitap kokusunu içime çekiyorum. Fırından yeni çıkmış ekmek kokusundan daha çok sevdiğim tek bir şey varsa o da kitap kokusudur. Max'in dükkânı kullanılmış ve yeni kitapların bir karışımı ve ben kokuyu baş döndürücü buluyorum. Bir kitabın mümkün olan her aşamasında kağıdın aromasıyla ilgili bir şeyler vardır: yepyeni, matbaadan yeni çıkmış, onlarca yıllık, toz ve nemle kaplı. Evet, muhtemelen biraz garip. Ama umrumda değil. Bana göre ilahi.

Max'in ofis kapısının kapısı aralandı ve onu masasının yanında sırtı bana dönük dururken gördüm. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama sonra onun kızgın sesini duyunca donup kaldım.

Döndüğünde, telefonunu kulağına tuttuğunu görüyorum.

“Gerçekten umrumda değil. . . Cidden? Aramızı düzeltmek için gereken tek şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Tek bir telefon mu? Yaptığın her şeyden sonra, bunca yıldan sonra. . . Şey, bilmiyorum.

Sesi yükseldikçe omuzlarım geriye sıçradı. Saçmalık. Kulak misafiri olmamalıyım.

Dönmeye başladım ama sonra adımı söylediğini duydum. Joelle.

Arkamı dönmeye ve dünyanın en garip gülümsemesi olduğundan emin olduğum bir şeyi zorlamaya başladım.

Telefonunu kapatıp yırtık pırtık kot pantolonunun arka cebine koydu. Kahverengi-yeşil gözleri bir an için kocaman açıldı. Aramadan açıkça sersemlemiş. Ama sonra başını hafifçe sallıyor ve ifadesini dizginliyor.

"Hey. Merhaba. Kapıyı sonuna kadar çeker. "Özür dilerim, seni bölmek istemedim. Ben de gidiyordum."

Uzaklaşmaya başlıyorum ama adımı tekrar söylüyor, bu sefer daha da nazikçe. Durup bir kez daha dönüyorum.

Dudaklarında mahcup bir gülümseme beliriyor. Göğsümün ortasının sıkışmasına neden oluyor.

"Bölmüyordun. Bu sadece bir aile dramıydı."

Usulca kıkırdar ama bakışlarının ardında acı ve endişe karışımı bir his kalır. "Ah. Bunun nasıl olduğunu biliyorum. Gülmeye çalışıyorum ama boğuk çıkıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Duyduğuma üzüldüm."

El sallıyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Kağıt torbayı ona uzattım. "Elba'dan. Domuz adobo kruvasanlar. Geçen gün arabasını takviyeyle çalıştırmaya yardım ettiğin için bir teşekkür olarak onları daha önce yaptı.

Çantaya baktığında, sırtıyor. Gözlerindeki o endişeli bakışın çoğu sinirini bozuyor. "Vay canına, inanılmaz görünüyorlar ve kokuyorlar."

Ah, onlar, dedim. "Cidden, ona yardım ettiğin için teşekkür ederim. Ve parasını kabul etmeyi reddettiği için. Çok naziktin. Sana en azından biraz ödeme yapamayacağımdan emin misin—"

Bana bakışlarını kıstı. "Cesaret etme."

Sesindeki hırıltıya kızardım. Dünya gezegenindeki en sevimsiz gülümseme olduğundan emin olduğum gülümsemeye savaşırken, "Tamam, teşekkürler," diye mırıldandım.

"Sadece terbiyeli olmaya çalışıyorum" diyor. "Sen ve ailen çok iyi komşusunuz. Çok fazla yaptığında bana her zaman bedavaya ekstra hamur işleri verirsin. Yapabileceğim en az şey bu.

O kurtsu yarım gülümsemesiyle beni kutsuyor. Özellikle o tatlı sözlerden sonra, o bakışa maruz kalmanın ne kadar sarhoş edici hissettirdiğini görünce yanaklarım ısınmaya başladı.

"Pekala, şey, iyi geceler o zaman." Yanağımın içini ısırdım, çıkış yapmak için düzgün bir yol düşünemediğim için kendime kızdım.

"Kalıp benimle kruvasan yemek istemiyor musun? Ve belki biraz viski?"

Dükkanın önüne doğru bakıyorum. "Müşterileriniz için endişelenmiyor musunuz?"

"Hayır. Önünde, yardıma ihtiyaçları olursa zili çalmalarını söyleyen bir işaret var. Ayrıca, zaten şu anda burada o kadar çok insan yok."

Kapıdan çıkıp etrafa bakıyorum. Daha önce gördüğüm bir avuç müşteri bir tek kişiye inmişti: Göğsünde bir kitapla pelüş koltuklardan birinde uyuyan bir adam.

Yüz ifadesi utangaç olan Max'e baktım.

O telefon görüşmesinden sonra gerçekten bir arkadaşına ihtiyacım olabilir, dedi usulca. Kalbim göğsüme çarpıyor. "Tamam aşkım. Elbette."

İki kağıt bardak viski doldurmadan önce pelüş ofis koltuğunu almamı işaret etti. Sonraki on dakika boyunca, gülünç evcil hayvan hikayeleri paylaşırken viski yudumları arasında kruvasan yeriz.

"Vay. Yani Muffin bütün bir somun ekmeği yok etti, öyle mi? Kucağımdaki kırıntıları silkelerken kıkırdadım.

Max başını salladı. "Babası gibi. Karbonhidratı sever."

Dudağımı ısırdım ve kendine Muffin'in babası demesi karşısında sessizce bayıldım.

"Tezgahta yiyecek bırakmak benim hatamdı" diyor. "Ondan sonra kesinlikle dersimi aldım."

Masasının kenarına yaslanmış durumda ve arka ofisinin sıkışık alanında aramızda bir adımdan daha az bir mesafe var.

"Masanızda her zaman bir şişe viski bulundurur musunuz?" Kağıt bardağımı doldururken soruyorum.

"Her zaman. Acil durumlarda."

Şimdiye kadar aile draması sorununun ne olduğunu açıklamadı ve ben de sormadım. Bu onu açıkça üzdü ve ben onu zorlamak istemiyorum.

Artı, son bir buçuk yılın büyük bir bölümünde salyalarımı akıttığım adamla atıştırma zamanını paylaşmaktan büyük keyif alıyorum. Komik kısım mı? Dün olduğum kadar gergin değilim ve bu çok, çok daha samimi. Bu mikroskobik alanda, birbirinden sadece birkaç santim uzakta oturmak, gülmek ve sohbet etmek. Viski vızıltısı muhtemelen yardımcı olur.

"Peki, domuz eti adobo kruvasanlar ve viski idam cezası yemek listenizde nereye gidiyor?"

Max çiğnerken sırtıyor. Taktığı gri bereyi düzeltmeden önce elinin tersiyle ağzını siliyor. Hafifçe gerinmek için kollarını kaldırdığında ve omuzlarını yuvarladığında, tişörtünün açık gri kumaşının altında kaslarının esnemesine gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Dudaklarımı yaladım ve kruvasandan bir ısırık daha aldım.

Viskisinden bir yudum daha almadan önce, "Bu yemek yukarıda," dedi.

"Övgüyü teyzeme ileteceğim." Peçeteyi buruşturup sonra fırlatırım. yakınlardaki çöp kutusuna "Koltuğa oturmak istemediğine emin misin? Ayakta iyiyim.

Başını sallıyor. "İş için bütün gün ayaktasın. Sandalyeyi sen al."

Elimle ensemin arkasını ovuyorum. "Açıkçası? Sana bakmak zorunda kalmaktan boynum ağrıyor. Lütfen geçiş yapabilir miyiz?"

Gülüyor, sonra evet anlamında başını sallıyor. Alanın çok dar olması nedeniyle, onunla yer değiştirmek için ayağa kalkıp hareket ettiğimde, yanlışlıkla göğüslerimi trisepsine çarptım. Ağzımdan bir gıcırta sesi çıktı ama bunun sesi gizlemesini umarak boğazımı temizledim. Max'in yüzündeki tarafsız ifadeye bakılırsa, kişi radarına zar zor girebiliyordu. Rakamlar. o

yakışıklı ve çekici. Bahse girerim bu, birisinin ona göğüslerini ilk kez bastırışı değildir.

Koltuğuna oturduğunda bakışlarını bana dikti. "Yine de kemik iliğini denemeliyim."

inledim. "Aman Tanrım. Lütfen bana o konuşmayı hatırlatma."

"Ne? aydınlatıcı olduğunu düşündüm." Kaşını sallıyor.

Dizlerim bükülüyor.

"Evet, doğru," diye mırıldandım, gülümsemeye çalışarak. Gözlüğümü çıkarıyorum. "Sana o sözleri söylediğime hala inanamıyorum," diye mırıldandım eski püskü tişörtümün kenarıyla lenslerimi temizlerken.

"Hangi kelimeler?"

Başımı ona doğru eğiyorum. "Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun." "Hafızamı tazele."

Belki iki bardak viski benim algıma oyun oynuyordu ama Max'in usulca homurdanan isteğinin altında alaycı bir hava olduğuna yemin edebilirdim.

"Hmm tamam." Bunu nasıl oynamak istediğimi anlamak için kendime fazladan bir saniye kazandırmak için aşınmış beyaz spor ayakkabılarıma baktım.

Ama sonra kendimi durduruyorum. Neden abartıyorsun? Geçen bir buçuk yılı Max'e aşık olarak ve bu konuda hiçbir şey yapamayacak kadar korkmuş olarak geçirdim. Sadece anı yaşamalı ve tam olarak ne düşündüğümü söylemeliyim.

"Dün sabah senin önünde durup dururken emmeye, yalamaya ve dil dökmeye devam ettiğime hala inanamıyorum."

Dün beni bir aşağılanma sarmalına sokan sözleri söylerken Max'le sarsılmaz göz temasını sürdürme biçimimden gurur duyuyorum. Ama bugün? Bugün bu sözler bana seksi, çarpık bir sırıtış kazandırdı. Ve şu anda onları tekrar söylemeye cesaret ettiğim için kendimi yüz­süz bir baş belası gibi hissediyorum.

"Eğlenceli olduğunu düşündüm. Ve komik. Ve gerçekten çok tatlı.

Bu son üç kelime tenime bir elektrik akımı gönderdi. Onları, her birinin ardından eve ne kadar demek istediğini söylemek için bir süre varmış gibi söylüyor.

İçeride tezahürat yapıyorum. Max Boyson gerçekten öyle olduğumu düşünüyor. Lanet etmek. Sevimli.

Ona yaklaşıyorum. Dizlerimiz birbirine çarpıyor ama hareket etmiyorum. Sandalyesini tamamen bana bakacak şekilde döndürdü.

"Böylece?" diye soruyorum, sesim yumuşak.

"Evet. Ve aslında." Bardağındaki son viskiyi de boşalttı, sonra elinin tersiyle kabaca ağzını sildi. "Dilleme, yalama ve emme hakkında konuşmanı tekrar dinlemekten mutluluk duyarım. Eğer istersen."

Boş boş konuşma. Ya sadece yaparsam?

Konuşmamı bitirir bitirmez elimle ağzımı kapatıyorum. Vay canına. Cidden az önce bunu mu söyledim? Hiçbir erkeğe bu kadar açık sözlü, bu kadar ateşli bir şey söylememiştim. Durmadan.

Elim yüzümden çekilirken Max'in ifadesini yakaladım. Uzun bir saniye gözleri iri iri açıldı ama sonra sırttı.

"Bunu söyleyeceğini umuyordum."

Ses tonundaki gıcık ağzımın akmasına neden oldu ve artık endişelenecek bir şeyim olmadığını biliyorum, zihnimin bir köşesinde kalan o son şüphe parçasını beslemek için hiçbir nedenim yok. Max tamamen bu işe - bana ilgi duyuyor.

Bu yüzden masasının kenarını bıraktım ve iki basamağı yürüyerek bacaklarının arasında durdum. Eğildim, ellerimi sandalyesinin arkasına, omuzlarının hemen üstüne koydum ve ağzımı onunkine hafifçe dokundurdum.

Viskide suçlayabileceğim çok şey var. Evet, çekingенliğini Max'le cesurca flört etmeye yetecek kadar azaltmak gibi kahramanca bir iş çıkardı. Ama geri kalan her şey -omuzlarına dokunma şeklim, dilimi nefis dolgun alt dudağında gezdirme şeklim, ağzının içinde usulca inleme şeklim- yüzde bin bendim.

Kutsal. Saçmalık.

Rüya görmüyorum, bu bir gündüz fantezisi değil - bu gerçekten oluyor. Max Boyson'la sevişiyorum.

Elleri belimi kavradığında, ağzına doğru gülümsedim. Beni kucağına oturttuğunda titriyordum.

Gözlerimi kapatıyorum ve bu yavaş, uzun, ağzında eriyen öpücükte kendimi tamamen kaybediyorum. Yumuşak ve alaycı, tam sevdiğim gibi. Neredeyse ikimizin de hangi ritmi ve hızı sevdiğimizi deşifre etmek için birbirimizi yokluyormuşuz gibi.

Gömleğini eşıleyip ellerimi kumaşın altına kaydırmam uzun sürmedi. Altında yatan sert kütle ağzımın sulanmasına neden oldu.

Elleri belimden kalçalarım ve kıkıma doğru yol alıyor. Beni ağzının içinde inlememe ve parmaklarımı etine daha çok batırmama yetecek kadar sert bir şekilde sıktı.

"Mmm," diye mırıldandı ağzıma doğru. Alınan. Beğendim."

Ağzına karşı gülüyorum. Elimde değil. Sen sadece öylesin. . . sıcak. Ve sakalın. Canım . . . Tanrı . . . senin . . . Sakal," diyorum öpücüklerin arasında.

Bu sefer ağzıma karşı kıkırdadı. Sonra ellerini yanaklarıma koydu ve bana bakmam için beni sabit tuttu.

"Sakalım ne olacak, Joelle?"

"Sadece çok seksi. Ve erkeksi. Ve kaba.

Ve bacaklarımla arasında nasıl bir his olduğunu bilmek için can atıyorum.

Sadece bu kelimeleri yüksek sesle söyleme düşüncesi bile beni titretiyor.

Çok ama çok yaramaz bir şey düşündüğümü anlamış gibi tek kaşını kaldırdı.

Başımı sallıyorum. Böyle müstehcen konuşmalar için çok erken. İşleri ağırdan almak ve bu öpücüğün tadını tam olarak olduğu gibi çıkarmak daha iyidir: spontane ve çılgınca ateşli.

"Bunun gerçekten olduğuna inanmıyorum," diye düşünüyorum.

Gözlerindeki o ateşli parıltı yumuşar. Sonra o kadar tatlı gülümsedi ki neredeyse bayılacaktım.

"Ben de inanmıyorum" diyor. "Beni sonra çimdikler misin? Sırf bunun gerçek olduğunu kanıtlamak için mi?"

Hoşlanmaya başladığım o cehennem gibi pis öpücüğe devam etmem için beni ağzına geri çekti. Ama söyledikleri karşısında midemin nasıl bulandığını özlemedim. O da benim gibi inançsız. . . ve belki bu onun da bir süredir benden hoşlandığı anlamına geliyor.

Bu düşünce vücuduma, bacaklarımı titretecek kadar güçlü bir ürperti gönderdi.

Kucağına daha aşağıda oturdum. Bacaklarının arasındaki sert şişkinliği hissettiğimde çenemi düşürmemek zorunda kaldım. Oh lanet. Bu etkileyici bir paket

- ve daha çıkmadı bile. O tamamen giyinikken bu kadarını bile hissedebiliyorsam, Max'in orada toplamış olması gereken yükü hayal ettiğimde sırtışıma ısırıldım.

Ellerini vücudumun her yerinde gezdirirken hayal gücümün çılgınca çalışmasına izin verdim. Saçlarımdan, gövdem yanlarından yukarı ve aşağı, uyluklarımdan tepelerine. Kalın parmakları, yolculuğun santim santim tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça bacaklarımdan yukarı kaydılar. Zamanını alıyor ve her saniyesini seviyormuş gibi.

Ben de. Onun tenini üzerimde hissetmek tatlı bir işkence, elbiselerini yırtıp, pamuk ve kottan oluşan sinir bozucu bariyer olmadan ellerini üzerimde gezdirmesini dilemek. Ama kendime onun kitapçı ofisinde olduğumuzu hatırlatıyorum. Kapalı kapıdan sadece üç metre uzakta oturan, uyuklayan bir müşteri var.

Henüz soyunamayız.

Tam o sırada ellerini bacaklarımdan üzerinde sabitlediler. Dillerimiz birbirine dolanıp emip yalarken, başparmaklarını bacaklarımdan ucuna bastırıyor, benim ağrıdığım, zonkladığım ve ona dokunmak için can attığım yere.

Ağızına bir küfür mırıldandım ve gırtlaktan kıkırdarak karşılık verdim.

Bir saniyeliğine ondan uzaklaştım, nefes alırken göğsüm inip kalkıyordu. Gözbebeklerinin, etraflarında en ufak bir yeşil-kahverengi halkanın olduğu iki dev mürekkep havuzuna dönüşme şeklini özlemiyorum.

Ben bir şey diyemeden başparmağını kot pantolonumun dikişinde gezdirdi. Keskin bir şekilde nefes alırken çenem düşüyor. Sesin dışarıdaki koltukta oturan Uyuyan Güzel'i uyandırmamaya yeteceğini umarak elimle ağzımı kapattım.

"İstiyorum . . . İhtiyacım var . . ."

Max çok iyi anlamış gibi başını salladı. "Belki ister misin-" Arka cebimden çıkan telefonum beni sarstı.

"Bekle," diye mırıldandım ve telefonumu çıkardım. "Bundan kurtulayım."

Ekrana bile bakmadan aramayı sessize alıyorum ve Max'i öpmeye geri dönüyorum ama sonra bir kez daha ötüyor. homurdandım.

Zil sesi kesildi ve tam kapatmak üzereydim ki Whitney'den iki cevapsız aramam olduğunu gördüm. Uyarılma pusumun içinden odaklanmaya çalışıyorum.

Beni durmadan aramasına neden olan ne olduğunu merak ediyorum.

Max, tüm o yoğun sevişmelerimizin ortasında gömleğimin kaydığı omzumun açıkta kalan derisine bir öpücük konduruyor. Gözlerimi sımsıkı kapattım, telefonumun sesi tekrar çalana kadar bu duygunun tadını çıkardım. Ekranımda Whitney'in adı yanıp sönüyor. Kontrolden çıkmış nefes nefeseliğimi kontrol altına almak için yutkundum. Sonra, yarım maraton koşmuş gibi görünmediğimden emin olduğumda cevap verdim. Whitney. Hey. Naber?"

Üzerine binerken Max'e "Üzgünüm" diye mırıldandım. "Endişelenme," diye karşılık veriyor gözleri hâlâ heyecanla irileşmiş.

O konuşmaya başlıyor ama ben tek kelime duymuyorum. Çünkü Max ağzını ve dilini boynumun yanında gezdiriyor. Çenem tamamen açıldı ve çıkardığım seks seslerini bastırmak için ağzımı bir kez daha kapatmak zorunda kaldım.

“... yani geliyor musun?"

Tanrım, Whitney, hiçbir fikrin yok.

Max kolunu gömleğimin arkasına kaydırды ve parmak uçları sütyenimin bandıyla flört ederken beynimi pelte haline getirdi.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve kelimeler oluşturmaya konsantre olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. “Ee, ne? Nereye geliyorsun?"

"Glisan'daki dalış barına. Benimle burada buluşman gerekiyordu, unuttun mu? Böylece Kodlayan Cıvcıvler oryantasyonum için menüyü gözden geçirebiliriz.

Gözlerim açık uçuyor. "Ah. Sağ."

Vücudumdaki her kas burada, Max'in kucağında kalmam için bana bağıyor. Whitney anlardı. Şu anda tam olarak ne yaptığımın kirli ayrıntılarına girmeme bile gerek yok. Sapmamı hemen anlar ve olduğum yerde kalmam için ısrar ederdi.

Ben de tam olarak bunu yapmak üzereyim, ama sonra bana bugün bir toplantıda programı hakkında küçümseyici bir açıklama yapan bir muhasebe pislikinden bahsetmeye başladı.

Tam olarak söylediği şeydi: 'Neden sadece kızlara odaklanan bir programa ihtiyacımız var? Bu devirde bu biraz cinsiyetçi değil mi?' Tanrım, bu pisliğe inanabiliyor musun? "Öf" diye bir ses çıkarıyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, beni esitledi."

daha çok ateşlendi. Şu anda tek yapmak istediğim, sert bir içki içmek, o pislik hakkında konuşmak ve sonra seninle oryantasyonu planlamak. O pislik Chicks Who Code'un ne kadar başarılı olduğunu görünce sözlerini yiyecek."

Kararlılığımın son parçası da uçup gidiyor. Sesindeki gerginlikten bu konuda stresli olduğunu anlayabiliyorum. Onun için orada olmaya ihtiyacım var.

"Yoldayım, Whit."

Telefonu kapatıyorum, sonra elimde telefonla çabalıyorum ve Max'in kucağından atlıyorum.

Gömleğimi ve kot pantolonumu düzeltmeye çalışırken Max'e irkildim. "Çok ama çok üzgünüm ama gitmem gerekiyor. En iyi arkadaşım Whitney'e iş yerindeki büyük bir etkinlik için menü planlamasına yardım etmesi için onunla buluşacağıma söz verdim. Bu konuda biraz korkuyor. Onun için çok şey ifade ediyor, üzerinde çok çalışıyor ve um, onu bir kenara atamam.

Bana gülümsemeden önce yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Sorun değil. Anladım."

Kapıya doğru döndüm ama sonra kendimi durdurdum. Şimdi her şeyi nasıl bitireceğim?

Ağır sevişme için teşekkürler, yarın sabah günlük işiniz için uğradığınızda görüşürüz olmaklatte!

Max'in kot pantolonunu düzelttiğini gördüğümde, içimde en ufak bir gurur kabarmasına engel olamıyorum. Bunu ona ben yaptım. Tabi lan.

"Yani, şey. . . Şu anda gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum." Mahcup bir kahkaha attım.

Max'in yüzündeki ifade şaşkınlıktan eğlenceye dönüşüyor. Sonra ayağa kalktı, bana biraz daha yaklaştı, elini yanaklarıma koydu ve dudaklarıma tüy gibi bir öpücük kondurdu.

"Dürüst olmak gerekirse ben de istemiyorum" diyor. "Bu biraz . . ." "Beklenmedik."

Bir kez başını salladı. "Ve inanılmaz."

"Ve sıcak."

"Kesinlikle öyle."

Burnumu hafifçe eline sürttüm ve bu bana seksi bir gülümseme kazandırdı. "Yine de yarınki kahve siparişim için gelebilir miyim?" O sorar. "Elbette"

"Ve belki fırını kapattıktan sonra uğrarsın ve biz de daha harika ve ateşli şeyler bulabiliriz?"

Tamamen ışınlanıyorum. Max'e çıkma teklif etmek için kendimi heyecanlandırırken aklımdaki kesinlikle bu değildi; milyon kat daha iyi. Ve nereye gittiğini görmek için aşağıdayım.

"Bunu gerçekten çok isterim."

Gitmek için arkamı dönecektim ama sonra Max nazikçe elimden tuttu, beni tekrar kendisine çekti ve öyle ateşli bir öpücükle düzeltti ki külotum baştan aşağı sıırılsıklam oldu.

Yönümü bulmaya çalışırken başım dönerek o noktada dikilip duruyorum.

"Yarın görüşürüz Joelle."

Kitapçısından tökezleyerek çıkıp fırınıma geri döndüm, Max'in öpücüğünün tadı dilimi ve dudaklarımı kaplıyor, göz kırpmasının hatırası ve her göz kırpışında sıırıışı yanıp sönüyor.*Sevgili efendim.*

Balkabağıımı alıp Whitney'le buluşmak için acele ederken havada süzülüyorum. Dokuzuncu bulutta değil, ama Max Boyson'la en ateşli, en pis doğaçlama sevişme seansını deneyimleyene kadar varlığından bile haberdar olmadığım daha yüksek, daha seksi bir bulut.

4. Bölüm

joelle

TErtesi sabah, ben güne hazırlanırken, un, tereyağı, şeker bulanıklığı içinde uçup gidiyor ve gülümsüyor.

Annem, ruh halimdeki ani yükselişin ne olduğunu bana yardım ederken yarım düzine kez soruyor. Ona şirketi için STEM staj programına katıldığı için Whitney adına çok mutlu olduğumu söylüyorum ki bu doğru. Ama vızıldamamın diğer nedeni hakkında tek kelime etmiyorum çünkü dün onunla sevişirken Max'in kucağında gıcırdamakla ilgili her şey var. Bunu anneme asla açıklamayacağım. Ailemi her şeyden çok seviyorum ama hiçbir şey beni onlarla seksi zamanlar konuşmak kadar korkutamaz.

Bununla birlikte, dün oryantasyon menüsünü planladıktan sonra Whitney ile doğaçlama öpüşme-ağır sevişme seansından fişkırdım ve o, şirketindeki o cinsiyetçi pislik hakkında hava attı. Ona tüm detayları vermemi talep ettiğinde gözlerinin kafasından fırlayacağını düşündüm. Onunla buluşmak için Max'le aramıza bir son verdiğim için sinirlendi ama ben onun iş etkinliğinin benim için önemli olduğu konusunda ısrar ettim ve bunun başarılı olduğundan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapmak istedim. Ben de ona Max'le bu gece işten sonra buluşmayı planladığımızı, bu yüzden dün gece kaçırdıklarımızı kesinlikle telafi edeceğimizi söyledim. Bu bana heyecanlı bir ciyıklama ve sarılmanın yanı sıra daha sonra onu arayıp her şeyi anlatmam konusunda ısrar etmemi sağladı.

Annemin yorumlarını kafamdan silip müşterilerin siparişlerini almaya odaklanmak zorunda kalmamak için kendi kendime sessizce o sevimsiz gülümsemeleri uzak tutmamı söylüyorum.

fırın alırken. Normalde olduğu gibi Max gezintideyken annem mutfakta hazırlık işlerini yaparken ben kasayı çalıştırıyorum.

Sadece bugün normal değil, yakın bile değil.

Bugün, ikimizin arkadaş canlısı ve samimi iş ilişkimizi ağır sevişme ve sevişme adına ateşe vermesinden sonraki gün.

Bana doğru yürüyor, tüm dünyadaki en sevdiğim yarım gülümsemem tam teşekküllü. Bakışlarımı uzun, kaslı vücudunda tararken, kendime çıplak ellerimi o taş gibi sert göğsünde ve karnında gezdirdiğimi, ağzının tadına baktığımı, kalçalarım da ereksiyonunu hissettiğimi hatırlattım.

Dizlerim titriyor. Tamam, belki de o anıyı sonraya saklamalıyım. Normal bir insan gibi davranmam gerekiyor. Henüz bir hormon birikintisine dönüşmem; Önce halletmem gereken tam bir iş günüm var.

Ağzımda biriken tüm tükürüğü yutup ona gülümsedim.

Merhaba Max. Günaydın."

"Sabah."

Dudaklarının kıvrılma şekli ve gözlerindeki parıltı bunu ele veriyor. O da dün yaptıklarımızı düşünüyor. Gülümseyerek dudağımı ısıyorum. Bu tamamen normal ve tamamen uygun sabah selamlamasında gezinirken ikimizin de aynı yaramaz anıyı tekrar oynadığımızı bilmek yepyeni bir heyecan.

"Olağan?" Soruyorum.

Başını salladı ve ben hemen onunkini hazırladım.*olmak*Bu sabah yetmişlerde olduğu için buzlu latte. Vitrinden sıcak bir kruvasan alıyorum ve etrafına baktığını fark ettim, şu anda kalabalıkta bir durgunluk olduğunu görünce rahatlamış görünüyor. Tezgâhta sadece o ve yanında küçük çocuğu olan bir baba gözlerini kısarak menü panosuna bakıyor.

"Burada kasada bütün vaktini almak istemiyorum ama... ."

Bir elini boynunun yanında gezdiriyor. Benimle konuşmak için gergin olduğunu omuzlarının hafif kamburluğundan ve lattesinin kapağıyla oynama şeklinden anlayabiliyorum. Ve bununla ilgili bir şey bende ciyaklamak istiyor.

Kahvaltısının parasını ödedi, sonra benimle tekrar göz teması kurmadan önce deri bomber ceketinin kolunu çekti. "belki ister misin

Ben kitapçıyı kapattıktan sonra bu gece bir içki içer misin? "Buna bayılırım."

Yüzünde geniş bir gülümseme çiçek açar. "Serin. O zaman bu bir randevu.

Lattesini yudumlarken kitabevinin yolunu tutarken kaşını kaldırdı ve beni yine peynir topları gibi sırttı.

• • •

Fırının kapılarını kilitledikten sonra, Stacked'ın vitrinine giden düzinelerce basamağı yürüyorum. Bugün onu yanımda getirmediğim için anneme Balkabağı'nı beslemesini hatırlatması için mesaj atıyorum ve sonra birine çarpıyorum.

"Of."

Yukarı baktım ve Stacked ile Lanie'nin evlerinin bulunduğu binanın sahibi Ivan Mercer'i gördüm.

"Üzgünüm!" Yüzümden kaymalarını önlemek için gözlüklerimi sıkıca kavrarken hızla söylüyorum.

Ivan gülerek başını salladı. Ah, sorun değil. Bu benim hatam. Dikkat etmiyordum.

Saatine bakıp dalgalı koyu kahverengi saçlarını karıştırmadan önce bembeyaz gömleğinin kolunu çekiştiriyor. David Muir tel çerçeveli gözlük takıyorsa ve biraz daha cılızsa, ABC haber spikeri David Muir'in tüküren görüntüsü.

Telefonunu kontrol ederken bir gülümsemenin başlangıcını yakaladım.

Bu yeni bir tane. Aşırı odaklı Ivan, saçma sapan olmayan, her zaman meşgul bir mülk yöneticisinin sözlükteki tanımıdır. Portland'ın Jade Bölgesi'nde ve çevresinde bir avuç ticari binaya sahip. Sürekli bir telaş içinde çalışıyor, her zaman bir binadan diğerine koşuyor, onarımlar yapıyor, teslimatları kontrol ediyor ya da genellikle telefondayken kira topluyor. İşte olmadığı zamanlarda yerel bir spor salonunda spin dersleri veriyor. Başka bir deyişle, sürekli hareket halindedir. Onu yüzünde bir konsantrasyon ifadesi ile görmeye çok alışmıştım. En son ne zaman bir gülümseme gözlemlediğimi hatırlayamıyorum.

Huysuz olduğundan değil - aslında bundan çok uzak. Üç yıl önce onu fırınım için yerini kiralamama izin vermeye ikna ettiğimde yüzündeki şefkatli bakışı ve söylediği sözleri sonsuza dek hatırlayacağım.

Sana inanıyorum.

Ve o zamandan beri destekleyici bir ev sahibi oldu. Her zaman kibar ve müdahaleci değil ve ne zaman gerekli bir bina onarımı olsa, koşarak birkaç gün içinde tamir ediyor.

Bugün onu neyin gülümsettiğini merak ediyorum. "İyi misin?" Soruyorum.

Ah evet, evet. Hepsi çok iyi." Bana baktı. "Aslında bazı heyecan verici haberlerim var. Sen ve Max için."

Cam kapı girişindeki hareket başımızı döndürmemize neden oluyor. Altmışlı yaşlarında bir adam Ivan'a el sallıyor.

Ah, bir saniye, diye mırıldandı Ivan kapıdan dışarı fırlamadan önce. Hızlıca sohbet ederler ve adam başını sallayıp uzaklaşır.

Üzgünüm, o benim babamdı, dedi Ivan bana doğru yürürken. "Onu tamirci olarak işe aldım, bu yüzden ona ipleri gösteriyorum."

"Oh iyi."

Ivan, Stacked'ın girişinin cam kapılarına doğru dönüyor ve kasada durup bir müşteriyi kontrol eden Max'e el sallıyor. Max ona başını salladı, sonra hafifçe döndü ve bana gülümsedi.

Ona el sallıyorum, sonra tekrar Ivan'a dönüyorum. "Eh, sanırım ikimiz de heyecan verici haberler için hazırız."

Stacked'e giren ve müşterisiyle işini bitirdiğinde Max'e doğru koşan Ivan'ı takip etmek için harekete geçtim.

"Hey, um, ofisinizde biraz sohbet edebilir miyiz? Sen, Joelle ve ben?" Ivan sorar. "Paylaşacak heyecan verici haberlerim var."

"Elbette."

Üçümüz Max'in küçük arka ofisine yürüyoruz. Kapıyı kapatıyor ve Max'le ben bu mikroskobik alanda durup bize söyleyeceği şeyi bekliyoruz.

Ivan genişçe parlıyor, ardından hızla kollarını kaldırıyor ve hemen tavandan sarkan pirinç aydınlatma armatürüne bir şaplak indiriyor.

"Ah!"

Max ve ben irkildik.

"İyi misin?" diye soruyor Max, ışığı sabitlemek için uzanırken.

Ivan elini sıkarken başını salladı, yüzünde acı dolu bir gülümseme vardı. Ah evet, evet. Ben iyiyim. Sadece biraz heyecanlandım." Ve sonra bir nefes alıyor. "Harika haber çocuklar: Binayı yeniliyorum!"

"Şey. . ."

"Ne?"

Bu kadar şok olmasaydım, benim ve Max'in ikili şaşkın tepkilerine gülerdim. Bu binaya taşındığımdan beri, Ivan yenileme fikrini rafa kaldırdı. Ve daha geçen ay, otoparkımızdaki bir çukuru doldurmak için uğradığı sırada, binalarından birini daha yenileme fikrine karşı çıktığını duydum. Çakıl ve asfaltı deliğe kürekle atarken, diğer hattaki kişiye bunun ne kadar büyük bir israf olacağını açıklarken telefonunu çenesi ile omzu arasına sıkıştırdığını canlı bir şekilde hatırlıyorum.

"Binalarım daha eski tabii," demişti. "Ama şu an çok iyi durumdalar. Yakın zamanda tadilata gerek yok. Bu noktada tamamen gereksiz."

O sırada rahatlamıştım. Bir tadilatın ne kadar kapsamlı olduğuna bağlı olarak, her zaman işi aksatma potansiyeli vardır. Elbette, dekoru canlandırmak ve mülke genel değer katmak için uzun vadede yenilemeler iyidir. Ancak bu süreçte pek çok bilinmeyenle mücadele etmek zorundasınız. İnşaat sırasında mülkün ne kadarı kullanım dışı kalacak? Ne kadar gürültü olacak? Müşterileri işletmeye patronluk taslamaktan caydıracak mı? Tüm müteahhitlerin araçları ve ekipmanları potansiyel müşterilerden park yeri alacak mı?

Ivan elektrik sistemini güncelleme, hem fırını hem de kitapçıyı daha ferah hale getirmek için bazı duvarları yıkmak, döşemeyi yeniden bitirme, duvarları ve tavanı yeniden boyama, güncellenmiş bir güvenlik sistemi ve enerji tasarruflu pencerelerle birlikte binaya merkezi hava yerleştirme ve genel tasarıma bir dizi estetik dokunuş ekleme planından söz ederken bunlar ve diğer milyonlarca soru beynimde dönüp duruyor.

Max'ın kaşlarının çatılmasını özlemiyorum. Sanırım onun da endişeleri var.

Ivan'ın gülümsemesi bir çantaya dönüştü. Sanki Max ve benden yayılan belirsizliği hissedebiliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Şimdi, ikinizin de ne düşündüğünü biliyorum. Bu, ilgili işletmelerinizi nasıl etkileyecek?

Hep birlikte kafa sallıyoruz.

O gülümseme Ivan'ın yüzünde yeniden belirir. "Eh, mükemmel bir çözümüm var.

Beni takip et!"

Bir dakika sonra binanın arkasında, Lanie's ve Stacked'ın arkasında, üç arabalık bir garaj büyüklüğünde boş bir endüstriyel alanda duruyoruz. Daha önce bu alanda bulunmadım. Bir şekilde tuhaf bir tuğla binaya gizlenmiş terk edilmiş bir depoya benziyor. Zemin bir tamirci atölyesine ait gibi görünüyor - çıplak beton ve boya ve yağ lekeleri gibi görünen şeylerle dolu. Kir, toz ve örümcek ağları duvarları kaplar. Her yüzey kirli grinin bir tonudur. Alanın bir ucunda bir garaj kapısı var. Tanrım. Belki de sonuçta burası bir garajdır.

Alandan tasarruf sağlayan tek şey, yukarıdaki tavan penceresinden süzülen doğal ışık miktarı ve uzak duvarın yarısını kaplayan yerden tavana devasa penceredir. "İvan, bu nedir?" Soruyorum.

Nefes aldığımda bir toz bulutu çekiyorum ve öksürük krizine giriyorum. Max sırtıma vurdu. Bir teşekkür mırıldandım.

Max, "Bu arka odanın var olduğunu bile bilmiyordum" diyor. "Buraya hiç gelmem."

Ivan, hâlâ ışıldayarak boşlukta dolaşıyor. "Biraz olduğunu biliyorum. . . bitkin."

"Biraz?" Max diyor.

Ivan anlayışla başını salladı, sonra yüzünü bize döndü. "Bak, bunun ideal olmadığını ve bunu ikinize de tamamen şaşırttığımı biliyorum. Ancak bu binayı gerçekten heyecan verici bir şekilde yenilemek için bir fırsat çıktı. Bunu geçemem.

Gözlerinin umutla parıldaması, içimde dolaşan tahrişi bastırıyor.

"Zamanına değeceğini yapacağım," diyor. "Söz veriyorum. Geçici alanda bulunduğunuz süre boyunca sizden kira ücreti almayacağım. Tadilat sadece bir ay sürecektir, bu yüzden haziran sonunda, en geç temmuz ayında mekanlarınıza geri döneceksiniz.

Listelediği tüm işleri yapmak için gülünç derecede kısa bir zaman çizelgesi olduğunu söylememek için yanağımın içini ısırđım.

Ivan, "Ve sen taşınmadan önce bir temizlik ekibi gelip buranın derinlemesine temizlenmesini sağlayacağım," diyor. "Ve bir taşıma ekibi, her iki mağazanızdan da ekipmanınızı buraya taşımanıza yardım edecek."

Max ve ben göz göze geldik. Yüzümdeki şok ifadesinin onunkıyla aynı olduğunu hayal ediyorum.

"Bekle, bu alanı paylaşmamızı mı istiyorsun?" Max neredeyse havlıyor.

Bu konuda ne kadar şaşkın ve mutsuz olsam da, sesinin ne kadar kızgın geldiğine şaşırdım.

Ivan'ın yüzü hafifçe buruştu. "Evet, ben, şey, bunun ideal olmadığını biliyorum... ."

Max beresini çekip çıkardı ve elinde buruşturdu. Yumruğunu kalçasına dayadı, sonra yere baktı ve çizmesiyle tekme attı.

"Uygun değil? Ivan, bu ideal olmaktan çok daha fazlası. Bu alan şu anda üzerinde çalıştığım alandan daha küçük. Ve bunu paylaşmamız mı gerekiyor? Devasa tek kitaplığımı buraya nasıl sığdıracağım? Dükkanımın uzunluğu boyunca uzanıyor. Peki Joelle fırını ve diğer mutfak eşyalarını da buraya nasıl sığdıracak? Ve bir fırının yanında bir sürü kitap olmasının bir yangın tehlikesi olduğunu düşünmüyor musun?

Sesini hiç bu kadar sinirli duymamıştım.

Ivan elini kaldırıyor. "Endişeni anlıyorum."

Sakinleştirci ses tonuna neredeyse güleceğim. Hoşnutsuz bir müşteriye sakinleştiren bir terapist gibi konuşuyor.

Fırınlarımdan birini taşıyabileceğim uzak köşedeki gaz bağlantısını işaret ediyor ve Max kitaplarını ve raflarını alanın diğer tarafında tuttuğu sürece yangın tehlikesi olmayacağını açıklıyor.

"Ve lavabonun alışık olduğundan biraz daha küçük olduğunu biliyorum, Joelle." Yakındaki pis lavaboyu işaret ediyor. "Ama su basıncı harika. Daha önce test ettim."

Geçici alanı işgal ettiğimiz süre boyunca buraya eşyalarımızın yalnızca bir kısmını nasıl sığdırabileceğimizi açıklıyor.

"Ama sadece bir aylığına! Haziran sonunda evlerinize dönebileceksiniz," dedi neşeyle. "Buraya sığmayanların depolama ücretlerini ben karşılarım."

Max başını sallıyor, çenesi o kadar sıkı kenetlenmiş ki, kısa kesilmiş sakalının arasından kas çıkıntısını görebiliyorum.

"Her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulacağız, söz veriyorum." Ivan'ın bakışları önce Max'e, sonra bana kaydı.

Ivan'a hitap etmenin ve onu yeniden düşünmeye ikna etmenin bir yolunu düşünmek için beynimi zorluyorum. Belli ki Max'in öfkesi işe yaramıyor. Belki daha sakin, daha mantıklı bir bakış açısı getirmem gerekiyor.

Ivan, dedim olabildiğince sakin bir sesle. "Bu konuda heyecanlı olmanı anlıyorum ama yapmak istediğin şeyin bu olduğundan emin misin? Evet, bu binanın eski olduğunu anlıyorum ama yine de harika durumda. Lanie's ve Stacked'deki müşteri akışı, özellikle geçtiğimiz yıl etkileyiciydi. Bunu bir tadilatla bozmak istemem - ve bunun işi kesinlikle aksatacağını biliyorsun.

Ivan hafifçe kaşlarını çatı. Birkaç saniye sessiz kaldı ve sanki söylediklerimi ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi yere baktı.

"Anlıyorum, gerçekten anlıyorum," dedi bana baktığında. "Ama bununla ilgili rakamları çalıştırdım. Küçülmemiz gereken ay için zor olacak, ancak uzun vadede yenileme mantıklı. Daha fazla park alanı ve daha fazla iş alanı ile sonuçlanacak; bu, ikiniz için de daha fazla müşteri ve daha fazla iş anlamına gelir. Müşterilere arkadaki geçici alana nasıl gideceklerini göstermek için otoparka işaretler koyacağım."

Tekrar denemek için ağzımı açtım ama sonra kendimi durdurdum. Ivan üç yıl önce benim için riske girdi. Bana bir şans verdi, gerekmediğinde işim için bana yer verdi. Çünkü o, insanlara şans tanıyan, nazik, destekleyici bir insan. En azından şu anda ona aynı nezaket ve desteğin karşılığını verebilirim.

Ağzımı kapatıyorum ve başımı sallıyorum. En azından önümüzdeki ay, muhtemelen daha uzun süre çalışma alanımı kaybedeceğim için omuzlarım teslimiyetle çöktü. Ama bunu Ivan'a borçluyum.

"Üzgünüm çocuklar." İkimize de üzgün bir bakış atıyor. "Yine de uzun vadede buna değecek. Söz veriyorum."

Bu sözlerle, Max ve beni bu terk edilmiş garajın -yakında ortak çalışma alanımız olacak- ortasında bırakıyor.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Max'e baktım. Duvarla kavga etmeye başlayacakmış gibi dik dik bakıyor.

"Pekala, kahretsin," diye mırıldandı. "Evet."

Sonunda bana baktığında bakışları yumuşadı. Ağzının kenarı pek de yenilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hala o içkiyi istiyor musun?"

Ivan'ın sürpriz yenileme haberi, cilveli havamızın üzerine dökülen bir kova buzlu su. Dün kaldığımız yerden kesinlikle devam etmiyoruz. Yine de onu görmek istiyorum.

"Evet. Bütün alkole ihtiyacım olacak.

Yirmi dakika sonra kendimizi bir Asya marketi, bir fırın, restoranlar ve diğer mağazaların bulunduğu Jade Bölgesi'ndeki devasa Fubonn Alışveriş Merkezi'nin yakınındaki bir dalış barında buluyoruz.

"Ne gün, ha?" Ben bir IPA içerken Max buzlu bir viski yudumluyor.

"Evet." Hıçkırdım, bu da bana küçük bir gülümseme kazandırdı.

Barda yan yana otururken, ona bir göz atma riskini aldım. İfadesi sersemlemiş ve sinirli arasında bir geçiş. Beni garip bir şekilde sinirlendiriyor. Yanında çalıştığım bir buçuk yıl boyunca onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Elbette, birkaç kez Lanie'deyken ben veya akrabalarımından biri kaba bir müşteriyle uğraştığımızı hatırlıyorum - eğer Max oradaysa, her zaman devreye girer ve o müşteri için sert bir bakış ve kesin sözlerle işleri hallederdi. Ve kitapçısında geçen stresli bir günün ardından sabah bir veya iki kez bana hava attı. Ama asla böyle değil. Çok mağlup okuyan bir yanı var. Görmek acı verici.

Bir yanım eğilip ona sarılmak istiyor ama yapmıyorum. Sadece yirmi dört saat önce ofis koltuğunda olanlara rağmen, henüz hazırlıksız kucaklaşabileceğimiz bir noktada olduğumuzu hissetmiyoruz.

"Hey," diyorum sessizce. "Tadilat için üzgünüm."

"Senin suçun değil," diye mırıldandı bardağına bakarken.

"Evet ama yine de. Olduğu için üzgünüm.

Gözü beni kesti. "Yapmadığın şeyler için özür dilemene gerek yok, Joelle."

Sesindeki keskinlik beni geriyor. Bardağındaki sert likörün geri kalanını bitirirken sessiz kalıyorum. Söylediklerimin yardımcı olmadığı açık.

"Bunu yürütmenin bir yolunu bulacağız," diyorum, bir çeşit umut ışığı bulmaya kararlı olarak.

Bana baktığında kalkık kaşı tahriş ifade ediyor. "Bu konuda garip bir şekilde neşelisin."

Bir irkilmeye daha mücadele ediyorum. Çıktığı kadar sert konuşmak istemediğini biliyorum. Hala olan her şeyin şokunu ve öfkesini işliyor. Söyleyecek başka bir şey, vurgulayacak başka bir açı bulmak için beynimi arıyorum.

"Tanrım, bu berbat olacak. O küçük alanı paylaşmak." Başını sallıyor ve yan tarafa bakıyor. "Bütün bu zamanı dükkanımı inşa etmek için harcadım. Ve bir konuşma alanında, aynen böyle gitti.

Bar taburemde daha dik otururken gövdemdeki kasların sertleştiğini hissediyorum.

"Sadece bir ay, Max. Bu geçici.

Bana gösterdiği ifade inanılmazdı. Bana çok safmışım gibi bakıyor. "Zamanında biten bir yenilemeyi en son ne zaman duyduğunu söyle."

"Evet, biliyorum ama... . " Tadilatların ne sıklıkta programın ötesine geçtiğinin tamamen farkındayım. Yine de. Özellikle bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığında, bu konuda bu kadar sert bir tavır sergilemek zorunda değil. Soğuk sıvının içimde patlayan hayal kırıklığını yatıştırmasını umarak biradan bir yudum daha aldım. öyle değil

Max, ikimizin de istediğinin bu olmadığını biliyorum ama başka seçeneğimiz var mı? Binanın sahibi Ivan'dır. Buna uymaktan başka bir şey yapamayız."

"Bu sadece . . . boşver, Joelle."

Mırıldanmasındaki acıyla tüylerim diken diken oldu. Adımı daha önce hiç ama hiç bu kadar tiksintiyle söylememiŐti.

Duyguyu bir kenara itiyorum. Belki biraz oyunculuk ve mizah, bir tür sıfırlama görevi görmenize yardımcı olur. Toplum içinde olmamız çok kötü. Öyle olmasaydı kucağına tırmanır, yüzünü tutar ve ağızına en pis öpücüğü koyar ve ona aynı yeri paylaşmanın bundan daha fazlasını yapabileceğimiz anlamına geldiğini hatırlatırdım.

Bunu yapamayacağım için, aklıma gelen bir sonraki en iyi Şeyi yapıyorum.

"En azından birlikte biraz zaman geçireceğiz. Bu çok eğlenceli olabilir." Küçük bir g l mseminin serbest kalmasına izin verdim ve kastettiğim kadar Şakacı çıkmasını umarak kaŐımı ona doğru salladım.

Bunu söyler söylemez pişman oluyorum. Çünkü Max'in yüzü anında neredeyse tiksintiyle buruştu, sanki bundan bahsetme cesaretini g sterdiğime inanamıyormuş gibi.

Konuşmadan önce eliyle ağızını ovuyor. "Oh evet. Bu konuda."

Korku midemin derinliklerine yerleşiyor. Boğazını temizlemeden önce bile, neyin geldiğini biliyorum.

O, "Bazı kötü haberler vermek üzereyim" resmidir: omuzları kambur, başı aşağıda, bakışları boş bardağına yapıŐtırılmıŐ, sanki benimle mümkün olan son saniyeye kadar göz teması kurmaktan kaçınıyor.

Bir nefes aldı ve sonunda bana baktı. "Bak Joelle. D n eğlenceliydi ama. . "

Pes ettiğinde zorladığı küçük g l msemi acımayla dolu. Hayali bir acı, mideme bir darbe gibi iniyor. Nedense bir yumruktan daha çok acıtıyor.

"Belki de aramızı yatıŐtırmalıyız." Kaşlarını çattı, sanki kelimeleri bana söylemek zorunda olmaktan bile rahatsızmıŐ gibi. "Dar bir alanda birlikte çalıŐacađız.  izgileri bulanıklaŐtırmak muhtemelen dünyadaki en parlak fikir değil."

" izgileri bulanıklaŐtırmak mı?"

Boğazını temizliyor. "Sadece aramızdaki Şeylerin muhtemelen profesyonel kalması gerektiğini söylüyorum. Bu yeni kurulumda gezinirken yeterince kaotik olacak.

Sözlerinin nasırlı nabzını kavrarken, aldığım bira yudumu dilimin ekşimesine neden oluyor. Sanki yirmi dört saat önce kucağına çekip umutsuzca öptüğü kız değil, bir yabancıymışım gibi.

"Muhtemelen en başta öpüşmemeliydik," diye mırıldandı. Sessiz bir boğulma sesi çıkarıyorum. O cidden ciddi mi?

Sanki kendini benden saklamaya çalışıyormuş gibi taktığı bereyi alnının biraz daha aşağısına çekti.

"Çok viski içtim. Muhtemelen çok fazla. Ve o telefon görüşmesi. . "

Devam etmeden önce içini çekiyor. "Sadece iyi bir kafa boşluğunda değildim."

Dudağımın titremesini engellemek için ısırdım, sonra boğazımı temizledim ve söylediği her şeyi sindirmek için bir dakika bekledim.

Dün bir hataydı - benimle dalga geçmek bir hataydı. Bu konuda daha açık olamazdı.

"Anladım. Yüksek ve net," demeyi sesim fazla titremeden başardım.

Bar taburesinden atlayıp cebimden parayı çıkardım ve barın üstüne fırlattım.

"Bunu ödemek zorunda değilsin. Ben hallederim.

"Hayır." O kadar yüksek sesle havlıyorum ki barmen bize doğru bakmak için döndü. "İçeceğimin parasını ben ödeyebilirim."

Gözyaşı kanallarım yanıyor ve boğazım ağrıyor. Gözlerimi bir saniyeliğine sımsıkı kapattım, gözyaşlarımın sadece otuz saniye beklemesini isteyerek arabama gidip Max'in önünde ağlamak yerine orada ağlayabildim.

Joelle, üzgünüm. öyle demek istemedim—"

Bana uzandı ama ben onun uzanamayacağı bir adım attım ve içini deşiyormuş gibi yaparken çantama kaşlarımı çattım.

"Aramızda geçen her şeyi unutalım. Tamam aşkım?"

Bunu söylediğimde neden bu kadar şaşırılmış görüldüğünü bilmiyorum. Tam olarak istediğini söylediği şeydi.

O cevap vermeden bardan fırlayıp arabama koştum ve gözyaşlarına boğulmadan bir blok öteye gitmeyi başardığım için sessizce gurur duydum.

Tanrım, çok ama çok acınasıyım. Bir makyaj seansından sonra beni bayat çiğnemedi daha hızlı bir şekilde atan bir adama bir buçuk yıl boyunca sert bir şekilde aşık oldum.

sakız.

Yanaklarımdan süzülen yaşları öfkeyle yüzümü siliyorum. Otuz iki yaşındayım. Otuz iki yaşındayım ve başka bir pislik adam için ağlıyorum. Sanki lisedeyim. . . ve yirmili yaşlarımda . . ve otuzlu yaşların başı. . . her şey tekrardan.

Bir dakika sonra ağlamayı kesiyorum, sonra eve giderken tekrar yola odaklanıyorum. Buna değmeyen bir adam için daha fazla gözyaşı yok. Daha kötüsünü yaşadım. Çok daha kötü. Hayatta kaldım. başarılı oldum Gelecek hafta o küçücük çalışma alanını paylaşmaya başladığımızda tam olarak bunu yapacağım. profesyonel olacağım Her zamanki gibi kendimi işime adayacağım. Ve kesinlikle Max Boyson'ın artık dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim.

Bölüm 5

maks.

VE *Sen lanet bir pislisin.*

Bu geçmişte kafamda tekrar ettiğim sessiz mantra Saat, Joelle dalış barında üzerime hücum ettiğinden beri.

Tezgâha parayı çarparak bana bakmayı reddettiğinde ağlamak üzere olduğunu anlayabiliyordum. Tıpkı gitmeden önce dudaklarının titremeye başladığını gördüğümde olduğu gibi, göğsümü ezici bir his sıkıştırdı. *Tanrım, ben bir piçim. Onu ağılattım.*

Evimin ön kapısından içeri girdiğimde, normalde yaptığım gibi Muffin beni karşılamak için koşarken gülümsemiyorum bile. Eğilip onu birkaç kez okşadım ve kafasına bir öpücük kondurdum, sonra işini yapabilmesi için onu ön bahçeye çıkardım.

Orada durup beklerken tek düşünebildiğim Joelle ve onun güzel yüzündeki o kalbi kırık ifade. Her göz kırpışımda görüyorum.

Belki de aramızı sakinleştirmeliyiz. . . Muhtemelen en başta öpüşmemeliydik.

Yüzüme yumruk atmayı düşünüyorum. Tüm bunları ne halt için söyledim ki? Kastettiğim bu bile değildi. Sürpriz tadilattan o kadar

stresliydim ki, Ivan üzerimize atıldı ve zar zor doğru dürüst düşünebiliyordum. Beynim bir anda "kahretsin" moduna girdi. Yeni geçici alana hangi stokları koyacağıma karşı depoya neleri atacağımı, her şeyi paketleyip taşımanın ne kadar süreceğini, müşterilerime geçici değişikliği nasıl anlatacağımı düşünmeden edemedim.

konum, bu karmaşanın bir sonucu olarak muhtemelen alacağım mali darbe hakkında endişelenirken.

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. Bunların hiçbiri Joelle'in duygularını incitmek için yaptığımı söylemek için bir bahane olmamalıydı.

Çok stresli ve kızgındım ve beynim durmadan çalışıyordu ve bu yüzden bir an için belki işleri biraz sakinleştirirsek, bu her şeyi daha kolay hale getirir diye düşündüm. Ama söyler söylemez pişman oldum. Anında istediğim şeyin bu olmadığını anladım. Joelle ile işleri durdurmak istemiyorum. Bu benim hissettiğime yakın bile değil.

Muffin daha fazla evcil hayvan için bana doğru koşuyor. Çömeldim ve yanına düşüyor, sonra sırtına dönüyor. Karnını kaşıdım. "Baban A sınıfı bir aptal, Muffin," diye mırıldandım. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Hapşırıldı, sonra esnedi ve benden uzaklaşıp çimlerin kenarındaki çimleri koklamak için zıpladı. Muffin beni kovduktan sonra ayağa kalktım ve Joelle ile aramızdaki meseleleri halletmek için yapabileceğim milyonlarca yolu düşündüm.

Gerçekten yapmak istediğim, bu gece onu bir içki içmeye çıkarmak ve o melodik kahkahayı duymak, o muhteşem gülümsemeyi görmektir. Parmaklarımı o vahşi siyah saç kütesinde tekrar gezdirmek, dudaklarını tekrar tatmak, beni nefes nefese öperken her tarafımda çalışırken kalçalarını kucağımda hissetmek istiyordum. Taktığı o delicesine seksi gözlükleri buğulamak istedim. İnlemesini tekrar duymak, adımı haykırmasını duymak istiyordum. . .

Dünün hatırası beynimi ele geçirirken bir homurtu kaçtı. Kaldırımdan çöp kutusunu getiren yaşlı komşum sesi duyunca bana döndü ve hemen boğazımı temizleyip dostça el salladım.

Topla kendini, Boyson.

Bir buçuk yıl gündelik iş tanıdıkları olduktan sonra, birkaç viski ve kruvasandan sonra birbirimize bulaşmış olmamız çılgıncaydı. Ama hey, şikayet etmiyorum. Joelle'e her zaman aşık olmuşumdur. Fırınının bitişiğindeki Stacked'i açtığımda onunla tanıştığım andan itibaren onu aklımdan çıkaramadım. Çok kibar ve misafirperverdi. Ve çok güzel. Gözlüklü seksi ve tatlı bir kıza bayılırım ve o tam olarak öyle. Ve geçtiğimiz bir buçuk yıl boyunca, yavaş yavaş geldiğimiz gibi

birbirimizi tanıyorum, tüm iş düzenimizi tehlikeye atmadan ona çıkma teklif etmenin bir yolunu bulmak için beynimi zorladım. Onu rahatsız etme riskini almak istemedim. Aynı binada çalışıyorduk - eğer beni reddederse bu her şeyi çok tuhaf bir hale getirirdi ya da sonunda pes etmezdik. Hatta başka kadınlarla çıktım. Ama hiçbir şey birkaç tarihin ötesine geçmedi. Sadece Joelle'i düşünebiliyordum.

kendimle alay ediyorum. Açıkçası, dün ofisimde olanlara bakılırsa, gayet iyi olurduk.

Acaba aramızda geçenleri ailesine anlatacak mı bir an. Bunun normal bir şey olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. O ve ailesi birbirine sıkı sıkıya bağlı bir gruptur, ama o zaman bile onlara yan taraftaki kitapçıyla seviştiğini söyler miydi?

Dünyada aile meseleleri hakkında bir şey bilen son kişi sensin.

Bu düşünceyi susturuyorum ve onun yerine Joelle'nin ailesini düşünüyorum. Nazik olmaktan başka bir şey yapmadılar, her zaman dükkanıma fazladan unlu mamuller bıraktılar ve benden kitap sipariş etmek için ellerinden geleni yaptılar. Her zaman benimle sohbet etmek, herhangi bir konuda yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormak için zaman ayırıyorsun. Benimle tanıştıkları günden beri beni hoş karşıladılar ve arandılar. . . hiç sahip olmadığım duygu.

Düşüncenin içimde saldıgı duygu dalgasını yutmak için fazladan bir saniye ayırıyorum.

Muffin'i çok uzun bir ot parçasını çiğnerken yakaladım, bu da çimleri biçmem gerektiğini hatırlatıyor. Kesmesi için ona bağırdım ve mutlu bir şekilde bana doğru koştu. Kulaklarının arkasına birkaç çizik daha atıyorum ve sonra tekrar içeri giriyoruz. Ceketimi koltuğa bıraktım, sonra akşam yemeği için bir şeyler yapmak için buzdolabını karıştırdım, midem o kadar çok çalkalanmasına rağmen aç bile değildim.

Bunun yerine Muffin ve Donut için akşam yemeği hazırlıyorum. Metal yemek kaplarını normalden bir saat önce kırma sesim, mutfakta hafif bir heyecanlı havlama ve miyavlama çılgınlığına neden oluyor ve bu da beni kıkırdıyor. Kahretsin, bugün erken saatlerde o boktan gösteriden sonra bu iyi hissettiriyor.

Ama aklım hala Joelle'de yüzüyor. Onunla bunu nasıl düzeltereğimi merak ederek mutfak tezgahımın kenarına yaslandım.

Yemeklerini kemirmekle meşgul olan Donut ve Muffin'e baktım.

“Siz ikiniz ne yapardınız? Hayalindeki kızla bir şansın olsaydı ve bunu batırırsaydın, bunu nasıl düzeltirdin?”

İkisi de bana bakmıyor. Evcil hayvanlarımla kişisel sorunlarımı dile getirirken kulağa ne kadar saçma geldiğimin tamamen farkında olarak başımı salladım. Yine de bu bir alışkanlık. Herhangi bir insan yerine Muffin ve Donut ile sohbet etmeyi tercih ederim.

Cebimdeki telefonum titredi ve bir an arayanın Joelle olduğundan umutlu oldum. Ama tanıdık numarayı -bilerek telefonuma hiç kaydetmediğim numarayı- ekranımda gördüğümde, öfkem içimde bir roket gibi belirdi. Aramayı reddediyorum ve telefonumu tezgahın üzerine fırlatıyorum.

Donut, yemeğini bitirdikten sonra her zaman yaptığı gibi dudaklarını yalarken bana baktı. Sessizce daha fazla yemek isteyen yeşil gözlerindeki umutlu bakışı görünce ağzımın kenarı kıvrıldı.

Eğilip onu kaldırdım, sonra çenesinin altını kaşıldım. Mırıldanırken gözleri yavaşça kapanıyor ve ben de iri ortasını sevgiyle sıkıyorum.

"Üzgünüm dostum. Bu gece alacağın tüm yiyecek bu. Veterinerin emirleri. Dudaklarını yalarken bana yavaşça göz kırptı.

"Doğrudan bana ver Donut. Peki ya çiçekler ve bir özür? Bu çok fazla mı? Yeterli değil?"

Yanıt olarak aldığım tek şey başka bir yavaş göz kırpma. Onu su kabının yanına oturtup buzdolabını açtım. Joelle'in teyzesinin dün bana yaptığı kese kağıdındaki domuz eti adobo kruvasanını fark ettim. Aynı zamanda ağzım sulanıyor, göğsüm ağrıyor.

Fırında birkaç kruvasan ısıtırken Joelle'i tekrar aramayı düşündüm ama kendimi vazgeçirdim. Daha önce onu aramaya çalıştığımda cevap vermedi. Duyguları muhtemelen son bir saatte değişmemiştir.

Bunun yerine tezgahda durup telefonumda amaçsızca gezinirken şimdiye kadar sahip olduğum en lezzetli kruvasanları yiyorum, Muffin ve Donut'un kendilerine bir şeyler atmamı beklerken bana diktikleri hüzünlü bakışları görmezden geliyorum.

"Üzgünüm beyler. Yapamayacağımı biliyorsun.

Muffin göğsüme çarpan bir sızlanma sesi çıkardı. Kalan kruvasandan bir parça domuz eti çıkardım ve onu Donut'a yedirdim, sonra gerisini Muffin'e verdim. Yemeklerini bitirdiklerinde dudaklarını yalamalarını izliyorum.

"Bir zayıflık anıydı," diyorum onlara. "Bir daha olmayacak." Muffin, "Evet, doğru" dermiş gibi homurdanan bir ses çıkarır.

Onu akşam yürüyüşüne çıkardığımda, Joelle ile aramı en kötü şekilde batırdığıma dair içimi kemiren duygu hâlâ dinmedi. Bunu düzeltmek için bir şeyler yapmalıyım. Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Bir metne karar verdim. Her şeyi daha iyi hale getirmek için yapmam gereken şeyin yakınından bile geçmediğimi biliyorum ama belki onu düşündüğümü bilirse bu bir çeşit fark yaratır.

Yazmanın ortasıındaydım ki, başka bir kaydedilmemiş numaradan bir telefon aldım - bu numarayı tanıımıyordum. görmezden geliyorum Muhtemelen bir robocaller. Ama sonra bir sesli mesaj açılır. Mesajı kontrol etmek için muhtemelen şimdiye kadarki en boktan metni yazmaya, silmeye ve yeniden çizmeye ara verdim. Ve olduğum yerde duruyorum.

"Merhaba, bu mesaj Max Boyson için. Ben Dr. Givens, Sheila Holm adına arıyor. . "

Mesajın devamı çalarken neredeyse Muffin'in tasmaını bırakacaktım. Birkaç saniye sonra işitme duyum boğuklaşıyor ve her şeyi doğru duyduğumdan emin olmak için mesajı iki kez tekrarlamam gerekiyor.

Sonra kaldırımda hareketsiz duruyorum, sonraki birkaç dakika hareket etmediğimde Muffin yanımda sızlanıyor. Ama yapamam. Dondum.

Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Bölüm 6

joelle

İÇİNDE Gelecek ay için yeni fırınım olan endüstriyel alana ne zaman bakسام, sahip olmadığım her bir içsel gücüm zerresini alıyor.

çığlık atmak.

Her yüzey gridir. Ivan'ın temizlik ekibi iki gününü ovmakla geçirdikten sonra bile, zemin, duvarlar ve tezgah aynı donuk arduvaz gölgesinde kaldı. Max ve ben buraya sığdırabildiğimiz kadar az eşyamızı taşıdıktan sonra bile, yeri çekidüzen vermek için çok az şey yaptı. Evet, örümcek ağlarının ve tozun gittiğine sevindim, ancak genel beton mağara havası devam ediyor. Sanki çimentodan yapılmış bir askeri yerleşkede faaliyet gösteriyoruz.

Bu, benim ve Max'in işleri arasında duvarlar veya ayırıcılar olmayan açık konseptli bir alan olsa da, görünmez sınırları korumaya kararlıyız. Sağ tarafı ben devraldım çünkü o tarafta kasamı ve vitrinimi ayarlamak için kullandığım bir sayaç var. Önümdeki küçük bir oturma alanı ile birlikte bir fırını ve metal masamı yan tarafımın arka boşluğuna sığdırabildim.

Max, sol yarıyı ağzına kadar dolu üç uzun ve dar kitap rafıyla yönetti. Ön kapının yanında derme çatma bir ahşap konsol masası ve taburesi derme çatma kasasının olduğu yerde ve pencerenin yanında bir koltuk var. Bu kadar. Bu bizim yeni birleşik alanımız.

Tanrım, burası berbat, diye mırıldandım kendi kendime.

Az önce içeri giren ve kasada durduğum yukarıdaki menüye bakan müşterilerin beni duymadığını umarak dilimi ısırdım ve etrafa baktım.

Sonra kendime bunu bir arada tutmam gerektiğini hatırlatırım. Bu sadece bir ay için. Otuz gün. Bunu yapabilirim.

Uzak köşede, buzdolabının ve fırının yanında hamurla uğraşan anneme baktığımda, zorla gülümsedim.

Yukarı bakıyor ve kendi zoraki gülümsemesine karşılık veriyor, sonra tekrar hamura odaklanıyor ve dinlenmeden önce üzerine un serpiyor.

Aileme büyük hamlemizi anlattığımda denediğim neşeli üslubu hatırlıyorum. Onlar da bundan memnun değildi ama hepimiz inkar edilemez gerçeğe boyun eğmiştik: Bu geçici değişime ayak uydurmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Yine de, sadece birkaç günümüz var ve şimdiden kararlılığımın zayıfladığını hissedebiliyorum. Çarptığım ve devirdiğim şeylerin sayısını unuttum. Alan çok küçük olduğundan, aynı anda birden fazla kişinin bana yardım etmesine izin veremiyorum, bu da eskiden yaptığımız aynı miktarda hamur işi pişirmek için daha uzun saatler harcadığımız anlamına geliyor. Çoğu gün çılgın atma dürtümle savaşıırken müşteri hizmetleri gülümsememi takınmaktan o kadar yoruldum ve sinirlendim ki, gözyaşlarına boğulmamam bir mucize.

Ya Max? O da aynı derecede kötü gidiyor gibi görünüyor.

Benden bir düzine metre ötede durduğu yere baktım. Şimdiye kadar gördüğüm en ölümcül kaş çatmayla uzun bir kitap rafını inceliyor. Arada bir not defterine bir şeyler karalıyor.

Geçen hafta dalış barında ona saldırdığımdan beri, bana aramızdaki her şeyi bitirmek istediğini söyledikten hemen sonra, candan selamlar dışında tek kelime mırıldanmadı. Geçen hafta sonu ortak alana taşındığımızda birbirimizle konuşmadık bile. Bütün gün karşılıklı olarak, geçici alana ilk girdiğimde ve onun çoktan orada olduğunu gördüğümde birbirimize garip bir şekilde baktık. Günün geri kalanında mesafemizi koruduk ve Ivan'ın tuttuğu nakliyecilerle birlikte homurdanarak ve terleyerek kendi eşyalarımızı taşımaya odaklandık.

Her şeyi engellemesini ve eskisi gibi çekici, tatlı hali gibi davranmaya devam etmesini beklemiyordum. Bu yeni normale alışırken aramızda biraz gariplik olacağını düşündüm.

Ama takındığı bu kaş çatma bir sürpriz. Bu yeni ortak alanda bana göstermeyi tercih ettiği soğukkanlılığı da öyle. Sanki durumumuza o kadar sinirlenmiş ki, benim yanımda olmaya bile tahammülü yok.

Bu ikimiz yapar. Biz daha başlamadan aramızdaki şeyleri bitirmek isteyen oydu, yine deoöyle davranan kişi ertelendi. Bu adamın sorunu ne?

Sadece düşünmek, aynı anda hem öfkelenmek hem de gözyaşı dökmek istememe neden oluyor. Artık onun için bir yabancı gibiyim. Bu en kötü duygu.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes almaya zorladım ve ardından kasaya gelen müşterilere odaklandım - tüm bunlardaki tek umut ışığı. Korktuğum gibi, işimiz bu ilk birkaç günde durmadı. Ivan, tek bir müşteriyi kaybetmememiz için yeni geçici yer hakkında işaretler asma sözünü yerine getirdi. Ve şimdiye kadar yapmadık. Sabahlarını her zaman kafede en sevdikleri hamur işlerini yiyerek geçiren müdavimlerimiz bile değişim konusunda çok anlayışlı oldular. Orijinal alanımda sahip olduğum yarım düzine küçük masa için yeterli yerim yok. Şimdi sahip olduğum tek şey ön tarafa tikiş tikiş iki kişilik iki masa. Buna rağmen, müşteriler hala gelip siparişlerini alıyor ve cömert bahşişler bırakıyor.

Birkaç siparişi aradım, sonra yukarı baktım ve müdavimlerimden biri olan Merna'nın kapıdan girdiğini gördüm.

Sempatik bir gülümseme sunmadan önce gülümsüyor ve elini pembeye boyanmış saçlarında gezdiriyor. "Orada takılıyorum?"

"Her zaman." Burnumu kırıştırıyorum, bu onun kıkırdamasına neden oluyor. Bir an için Merna'ya karşı dürüst olabildiğim için rahatlamış hissediyorum. Sokağın aşağısında bir çiçekçi dükkanı işletiyor ve ben Lanie's'i açtığımdan beri sadık bir müşterim oldu.

"Ne pahasına olursa olsun, bunu bir şampiyon gibi idare ediyorsun," diyor ben normal bir Americano siparişini ve yarım düzine kare şekerlemeyi hazırlarken. *bibingka*. "Biri beni çiçekçi dükkânımı terk edilmiş bir depoya veya garaja ya da her neyse oraya taşımaya zorlasaydı, çok öfkelenirdim."

Ah, inan bana, neredeyse yapıyordum. Max'in beni duymaması umuduyla sesimi alçak tutmaya özen gösteriyorum. Etrafa baktım ve geniş sırtının bana dönük olduğunu gördüm. Bir şey duymadığına bahse girerim. Muhtemelen beni ayarlıyor.

Merna bana içkisi ve hamur işleri için para ödüyor, sonra elimi okşuyor. “İşinizi nereye koymak isterseniz oraya geleceğime güvenebilirsiniz. senin için yaşıyorumbibingka. Çölyak hastalığım olduğunu ve artık glüten yiyemeyeceğimi öğrendiğimde ölüme mahkum olduğumu düşündüm. Hayatım hamur işleriydi. Ama bu ooey, yapışkan, hindistancevizi unlu kek beni kurtardı. Bir hamur işinden özlediğim tüm tatlılık ve tatmin, ama glutensiz. Beni onunla tanıştırdığın için seni sonsuza kadar seveceğim.

Benim üzerimde yaltaklanırken yaydığı neşebibingkaTarif, özellikle son birkaç günün zorluğundan sonra göğsümün ortasını ısıtıyor.

"Teşekkürler Merna. Bu dünya demektir. Tamamen."

Birkaç dakika önce hizmet ettiğim müşteriye bir kitap bulmasında yardım eden Max'e şöyle bir göz atıyor.

"Sanırım dünyada son derece yakışıklı bir adamla aynı sıkışık alanda sıkışıp kalmaktan daha kötü şeyler var."

Dudaklarımı büzüp gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Arkamdan annemin kıkırdadığını duydum. Merna'ya bakmadan önce kendi kendine gülümsediğini görmek için arkamı döndüm.

"Manzara fena değil, sana hak veriyorum." Merna kıkırdar.

"Aman Tanrım, anne," diye homurdandım ve duymadığını umarak bakışlarımı Max'e çevirdim.

"Ah,çocuk. Beni duymadı. Sesimi alçak tuttum."

Merna'yı eğlendirecek şekilde gözlerimi devirdim. Sonra Max'in yanına gitmeden önce elime cesaret verici bir şekilde hafifçe vuruyor. Onu yakındaki bir kitaplığa götürüp birkaç kitabı işaret etmesini izledim ve kaşlarını rahat bir ifadeye çevirdiğini gözlemledim.

"Bana önerebileceğin güzel ateşli aşk romanları var mı?" Merna ona sorar. "Biraz havamdayım."

Kaşlarını kaldırdı ve ben de gülmemek için dudaklarımı ağzıma çekmek zorunda kaldım. Tezgâhı siliyorum ve göz ucuyla Max'in yanaklarının o nefis kısa kesilmiş sakalıyla kaplı olmayan kısımlarının pembeleşmesini izliyorum.

"Kesinlikle." Birkaç adım yana kaydı ve kitap raflarından birinin tüm kenarını işaret etti. "İşte romantizm bölümü. Üzgünüm, tabelayı henüz mağazamdan taşımaya başlamadım.

"Yay." Merna ona gülümser ve raflara bakar. "Vay canına, bu harika. Ne kadar çeşitli yazar ve başlık seçimi.

"Mümkün olduğunca kapsayıcı olmak istiyorum. Görmediğiniz herhangi bir başlık varsa, depoda olup olmadığını kontrol edebilirim. Olmazsa, senin için sipariş veririm ve bir dahaki gelişinde onları alabilirsin," diyor Max.

Merna ona teşekkür eder ve onun göz atmaya devam etmesine izin vermek için ayrılır.

Ona karşı en ufak bir şeyi yumuşatırım. Son zamanlarda huysuz biri haline gelse de müşterilerini ağırlamak için elinden geleni yapması harika. Gözümün ucuyla Merna'nın raftan birkaç kitap aldığını görüyorum. Sonra Max'in siciline doğru yürür. Birkaç tane daha sipariş edip edemeyeceğini soruyor ve dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazmadan önce "Tabii ki" diyor.

Bir müşterinin siparişini almak için kasaya geri dönüyorum. Damla kahvesini buğulanmış yulaf sütüyle hazırlarken ona döndüm ve bakışlarının ön kitap rafının yanında durmuş bir kitabın sırtını inceleyen Max'e kilitlendiğini fark ettim.

"Öyleyse onun hikayesi nedir?"

o soruyor. "Üzgünüm?"

"Kitapçı ateşli orada. Bekar mı? Alınmış?"

"Ah." İçeceğin kapağını açıp ona uzattım. "Hımm, bekar. Bence."

Sonunda bana baktı ve o kadar inci gibi bembeyaz kusursuz bir gülümsemeyle baktı ki, gözümü kırpmak zorunda kaldım. "Yay."

Kahve fincanından bir yudum aldı ve tasarımcı çantasından metal bir kutu dudak kremi çıkarmadan önce bana teşekkür etti. Güzelce arıların soktuğu dudaklarını yakut parlatıcısıyla parlattıktan sonra elini ombre bal sarısı buklelerinden geçirip Max'e doğru dikildi.

Bu, bir müşterinin Max'in ilişki durumu hakkında ilk soru sorması değil; Max mağaza alanına taşındığından beri neredeyse her hafta oluyor.

yan kapı Ve aynı sıkışık çalışma alanını paylaştığımız için artık daha sık oluyor.

Ve Max'le benim birlikte olma ihtimalimiz çoktan ortadan kalkmış olsa da, başka birinin gözlerini ona diktiğini görmek hâlâ acı veriyor - muhtemelen buna alışmam gerekse de. Eski vitrinlerimizde, sık sık Max'e tıpkı bu kadın gibi bir sersemletici tarafından yaklaşmasını izledim. Ama şimdi onu gözlemlemek daha derine iniyor. Max'e uzaktan aşık olduğumda, bu küçük kıskançlık izlerini bir kenara atmak kolaydı. Biz bir şey değildik, bu yüzden herkesin onunla sohbet etme hakkı vardı. Artık bir şey olmasak da, aramızdaki şeylerin ne kadar sıcak olabileceğine dair bir tadım var. . . o kadar

artık buna değmediğime karar verdim.

Bu yüzden, dökümlü, boho-şık bir maksi elbise içindeki bu neredeyse 1,8 metrelik göz alıcı ceylan hareketini yaparken ben geri çekiliyorum. Ona kitap önerilerini sorarken kendine olan güveni karşısında büyülenmiş gibi izliyorum. Konuşmalarının tamamını yakalayamıyorum ama iyi gidiyor gibi görünüyor. Tonlarca gülüyor ve omzuna çok dokunuyor. İlk başta gülümsemesinde bir gerginlik vardı ama kadın onunla flört ettikçe bu gerginlik soldu.

Tam o sırada bana bakıyor. Gözlerimi hemen vitrine çevirdim ve yüzüm alevler içinde kalan hamur işlerini yeniden düzenledim. Tanrım, sohbet ederken beni ona aval aval bakarken yakalaması ne kadar zavallı.

"Öğleden sonra burada tek başına iyi olacağından eminsin. *çocuk?*" Annem soruyor.

Dikkatimi dağıttığı için minnettarım, ona dönüyorum.

"Evet, iyi olacağım. Vitrinde bol miktarda hamur işi ve buzdolabında hazır hamur var. Şansımız varsa, tıpkı dün ve önceki gün yaptığımız gibi satış yaparız."

Nazık bir gülümseme sunuyor, ardından önlüğünü çıkarıyor. Toprak rengi gözlerini çevreleyen kaz ayakları, zaten hassas olan ifadesine bir nezaket katıyordu.

İzin gününde yardıma geldiğin için tekrar teşekkürler, dedim ona. "Her zaman." Ellerini mutfak havlusuna sildi, yanıma geldi. ve beni kucaklıyor. "Yapabileceğim en az şey bu."

Gözlerimi sımsıkı kapattım, keşke böyle şeyler söylemeseydi. Tüm bunlardan sonra bile onun, babasının, Elba Teyzenin ve Apong Celeste'nin

hissettiği suçluluğu biliyorum.

yıl. Yine de benim için pek çok şey yaptılar - boş zamanlarının çoğunu bana pastanede yardım ederek geçirdikleri için hala yapıyorlar, böylece yardım kiralamak zorunda kalmıyorum. "Yeterince yapıyorsun anne. Yeterli olandan fazla. Her zaman sahipsin," dedim

beni kollarımdan tutuyor.

"Onu bilmiyorum, Joelle." Sesindeki hüznün beni mahvediyor.

Keşke onu ikna etmenin bir yolu olsaydı - tüm ailemi, bana yardım etmelerini ne kadar takdir etsem de, bunu yıllar önce olanların bedelini ödemenin bir yolu olarak görmelerine gerek olmadığına ikna etmek.

"Anne," diyorum nazikçe. "Yeter. Söz."

İkna olmadığını bilmeme rağmen başını salladı. Kapıya yönelir ve ona el sallarken gerçek bir gülümsemeyi başaran Max'e sessizce veda eder. En azından gelip bana yardım ettiklerinde aileme karşı tatlı ve samimi davrandı, kötü ruh halinin tavrının her yönüne nüfuz etmesine izin vermedi.

Müşteriler geldikçe sonraki birkaç saat bulanık bir şekilde uçar gider. Öğleden sonra vurduğunda vitrin boştur. Hazırladığım tüm hamurlar da gitti. kendi kendime gülümsüyorum Bu, bugün ciddi para kazandığım anlamına geliyor.

Kapanış ve temizlik görevlerini bitirdim, sonra Balkabağı'nı kontrol etmek için uğradım. . . ve sonra donuyorum. Kafesinde değil.

"Oh hayır!" Nefesim kesildi.

Kafesinin kapısının açık olduğunu fark ettim. Birkaç saat önce müşteriler arasında onu beslemek için durduğumda mandalı kapatmayı unutmuş olmalıyım. Panik, kalp atışlarımı çılgına çeviriyor. Onu aramak için bakışlarımı beton alanda gezdirirken, başım neredeyse boynumdan fırlayacaktı.

Yakındaki yığınlardan birinin arkasından Max'in kafası fırlıyor. "Sorun nedir?"

Balkabağı kayıp. Ve ben . . . nerede bilmiyorum. . "

Yere düşüyorum ve hamur hazırladığım metal masanın altını arıyorum ama yok. Etrafta sürünüyorum ve her köşenin altına, buzdolabının ve endüstriyel karıştırıcının arkasına ve köşedeki un torbalarının arkasına bakıyorum. Hala hiçbirşey.

Dizlerimin üzerinde doğrulup iki elimi de saçlarımın arasından çekerken gözlerimden yaşlar yanıyor. "Ben... ben onu bulamıyorum. Bilmiyorum . . . sahip olabilir mi

dışarı çıktın mı?”

Bu düşünceyle hıçkırarak boğuluyorum. Eğer yaptıysa, gitti, şüphesiz. Üzerine bir araba çarpmış veya kanalizasyon ızgarasına düşmüş olabilir. . .

"Yapamam . . . Onu kaybedemem, dedim titrek bir sesle. "O. . . Yapamam. . ."

Başımı salladım ve kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım.

"Hey."

Max'in nazik, sakinleştirici ses tonu beni paniğimden sıyırdı. Bakışları da öyle. Son birkaç gündür yaptığı bakışlardan eser yok. Şu anda, önümde dururken, kocaman elleri iki omzumu kucaklarken, bakışları yüzde bin ilgi ve şefkat dolu.

"Her şey yoluna girecek. Onu bulacağız. Söz veriyorum."

Hızla başımı salladım ve yanaklarımdan aşağı süzülen yaşları sildim. Sonra, Max odanın kendi tarafına fırlayıp kitaplıkların etrafına bakarken, ben de yanımdaki tezgâhı yokluyorum.

Dakikalar geçiyor ve hala hiçbir şey yok. Yakınımdaki kitap raflarının içinden gelen yumuşak bir hışırtı sesi duyduğumda çığlık atmak üzereydim. Binanın hemen dışındaki caddeden gelen fırın fanlarının boğuk dönüşünü ve trafiğin uğultusunu engelleyerek buna odaklandım. Sanki bir hırsız kediye taklit ediyormuşum gibi sessizce rafların olduğu yöne doğru sessizce ilerliyorum.

Max'in kafa karışıklığı içinde bana kaşlarını çattığını görüyorum. Ağzını açmaya başlar. "Şşşt!" İşaret parmağımı dudaklarıma bastırıyorum ve avucumu yukarı kaldırıyorum.

o.

Hışırtı sesi keskinleşiyor. Yavaşça solumdaki kitaplığa döndüm ve her bir rafa yavaşça gözlerimi kısarak baktım. Gözümün köşesindeki hareket dikkatimi çekiyor. Döndüm ve Balkabağı'nın orta raftaki dev bir ciltli kitabın sayfalarına burnunu sokup burnunu soktuğunu gördüm.

"Kabak!" diye ciyakladım.

Üstüne atlayıp onu ellerimin arasına alıyorum. Ona bakarken yüzümü sızlatan sevimsiz gülümsememe ya da gözlerime dolan yaşlara engel olamıyordum.

O koyu kahverengi gözleri avucuma yerleşmeden önce bir saniyeliğine etrafa bakındı. Burnunu tenimde gezdiriyor, tüy kadar hafif bir his beni gıdıklıyor.

"İyisin." Sesim titrek bir fısıltı.

Birkaç saniyeliğine bu alanda sadece ben olmadığımı unutuyorum. Max'in de burada olduğunu hatırladığımda, yukarı baktım ve yüzündeki en yumuşak, en şefkatli ifadeyi gördüm.

Sonra birkaç adım bana doğru yürüdü ve dev işaret parmağıyla Balkabağı'nın başının tepesini nazikçe okşadı.

"O iyi mi?" yumuşak bir sesle soruyor.

Başımı salladım, sesinin ne kadar tatlı ve nazik olduğu yüzünden başım dönüyordu. "Bence de."

Burnumu çekiyorum, aniden o anda nasıl görünmem gerektiğinin farkına varıyorum: yüzüm şişmiş ve gözyaşlarıyla ıslanmış, unla kaplı, saçım dağınık bir atkuyruğu, evcil hamsterimi kucağıma alırken titriyorum.

"Hmm, paniğe kapıldığım için özür dilerim." Aklımı kaçırmış gibi görüldüğüm için yüzüm kızardı. "Sadece çok endişelendim."

Kaşlarını hafifçe çatarak başını sallıyor. "Hey. Üzgün olmana gerek yok, tamam mı? Muffin veya Donut kaybolsaydı ben de bokumu kaybederdim. Alt dudağını ısıyor, kahverengi-yeşil gözlerindeki ifade hüznü. "BENyaptıaslında bir süre önce Muffin'i kaybettiğimde bokumu kaybediyorum.

Kalbim batıyor. "Yaptın?"

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak başını salladı. "Evet. Eski evimin bahçesindeki çitin altına bir çukur kazdı. İşten eve gelene kadar fark etmemiştim ve o gitmişti. Çıldırdım.

Anıyı yeniden yaşıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Onu aramak için mahallede saatler harcadım ama bulamadım. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, endişe ve paniğe kapılmışım. Sonunda pes edip eve gittim. Ve ağladı."

Ah, Max.

Dikkatle Balkabağı'nı bir elime alıp kolunu sıkmak için uzanıyorum. Hafifçe gülümsüyor.

"Ve sonra belki on dakika sonra kapı zilim çaldı ve bu küçük kız ve babası Muffin ile orada duruyordu. Yürüyüş halindeydiler ki onu gördüler, yakasındaki adresimi okudular ve geri getirdiler. Dizlerimin üzerine çöktüm ve ona sarıldım. Önlerinde bir bebek gibi haykırıyordum ve umurunda değildi. Onu geri aldığım için çok mutluydum.

Hafifçe kıkırdadı ve elini altın-kahverengi saçlarından geçirdi. Sonra Balkabağına bakıyor ve başparmağını onun tombul karnında gezdiriyor.

"Üzülme Joelle. Bu tüylü küçük piçler kalbimizin sahibi. Bize bir sebep verdiklerinde onlar için ağlamaktan kendimizi alamıyoruz."

İfadesine gülümsüyorum. Bir dakika boyunca orada sessizce durup birbirimize, sonra Balkabağına ve sonra tekrar birbirimize bakıyoruz.

Odadaki hava değişmiş gibi. Gerginlik çoktan gitti ve geride başka bir şey kaldı. Sıcak ve yumuşak bir şey.

Duvardaki pirinç saate bakıyorum. "Saçmalık. Gitmeliyim. Büyükanne onu bu gece bingo için yaşlılar merkezine bırakacağıma söz verdim.

Max sırtıyor. "Görev çağrıları."

Balkabağı'nı portatif plastik kafesine geri koymak için acele ettim ve bundan sonra mandalın sağlam olduğundan emin olmak için daha iyi olacağıma yemin ettim.

Çantamı kapıp kapıya doğru koştum ama kapı koluna uzanmadan önce kendimi durdurdum.

Selam, Max?

Karşı duvarın yanındaki kitaplığın önünde durduğu yerden yüzünü bana çevirmek için döndü.

"Teşekkür ederim."

O yarım gülüş beliriyor ve göğsümde havai fişekler patlıyormuş gibi hissediyorum. Günlerdir o yarım gülüşü görmemiştim. Allah kahretsin, kaçırdım mı?

"Her zaman, Joelle."

Ayrılırken kendimi gülümserken buluyorum.

Bölüm 7

joelle

BEN'Normalden bir saat önce fırındayım ama buna değer. Çünkü Max için bir sürpriz üzerinde çalışıyorum.

Ben bu altı inçlik makineye son rötuşları yaparken *olmak* Kremalı çift katlı pasta yaptım, tepkisini beklerken dudagımı ısırmadan edemedim. Max dün Balkabağı'nın kaybolduğunu fark ettikten sonra paniğe kapıldığımda ne kadar destekleyici olduğunu söyleyerek beni şaşırttı. Belki de son birkaç gündeki tavrı, taşınma nedeniyle stresli olması ve envanterinin çoğunu sıkışık alana sığdırmak için birleştirmesinden kaynaklanıyordu.

Ama işler çığırından çıktığında, o her zamanki tatlı ve şefkatli haliydi ve bu, dünyalara bedeldi. Ve ona teşekkür etmek istiyorum.

Umarım bu iki katmanlı *olmak* Buttercream frosting ve çarkıfelek meyvesi dolgulu pasta, sabahını aydınlatacak.

Cam kapı gıcırdayarak açıldığında parlak mor buzlanmayla mükemmel el yazısı "Teşekkürler" i bitirdim. Max normalden daha erken burada ama bu mükemmel. İşe başlamadan önce ona sürpriz pastasını verebilirim. Sırtım kapıya dönük, bu yüzden boru aletini bırakmak için bir saniye ayırdım, pastayı ellerime aldım ve ona bakmak için döndüm.

"Hey! sürpriz-"

Yüzündeki o tanıdık sırıtışı fark ettiğimde sustum.

Hey, diye resmen ısırıldı.

"Her şey yolunda mı?" Pasta standını tezgahın üzerine koydum ve kollarımı deri ceketinden çıkarmasını izledim.

"Gerçekten değil," diye mırıldandı.

Ağzımı açıyorum ama ne söyleyeceğimi ya da yapacağımı bilemeyerek anında kapadım. Bir şey söylemeye karar verene kadar birkaç saniye onun dizüstü bilgisayarını öfkeyle iterek açmasını izledim.

"Ne oldu Max?"

Göğsü bir iç çekişle inip kalkıyor, sonra sanki onunla konuştuğum için sinirlenmiş gibi ısıyor. Sonra uzanıp dizüstü bilgisayarının dayandığı konsol masasının kenarına yerleştirilmiş bir yığın kitap alıyor.

Bana doğru yürüyor. "Bu oldu."

Yüz yıl önce ciltlenmiş ve basılmış bir kitaba benzeyen bir şeyi parmaklarıyla karıştırıyor ve sayfalarda düzinelerce küçük delik olduğunu gösteriyor. Midem bulanıyor.

"Kabak yaptı" diyor. "Ve şu." Sayfalarında milyonlarca delik olan eski görünümlü başka bir kitabı karıştırıyor. "Ve şu." Başka bir eski kitap alır ve bir tane daha.

"Ah . . ."

Arkasını döndü ve bana dönmeden önce kitap yığınının masanın üzerine bıraktı. "Bak, aptallık etmek istemem ama o kitapları neredeyse mahvetti."

Bir saniye kekeledim. "Gerçekten üzgünüm. Onları değiştirebilirim."

Konsol masasına geri yürümeden ve tabureye düşmeden önce başını sallayarak yığına dik dik baktı. Yapamazsın. Nadir kullanılmış kitap koleksiyonumun bir parçasıydılar. Her biri birkaç yüze mal oluyor. Ve mahvoldular.

"Ah."

Öfkeli bakışları beni kesiyor. "Evet."

"Ben çok üzgünüm. Bunların hiçbirinin olmasını istemedim. "Bu gerçekten önemli değil," diye mırıldandı.

Uzun bir süre ona öylece baktım, başım dönüyor, içimde dalgalanan yaltaklanmayı bastırmaya çalışıyordum. Bunu nasıl düzelteceğime dair en ufak bir fikrim yok.

Tezgâhın arkasından çıkıp yanına gittim. "Sana onlar için ödeme yapmak istiyorum, bu adil."

Acı bir kahkaha dökülüyor dudaklarından. Bir an öylece kalakaldım, sarsıldım.

"Bak, bunun benim hatam olduğunu biliyorum ve kendimi kötü hissediyorum," dedim sonunda. "Ama o kadar değerliyse, neden rastgele bir rafa yerleştirdin? Bir yere saklanmaları gerekmez miydi?"

İnlerken başı geriye düşer. Sonra ellerini kalçalarının üstüne koyar ve omuzlarını döndürür. Bir an, giydiği siyah tişörtün ince kumaşının altında esneyen kaslarının hareketinde kayboldum ama sonra kendimi yakaladım. Bir tartışmanın ortasındayız ve şu anda kesinlikle onu kontrol etmemeliyim.

"Tanrım, Joelle." Başka bir acı gülüş. "Güvenli bir yere götürülmeleri gerektiğini biliyorum - benyaptionları güvenli bir yerde, bir vitrinde bulundurun. Kitapçımda. Ama artık bunu yapamam çünkü dükkanım şu anda tadilattan cehenneme döndü. Bu yüzden şu an sahip olduğum boktan alanla yetinmek zorundayım.

Sanki bir salakmışım gibi kullandığı ses tonuyla dilimi ısırđım. Evet, bu benim hatam. Bunu düzeltmek ve ona tazminat ödemek istediğimi açıkça belirttim. Yine de bu kadar kaba olmak zorunda değil.

Max, lütfen benimle içinde bulunduğumuz durumu anlamayan bir bebekmişim gibi konuşma. Bunun ne kadar berbat olduğunun tamamen farkındayım. Ve Balkabağı'nın yaptıkları için çok üzgünüm. Ama bunların hiçbirinin olmasını kastetmiştim. Sadece bana maliyetinin ne olduğunu söyle. Sana geri ödeyeceğim. Ödeme yapmam gerekip gerekmediğı umurumda değil, yapılacak doğru şey bu ve bunu yapmak istiyorum."

Israrcı ses tonum onu etkilemiş benzemiyordu. Sıkılmış ifadesi ve göz teması kurmaması, durumu düzeltmeye çalışmamdan ne kadar etkilenmediğini gösteriyor.

Elini yüzünün kenarlarında gezdiriyor. "Her neyse. Bir şeyler halledeceğiz, ben sadece... . En azından Balkabağı'nı buraya getirmeyi bırakabilir misin?

Önerisine neredeyse geri dönüyordum. "Ne?"

Dudaklarını büzüyor. "Sadece, onun tekrar dışarı çıkıp daha fazla eşyayı mahvetmesini istemiyorum."

Çenem yere düşüyor. "Max, bu bir seferlik bir şeydi. Bu her gün olan bir şey değil."

Benimle konuşmak başını ağrıtıyormuş gibi yumruğunu alnına bastırdı. "Bunun dünyadaki en profesyonel şey olduğunu düşünmüyorum.

evcil hayvanınızı işe getirin.”

"Pekala, katılmıyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Kafesini kilitlemeyi hatırladığım sürece oldukça müdahaleci olmayan bir varlık olduğu düşünüldüğünde, onu buraya getirmemde gayet iyi olduğunu düşünüyorum - ki onu sahip olduğum süre boyunca bunu yalnızca bir kez yapmayı unuttum."

Başını sallıyor ve gözlerini devirirken uzağa bakıyor. Bak, anladım, dedi bir süre sonra. “Ben de bir hayvanseverim. Bir kedim ve bir köpeğim var ama onları her gün buraya sürüklediğimi görmüyorsun, değil mi? Burada korumamız gerektiğini düşündüğüm bir profesyonellik düzeyi var. Tüm söylediğim bu.

Orada duruyorum, sersemlemiş bir sessizlik içinde. Ses tonunun ısırlığı, gerçek sözlerinden daha çok acıtıyor. Her gün sevgili hamsterimi yanımda işe götürmezsem işlevini yerine getiremeyecek olgunlaşmamış, profesyonel olmayan bir şaka olduğumu düşündüğü açık.

Hasret içimde yanıyor. Yemin ederim ki bunu tenimin her santiminde hissediyorum. Döndüm ve pastayı bıraktığım tezgaha yürüdüm, pastayı aldım, sonra Max'e doğru yürüdüm ve onun önüne geçtim.

"Burada. Ben senin için yaptım. Dün Balkabağı konusunda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

Pastaya baktığında, ifadesindeki katılık eriyor. Bir vuruş sonra yüzü ve boynu, bakışlarına bir miktar utanç sızarken kıpkırmızı oldu.

"Bugünden sonra, bu alanı birlikte paylaştığımız sürece onu yanımda getirmeyeceğimden emin olacağım."

Tükürmek için can attığım "ve seni çok sikeyim" sözünü geri yutuyorum, sonra tekrar yanıma geliyorum. Kasıtsız olarak neden olduğu tartışmadan habersiz, kafesinin köşesinde şekerleme yapan Balkabağına baktım.

Joelle, bekle. BEN-"

Başımı Max'e çeviriyorum. "Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum.

Anlamak?"

Yüzü buruştuğunda, çok pişmanlık duyuyor gibi görünüyor. Yine de umurumda değil. Bu tuhaf dinamiğimizi daha fazla deşifre etmeye çalışamayacak kadar üzgünüm.

bir an iyiyiz, sonra çekişmeye başlıyoruz ve aramızda dile getirilmeyen gerilim o kadar yoğun ki, ona bıçakla vurabilirsin.

Başıyla onayladığında arkamı dönüyorum. Sonra önlüğümü belime sardım, buzdolabından bir parça hamur çıkardım ve köşeden bana bakan Max'i görmezden gelmeye çalışarak işe koyuldum.

• • •

"İsa. Bu adamın sorunu ne? Gündoğumu yoga sınıfımızda ikimiz de aşağı doğru köpek pozisyonu alırken Whitney bana fısıldıyor.

Avuç içlerimi düz tutarken topuklarımı yere delice değdirmeye çalışırken diz kırımlarım ağrıyor. Rahatsızlığı kafamdan atmak için parke zeminde rastgele bir noktaya odaklanmaya çalışarak gözlerimi kısıtım ama gözlüğüm olmadan neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Onları giysem bir şey fark etmeyecekmiş gibi. Eğitimci, bu şafak öncesi yoga seansları sırasında ışıkları kapalı tutmayı tercih ediyor, böylece güneş sonunda yükselip pencereden içeri süzülürken, o zaman, onun dediği gibi, "mümkün olan en saf ışıktayız, bu da bize en güzel, bütünsel gün başlangıcını veriyor."

Arka planda çalan yumuşak pan flüt müziğine karşı, "Sorunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım. "Yani, anlıyorum. KabakyaptıSerbest kaldığında o kitapları mahvet.

Whitney alay ediyor, sonra öksürüyor. Etrafa baktım ve örgüsünün ucunu ağzından püskürttüğünü gördüm. Altın-kızıl saçlarını omzunun üzerinden atıyor, sonra bana bakıyor.

"Evet, ama bunu kastettin Joelle," diyor Whitney. "Bu bir kazaydı. Yanlışlıkla oldu."

Birkaç gün önceki tartışmamızın ardından iş gününün geri kalanını atlatmaya çalışırken beni mahveden aşağılanmayı düşünüyorum.

Kabak'ın mahvettiği kitaplar için ona hâlâ borcum var, dedim sessizce.

"Bunun sınırı..."

Eğitmenimiz ikimizin arasından geçerken ayakları görüş alanıma girince Whitney sustu.

“Kaslarınızdaki nazik çekiş hissedin. O canlandırıcı, arındırıcı esneme,” diyor, sesi pan flüte karşı yumuşak, melodik bir şarkı. “Ve nefes al. . . ve tut . . . bir kişi için . . . iki . . . üç . . .”

Eğitmen bizi sekize kadar saydığında kaslarım seğirdi. Dişlerimi sıktım, duruşumu korumaya çalışıyordum. Asla ama asla bazı insanların bahsettiği gibi yoga sırasında coşkuya ulaşan türden biri olmayacağım. Her zaman, her zaman kaslarımdaki yanmayı hissedeceğim. Yogaya gelmemin tek nedeni, Whitney'in beni yaklaşık haftada bir kez buraya sürüklemesi; artı, fırında çalışırken yaptığım neredeyse sürekli önseziye karşı koymanın harika bir yolu.

Eğitmenin yumuşak sesi bizi tam güneş doğmaya başlarken kobra pozu vermemize neden oluyor ve ardından dersin son birkaç dakikasında gözlerimiz kapalı olarak sırtüstü uzanıyoruz.

“Üstünüzü yıkarken güneş ışığının sıcaklığını hissedin. Bu zorlu seanstan sonra huzur duygunuzu geri kazanmak için gözlerinizi kapatın ve yavaş, temizleyici bir nefes alın. Burundan girer, ağızdan çıkar. . .”

Gözlerim kapalı, Whitney'in fısıldayan sesini bir kez daha duydum. "O pisliğe hiçbir şey borçlu değilsin, Jojo."

Sesimi alçak tutmaya özen göstererek iç çektim. Whitney, evet, biliyorum. Evcil hayvanım malına zarar verdi. Kasıtlı olmasa bile bundan ben sorumluyum.”

"Ona pasta yaptın!"

Whitney'in tiz fısıltısı eğitmenden keskin bir gırtlak temizlemesine neden olur. "Hepimiz hatırlayalım ki bu bir sükunet, barış ve barış zamanıdır.

kendimizi merkeze almak, dedikodu yapmak değil.” Ses tonu hoş ama sivri sözleri mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde iletiyor.

Whitney ve ben dersin son birkaç dakikasında sessiz kaldık ve ders bittiğinde yoga matlarımızı toplayıp otoparka çıktık.

Yanıma park etmiş olan arabasının kilidini açtı. "Dediğim gibi, ona pasta yaptın. Bu, Balkabağı'nın yaptıkları için yeterli bir hediye."

Başımın üstündeki kıvrık topuzu çekip inledim. “Yine de değil. Kabak, bazı eski baskıları çiğnedi *Moby-Dick*, *Kırmızı mektup*, *Hareketli bir şölen*, *Orman Kitabı* ve birkaç klasik daha. Oldukça pahalıydılar. Muhtemelen toplamda bin dolara yakın olacak.

Whitney gözlerini deviriyor. "Biliyor musun, bir milyon yıl önce ölü beyaz adamların yazdığı kitapların hâlâ kutsal sayılmasından bıktım, oysa gerçekte okuması çok sıkıcı."

Ölümcül ama isabetli değerlendirmesine kahkahalarla güldüm.

"Bell Hooks, Yoko Ogawa veya Louise Erdrich zarar gördü mü?"

"HAYIR."

"O zaman gerçekten çok büyük bir kayıp değil. Dünyanın ölü beyaz adamların kitaplarının daha fazla kopyasına ihtiyacı yok. Balkabağı herkese bir iyilik yaptı."

Kahkahalarla iki büklüm olurken arabasının kaportasına yaslandım. Bir dakika sonra nefesimi tuttum ve ona sarıldım.

Bunun için teşekkürler.

Neredeyse 1,80 boyundaki çerçevesi beni kendine yakın tutarken burnunu başımın tepesine dikti. "Her zaman."

Birbirimizi bıraktık.

"Max'in seni üzmesine izin verme, tamam mı?"

Başımı salladım ve ne kadar ağır hissetsem de gülümsemeye çalıştım. Sanki onun yanındayken omuzlarımda görünmez bir örs taşıyormuşum gibi. Sanki her zaman onu harekete geçirecek veya bana kızmasına neden olacak yanlış bir şey yapmayı bekliyormuşum gibi.

Ciddiyim, Joelle, diyor Whitney. Onunla birkaç kez sohbet ettiğimde Max'in tatlı bir adam olduğunu düşündüm. Ve ona bu kadar uzun süre aşık olduktan sonra, sonunda nasıl birlikte olduğunuzu anlattığınızda çok heyecanlandım. Dürüst olmak gerekirse, sizin işe yarayacağınızı düşünmüştüm. Ama görünüşe göre onda görüldüğünden çok daha fazlası var."

Whitney'in sözlerinin beynimde dönüp durmasına izin verdim. Bu doğru. Birbirimizi tanıdığımız ve bitişik mekanlarda çalıştığımız bir buçuk yıldır paylaştığımız güler yüzlülüğe rağmen, aynı sıkışık mahalleleri paylaşmak ve sürekli birbirimizin sinirlerini bozmak çok farklı.

"Sanırım onun özlemini çekerken onu kafamda canlandırmak için çok zaman harcadım," diye itiraf ettim alçak bir sesle. "Sanırım benim Max fantezim gerçeği karşılamadı. Bu da bir bakıma benim hatam sanırım. Gerçekçi olmayan beklentiler, biliyor musun?"

"Tanrım, düzgün bir adamla tanışmayı beklemenin bir hayal olarak görülmesinden nefret ediyorum," diyor Whitney. "Tatlı, düşünceli, saygılı, bakımlı ve dürüst bir erkek istemek çok mu fazla?"

Hüzünlü bir kahkaha attım. "Sanırım öyle."

Whitney başını sallıyor. "Çıta çok düşük. Bir erkeğin bu modern flört cehenneminde bir rüya adamı olarak görülmesi için yapması gereken tek şey, yarı düzgün olmaktır. Ama onun ne olduğunu biliyorsun*meligerçek* 'rüya adamı' malzemesi olarak görülmek zorunda mı?"

Hafifçe kıkırdayarak başımı salladım. Birimiz bir erkekle sinir bozucu bir deneyim yaşadığımızda bu tartışmayı defalarca yaptık.

"Nazik,"

diyorum. "Ve

akıllı." "Ve

dikkatli." "Ve

sabırlı." "Ve

komik."

"Ve sıcak. Süper sıcak. Ve yatakta dinamit.

Whitney'in süslemesine homurdandım. "Elbette. Bunu unutamam.

"Ve seni ne kadar önemseydiği konusunda açık ve dürüst olmaya istekli," diyor.

"Mutlu bir şekilde mutlu da olsan, kediler ve köpekler gibi kavga etsen de 'Seni seviyorum' demeye istekli olmak... . ve aynı anlama geliyor. Sesimdeki hüznü gizleyemeyerek boğazımı temizledim. "Bu kesinlikle bir fantezi."

Zorla gülümsedim ama Max'le aramın nasıl bu kadar hayal kırıklığı yaratan bir hal aldığına dair hayal kırıklığımı hâlâ üzerimden atamıyorum. Arabama binmeye başlıyorum ama sonra arkamdan sesleniyor.

"Harikasin, Joelle. Max ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın, sen harikasin."

Bana baktığında yeşil gözleri parlıyor ve sanki ruhum biraz toparlanmış gibi.

"Teşekkürler Whit. Seni

seviyorum." "Seni

seviyorum Jojo."

Fırının otoparkına girdiğimde birkaç müteahhit kamyonun çoktan orada olduğunu fark ettim. Çantamı ve çantamı alırken

yolcu koltuğundan üzerimi değiştiriyorum, arkamda bir ıslık duyuyorum. Hemen kendi içime kapanıyorum. Daha önce, egzersiz yaptıktan sonra fırına terli yoga pantolonumu ve atleti giymeyi hiç düşünmemiştim. Hazırlık ve açılış görevlerine dalmadan önce genellikle arkada üstümü değiştirirdim ama bu tadilattan önceydi. Şimdi, arabamdan sürünerek binaya doğru ilerlememi izleyen bir düzine güçlü erkek müteahhit ekibi var ve bu, keşke görünmez olsaydım dememe neden oluyor.

Birkaçının sigara içerken durduğu yerden geçerken yanaklarım yanıyor. Göz teması kurmuyorum ama bu kimin ıslık çaldığını durdurmuyor.

"Kendine bak, seksi," diye gürledi alçak bir ses birkaç metre öteden. "Gelip merhaba demek ister misin? Utangaç olma.

Gözümün ucuyla, bana bağıran adama başka bir adamın dirsek attığını fark ettim. Binanın arkasına, benim ve Max'in geçici birleşik alanının bulunduğu köşeyi dönmeden önce birkaç saniye boyunca hoşnutsuz bir mırıldanma oldu.

Kapıyı açana kadar ellerimin biraz titrediğini fark etmedim. Onları esnettim ve kapıyı iterek açtım, ardından hızla arkamdan kapatıp kilitledim.

Tanrım, bazen kadın olmaktan nefret ediyorum. Sırf yakınlarda mağara adamı gibi davranan adamlar olduğu için çalıştığım alanda -güvende ve hoş karşılanmam gereken bir yer- parmak uçlarında dolaşmak zorunda olmak özel bir tür çileden çıkarıcı.

Ona bağırabileceğim tüm geri dönüşleri düşündüğümde kalbim güm güm atıyor. Ama bunun ne faydası olurdu? Muhtemelen gülerdi ya da bunu beni rahatsız etmeye devam etmesi için bir davet olarak kabul ederdi. Ya da daha kötüsü, bu onu kızdırdı ve işler kızışabilirdi.

Hızlı atan kalbimi rahatlatmak için yoga nefesimin bir kısmını kullanıyorum. Her şey yolunda. Binadayım ve kapı kilitli. Yapılacaklar listeme başlayacağım. Şimdi her şey yoluna girecek.

Işıkları açtım ve üstümü değiştirmek için Max'in yanındaki kitaplıklardan birinin arkasındaki köşeye yöneldim. Bu geçici alanda ofislerimiz için ayrı odalar yok, bu yüzden kıyafetlerimi değiştirebileceğim tek yarı özel yer burası. Çantamın fermuarını açıp hızla temiz bir kot pantolon ve bir T- çıkardım.

gün için giyilecek gömlek. Yanan bir şey kokusu aldığım da terli kolsuz bluzumu çıkarıyorum.

Üstümü yere düşürdüm, sonra boşluğa baktım ama hiç duman göremiyorum. Dışarıdan mı geliyor? Bir an binanın diğer tarafındaki müteahhitlerin sigara dumanı olabileceğini düşündüm ama sonra tanıdık bir bip sesi duydum. Arkamı döndüm ve fırınının ışığının yandığını fark ettim.

Ne oluyor be?

Eğilip fırının kapağını çekiyorum ve çenem yere düşüyor. Orta rafta koyu renkli bir kumaş yığının duruyor.

Yakındaki bir mutfak havlusunu alıp, giysiyi çekip yere fırlatıyorum. Siyah pamuklu bir tişörtün üzerinde grup adının "Mudhoney" yazan beyaz harflere gözlerimi kısarak baktım.

"Lanet olası Max," diye mırıldandım.

"Affedersin?"

Yukarı baktığımda çenem ikinci kez düşüyor. Çünkü Max girişte sadece kot pantolon ve kafası karışmış bir şekilde duruyor.

Yontulmuş göğsüne bakarken kekeledim. Ve omuzları. Ve kolları. Ve karın kasları. Kertenkele beynim kasları sayar.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, s - kahretsin, sekiz karın kasına sahip olabilir misin? Ne oldu, hiç bilemedim. . .

Ve ah kahretsin, bu midenin yanlarındaki o V-çizgilerinin bir adı olduğundan eminim ama şu an aklıma gelmiyor. Çünkü beynim kusursuz görseli algılamakla çok meşgul. Bir saniye sürdü ama başımı sallamayı ve ana odaklanmayı başardım.

"Tişörtünün fırınımda ne işi var?"

Bu onu sarsmış görünüyor. Omuzlarını geriye atar ve kollarını kavuşturur.

"Ben, şey, kurutuyordum."

"Neden?" Sert tonum her beton yüzeyde yankılanıyor.

Yüzünü buruşturdu ve bir anlığına gülümsemek istedim. Çünkü kahretsin, onun daha önce hiç bu kadar sevimli, telaşlı bir surat yaptığını görmemiştim.

"Bu sabah Muffin'le koşarken yağmura yakalandım ve sonra onu erken bakım randevusuna götürmek zorunda kaldım ve üzerimi değiştirecek vaktim olmadı, bu yüzden onu burada fırında kurutmayı düşündüm."

Kekelerken ağzım açık kalıyor.

"Ne? . . neden bunun iyi olduğunu düşünüyorsun? Tanrım, bu çok sağlıksız.

Sert sözlerim karşısında Max'in nasıl irkildiğini özlemiyorum.

Dudağımı ısırdım ve bir saniyeliğine bakışlarımı kaçırdım. Tanrı'nın dürüst gerçeği? Max'i fiziksel olarak o kadar çekici buluyorum ki, en terli giysisini fırınıma koysa bile, bu beni etkilemezdi. *Ben*hiç. Ama müşteriler orada pişirdiğim yemeği yiyorlar ve eminim ki aynı fırının derme çatma bir çamaşır kurutma makinesi olarak kullanılması düşüncesiyle iğreneceklerdir.

Burnumun kemerini çimdikledim, gözlerimi kapadım ve iç çektim. "Üzgünüm, öyle demek istemedim. . . Eminim temizsiniz."

"Elbette temizim." Max'in kaşları çatık, dik bir duruşla, kollarını hâlâ göğsünde kavuşturmuş halde. "Bu sabah duş aldım. Ve o gömleği yeni yıkadım.

"Aferin ama bu, çamaşırlarını kurutmak için benim fırınımı kullanabileceğin anlamına gelmez. Tanrım, ya bir yangın çıkarsa? Burada kimse yoktu, bütün bina alevler içinde kalabilirdi."

Gözlerini devirdi, bu da damarlarıma öfke saçtı.

Ona adım adım yaklaşıyorum. "Cidden bana gözlerini mi deviriyorsun? Fırınımı kişisel çamaşırhanen olarak kullandıktan ve neredeyse binayı ateşe verdikten sonra mı? Benimle dalga geçiyor olmalısın."

İç çekiyor. "Tamam, evet, gözlerimi devirmemeliydim. Ama koşarak arabama benzin doldurmak için birkaç dakika dışarı çıktım. Hemen geri geliyordum. Yangın olmayacaktı, Joelle. Böyle olma.

"Ne gibi? Güvenlikle mi ilgileniyorsunuz? Sorumlu?"

Başını iki yana salladı, sanki bu konuda konuşmamı duymaktan bıkmış gibi bakışlarını yana çevirdi. Beni kaynama noktasına gönderiyor.

Neredeyse başparmağa gelene kadar yürüdüm ve parmağımı ona doğrulttum. "Sorumlulardan bahsetmişken, biz Portland'da yaşıyoruz.

her yere yağmur yağar

Burada çılgın zaman. Tanrı aşkına yanınıza fazladan bir tişört alın ki zorunda kalmayın

fırınımı çamaşırhane olarak kullan ve ortak çalışma alanımızı ateşe ver.”

İşaret parmağımın çok sıcak ve katı bir şeye değdiğini hissettiğimde kelimeleri tükürürken göğsüm inip kalkıyordu. İşte o zaman parmağımla Max'in göğsünü dürttüğümü fark ettim. Tanrım, vay. . . bu . . . işte orada sağlam bir çıplak et var.

Seviştiğimiz bir sefer dokunuşumun altında teninin ne kadar nefis hissettiğini hatırlıyorum. Ama ona bu şekilde dokunmak, duygularımız tavan yaparken ve cildi sıcak ve ıslakken, bu tamamen farklı bir duyuşal deneyim.

Bir saniye sonra sadece spor sutyeni giydiğimi hatırlıyorum. Göğüs dekoltem ve göbeğim tam teşhirde, Max'in vücudundan sadece birkaç santim uzakta.

İşte o zaman gözlerindeki o donuk bakışı fark ettim. . . ve tam olarak nereye baktığı.

yüzümde değil göğsümde. Özellikle göğüslerim.

Geri çekilip kollarımı gövdemde kavuşturuyorum. Yanaklarım ısınıyor ve içgüdüsel olarak arkamı dönmeye başlıyorum. Sonra Max'in ellerinin kot pantolonunun kemerine gittiğini görüyorum. Parmakları titredi ve bir an için neden bu kadar paniklediğini merak ettim.

Ama sonra görüyorum. Kot pantolonunun önündeki çıkıntı.

Max beni görünce heyecanlandı, terli ve spor sutyeniyle.

Yepyeni bir duygu beni tüketiyor. Memnuniyet gibi hissettiriyor. Belki biraz da kendini beğenmiş.

Elimde değil. Max Boyson yine benim tarafımdan tahrik edildi ama bu sefer ona zar zor dokundum bile.

Evet, önemsiz, ama dürüst olmak gerekirse? umrumda değil İçinde bulunduğumuz bu durum tam bir rezalet. Bu ortak alanda çalıştığımız her gün, bir gerilim bulutu veya çekişme arasında birbirimizi görmezden geliyoruz. Karşılıklı bir çekim anı yaşamak, her şeyden güzel bir mola.

Boğazını temizleyerek fırına koşuyor ve gömleğini yerden alıyor. İşte o zaman geniş, kaslı sırtının tamamını kaplayan devasa dövmeği görüyorum. Ciğerlerimden hava kaçarken neredeyse boğulacaktım. Çünkü daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Kocamandı, omuzlarının üstünden beline kadar uzanıyordu. Gri-siyah mürekkep, çarpık ayrıntılarla bir kafatası ile bir iblis yüzü arasında bir haç gibi görünen şeyi tasvir ediyor. Yağmurda bırakılmış bir tablo gibi. Başın tepesindeki boynuzlar ve dişlek gülümseme gri ve siyah gölgeli, ancak görüntünün geri kalanı renksiz. Sadece Max'in hafif bronz teni.

O gömleğini alıp sallarken ona baktığım birkaç saniye boyunca gözümü bile kırpmıyorum. Bazıları dövmeye korkutucu diyebilir ama bana göre değil. Daha çok tutuklamak gibi. Bakışlarım omuzlarının üstündeki el yazısıyla yazılmış gotik yazıya kaydı.

Tek Başına Yeterince İyi

Sözcükler, Max gömleğini başının üzerine çektiğinde kaybolduktan sonra bile beynimde iz bırakıyor.

Alanın kendi tarafına doğru fırlıyor.

Bilgisayarını başlatırken, "Gömleğimi fırına koyduğum için üzgünüm," diye mırıldandı. "Bir daha olmayacak."

"Tamam aşkım. Teşekkürler," diyorum sessizce.

Bir gömlek giyip fırında temiz bir döngü çalıştırırken, önceden hazırlanmış hamuru buzdolabından paylaşıyorum. Günün geri kalanında tek düşünebildiğim Max'in sırt dövmesi. O iblis kafatası suratu ve bu cümle onun için bir anlam ifade ediyor olmalı. Ne olduğunu bilmek için can atıyorum.

Yığınların arasında gezinip kitapları incelerken, bana bir kez bile bakmadan ona baktım.

Ve sonra bunun benim işim olmadığını anlıyorum. bilmek istememeliyim.

Bu yüzden unlanmış metal masamdaki hamur levhasına dönüp sessizce işimin başına dönüyorum.

Bölüm 8

maks.

BEN gömleğimin eteğini çek ve Joelle ile işleri ne kadar berbat ettiğimi düşünmemeye çalış. Tekrar.

Dün ne halt düşünüyordum? Alanın onun tarafına baktım ve birkaç saniye onun metal masanın üzerine dev bir hamur levhasını yuvarlamasını izledim. Unlu ellerini sıkmak için duruyor ve gözlüğünü bileğinin tersiyle yüzüne doğru itiyor. Başını kaldırmaya başladığında, hızla yanında durduğum raftaki rastgele bir kitaba dönüyorum ve kendimi envanter çıkarmaya vermiş gibi yapıyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve Joelle'in sadece bir spor sutyeni ve yoga pantolonuyla önümde durduğunu ve bana sönük olduğunu söylediğini görünce beynimde flaşlar çaktı. Siyah saçları geriye çekilmişti, kalçalarının düzgün kıvrımı, parıldayan teni, her hareketinde göğsünün zıplayışı... .

Aşağıda o tanıdık baskıyı hissettiğimde kendi kendime "Kahretsin," diye mırıldandım. Dün vücudumun Joelle'i seksi yoga kıyafetleri giyerken sözlü olarak bana dayadığı sırada ne kadar çekici bulduğumu fark etmeye karar verdiğinde yaşadığım aynı sorundan kaçınmak için kendimi herhangi bir şey düşünmeye zorluyordum -beyzbol, uzun bölme, incik kemiğine tekmelenmek, otoparktaki o pislik yığını-.

Şu anda bu kadar sık bir salak olduğum için içten içe kendimi azarlıyorum. Artık her şeyi kafamda düşünmek için bir gün geçirdiğime göre, sıırıslıklam gömleğimi fırınında kurutmanın şimdiye kadar sahip olduğum en kötü fikirlerden biri olduğunu fark ettim, on altı yaşımdayken ve kros koşu koçunun arabasını şaka olsun diye çalmanın komik olacağını düşündüğüm zamanlar yanında. Ve o zaman lisedeki kız arkadaşıma çıplak bir Polaroid'imi postalamıştım.

Yazın akrabalarını ziyaret ediyordu. . . ve büyükannesi yanlışlıkla postasını açtı.

Yani evet, dünün büyük hatasını "yaptığım en az zekice şeyler" altında dosyalayın.

Geçen hafta Muffin'i yürüyüşe çıkarırken aldığım o telefonda beri net bir şekilde düşünme yeteneğimin tamamen çöp olduğunu düşünürsek, sanırım bu o kadar da şaşırtıcı değil. . . hala dönmediğim arama. Çünkü bu, bir daha asla göreceğimi düşünmediğim tek kişiyle, bir daha asla görmek istemediğim tek kişiyle iletişime geçmek anlamına gelirdi. Bu, çok acı verici bir geçmişi yeniden canlandırmak anlamına gelir ve ben bunu yapmaya hazır olmaya yakın bile değilim.

Ama başka herhangi bir şeye -iş yerindeki bu tuhaf yeni düzene, Joelle ile olan bu dağınık durumu nasıl düzeltereçimize- neredeyse imkansız hale getiriyor.

Huysuz bir pislik olmak bazı şeylere yardımcı olmuyor.

Aramızdaki gerginliğin bu kadar kötüleşmesine izin verdiğim için sessizce kendimi azarladım.

Bu noktada ne diyebilirim ki?

Merhaba Joelle. Son zamanlarda pislik gibi davrandığım için gerçekten üzgünüm. Nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim olmayan bazı ciddi kişisel sorunlarım var ve biraz yalnız olduğum için, bunun hakkında gerçekten konuşacak kimsem yok, bu yüzden her şeyi kendi başıma çözmeye çalışırken, varsayılanım kapalı bir ahmak gibi davranmak.

Bunu ona söylememin hiçbir yolu yok. Karamsar sessizlik, her ne kadar dağınık olsa da, bundan daha iyidir. Çünkü en azından hepsini içimde doldurursam, hayatımın ve geçmişimin ne kadar büyük bir çöplük olduğunu anlamayacak.

Birinin boğazını temizleme sesi dikkatimi Joelle'in olduğu tarafa çekiyor. Tezgâhta, şimdiye kadar bir insanda gördüğüm en derin kaş çatmayla duran bir kadın var.

"Affedersin." Joelle açıkça ona bakmasına ve ona yardım etmeden önce ellerini önlüğüne silmesi için sadece bir dakika ayırmasına rağmen, Joelle'e sabırsız bir el sallıyor.

Joelle tek kelime etmeden önce, "Bu matka latte berbat," diye titriyor. Sanki bir yığın köpek pisliği kokusu alıyormuş gibi burnunu kırıştırışı çenemi sıkıkmama neden oldu. Bu bayanın sorunu nedir?

"Ah. Bunun için üzgünüm. Bana neyin yanlış olduğunu söyleyebilir misin? Joelle ne kadar şaşırılmış görünse de kibar bir tonda soruyor.

Kadın, Joelle'in sorusuna cevap vermek zorunda kaldığı için canı sıkılmış gibi elini salladı. Tanrım, bilmiyorum. Sadece tadı kaçtı."

"Tamam, şey, özür dilerim..."

Kadının Joelle'e elini uzatıp sözünü kesmesini izlerken kaşlarını saç çizgime kadar yükseldi.

Açık kahverengi saçlarından bir tutamı yüzüne doğru itiyor. "Onun yerine sade sade bir kahve istiyorum."

Joelle'nin omuzları birazcık çöküyor. "Elbette, sana onu getirebilirim, sorun değil."

Akıllıca bir yorum yapma dürtümü bastırıyorum. Bir müşteri kendisine veya ailesine kaba davrandığında Joelle'nin fırınında olsaydım, onları her zaman arardım ve bu da kekeleyerek bir özürle sonuçlanırdı. Ama şimdi aramızdaki gerginlik yüzünden devreye girmeyi düşünmek bile yanlış geliyor. Artık zar zor konuştuğumuza göre orada vals yapıp araya girmemi isteyeceğinden şüpheliyim.

Bu yüzden, o bu zırva şikayeti benim yapabileceğimden çok daha iyi halletirken ben olduğu yerde kalıyorum. Muhtemelen o bayana sert şeyler söyledim ve başka bir şey içmek isterse parasını ödeyebileceğini söyledim.

Ama Joelle benim gibi huysuz bir pislik değil. O bir melek ve daha fazla hamur işi hazırlamaya geri dönmeden önce kadına beş bir kahve veriyor, yüzünde hâlâ o kibar gülümseme var. Tam o sırada lise çağındaki bir çocuk içeri girdi ve benim tarafıma doğru yöneldi. Ona başımı salladım ama benimle zar zor göz teması kurdu.

Dizüstü bilgisayarına yöneliyorum ve tiz bir ses dikkatimi dağıtana kadar envanter elektronik tablom üzerinde çalışıyorum.

"Seni küçük hırsız!"

Yukarı baktım ve sinir bozucu bayanın rafların arasında duran liseli çocuğu işaret ettiğini gördüm. Oturduğu küçük masadan kalkıp ona doğru yürüyor. Ben de ayağa kalkıp ne olduğunu anlamak için yürümeye başladım ama daha ağzımı açamadan kadın tekmeledi.

"O kitabı raftan alıp sırt çantana koyduğunu gördüm!
Aman Tanrım, bunu yaptığına inanamıyorum! Seni küçük-"

"Hey." Sert ses tonum kadının tiradını yarıda kesti. Çocuğa bakıyorum.
"Burada neler oluyor?"

Kadın tekrar ateş etmeye başlayınca elimi ona doğru kaldırdım. Seninle konuşmuyordum.

Gözümün ucuyla çocuğun gözlerinin büyüdüğünü görüyorum. Kadın dudaklarını büzüyor ve kollarını kavuşturuyor. "Bak, sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Bu kitapçıyı sen işletiyorsun, değil mi? Bunun gibi küçük suçluların kârınızı kesmesini gerçekten istiyor musunuz—"

"Seninle konuşmuyorum dedim." Ses tonum bir haykırış altında kıl gibi. Normalde hiç tanımadığım birine bağırma düşüncesi beni utandırır ama bu bayana ulaşmanın tek yolu bu gibi görünüyor.

Alçak sesle anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ama umursamadım ve çocuğa döndüm.

"Neler oluyor? Onun iddia ettiğini yaptın mı?"

Çocuğun yüzü buruştu ve gözleri benim dışımda her yere fırladı. Tereddüt ediyor, sonra ağzını sımsıkı kapatıyor.

"Hey." Daha az sinirli ve daha endişeli görünmek için sesimi dizginledim. Bu çocuk bir kitap çalmaya çalışsa bile, oyunculuğunda bir şeyler bana uymuyor. Suçlu bir hırsız gibi değil, yanlış nefes aldığı için ona saldıracığımdan korkan çaresiz bir çocuk gibi davranıyor.

Ve bununla ilgili bir şey içimde derinlere çarpıyor - çünkü bununla ilişki kurabiliyorum. Ben onun yaşındayken böyle hissettiğimi çok hatırlıyorum.

Gözleri dolmaya başlamadan önce birkaç saniye kekeledi.

"Sorun değil," diyorum birkaç saniye sonra. "Bana doğruyu söyle, söz veriyorum kızmayacağım. Bir şeyler hallederiz."

Çocuk bana o devasa kahverengi gözleriyle bakıyor. "Tamam, evet, ben... ben, şey, bir kitap aldım. Ben çok üzgünüm." Sırt çantasının fermuarını açar ve karton kapaklı bir kopyasını çıkarır. *Sevinç şans kulübü*.
"Ama ben . . . Başka ne yapacağımı bilemedim. . "

"Benimle dalga mı geiyorun? Başka ne yapacağını bilmiyor muydun? Parasını ödemeye ne dersin?" Hanımefendi alay eder. Ona olan bokumu kaybetmemek için sabrımın son kalanını çekerken gözlerimi yumdum.

"Hiç param yok," diye mırıldandı ocuk, bakışları yere yapışıktı. "Ve ben . . . O kitaba okul için ihtiyaım var ve onu başka nasıl elde edeceğimi bilemedim—"

Bayan parmağını çocuğun yüzünün yanında sallar. "Küçük bir serseri gibi davranıp hırsızlık yapmak yerine kütüphaneye gidip kitabı ödünç almaya ne dersin? Bu hiç aklına geldi mi?"

"Kütüphaneye gittim - otobüsle şehirdeki üç farklı şubeye gittim ama her nüsha kontrol edildi. E-kitap kopyaları bile." ocuk yüzüne akan yaşları siliyor. "Haftaya teslim etmem gereken bir kitap raporum var ve onu okumaya başlamadım bile. Ben - bunun yanlış olduğunu biliyorum ama yapmazsam kitap raporumda başarısız olurum -"

"Oh boo-hoo, bana bir nehir ağla. Bunun almayı uygun kıldığını mı düşünüyorsun?"

Bir nefes flyorum. Tanrım, o bir iş parçası. Kişiliği bana, limonata satan çocukları izinsiz yaptıkları için polisi arayan insanları hatırlatıyor.

"Lütfen sessiz olur musun?" ona havlıyorum.

Omuzlarını geriye atıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Kesinlikle sessiz kalmayacağım. Ve öylece geri çekilip küçük bir suçlunun küçük bir işletmeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Gözlerimi tam olarak ona çeviriyorum. "Hanımefendi, bu küçük işletmenin sahibi olarak ben daha çok sizin durmaksızın araya giren ve kanunsuz zırvalıklarınızın nefes alma isteğimi nasıl mahvettiğiyle ilgileniyorum. şimdi buna bir ara verip defolup gider misin, ben de bunu halledebileyim?"

Çenesi düşüyor. En azından şimdi sessiz.

Çocuğa dönüyorum ama daha bir şey söyleyemedi Joelle konuşmaya başladı.

"Kitabının parasını ödeyeceğim." Elinde czdanla yürüyor ve üç yirmilik çıkartıyor. "Burada."

ocuk elindeki paraya bakıyor. "Hmm, hayır, sorun değil."

"Israr ediyorum." Parayı adamın avucuna sıkıştırdı, sonra da önemli bir şey değilmiş gibi ona gülümsedi.

"Bu, şey, kitabın maliyetinden daha fazla," diye mırıldandı çocuk sırt çantasının askısını çekiştirirken.

"Sorun değil," diyor. "Geri kalanını okul için başka bir şey alman gerekebilir diye sakla."

Çocuğun Joelle'in bu hareketi karşısında o kadar şaşırdığı ve ne diyeceğini bilemediği açık. Dürüst olmak gerekirse ben de istemiyorum. Demek istediğim, Joelle'nin cömertliğine defalarca tanık oldum. Clarence'a bedava hamur işleri verdiğini ve cüzdanlarını unutan müşterilerin daha sonra ona ödeme yapmasına izin verdiğini gördüm. Ancak bu jestle ilgili bir şey farklı. Nezaketi, odadaki gerginliğe hoş bir şekilde müdahale ediyor.

"Eh, bu sadece şaşırtıcı." Gözümün ucuyla kendini beğenmiş hanımın ellerini havaya kaldırdığını görüyorum. "Bu küçük suçluyu çaldığı için dürüstçe ödüllendiriyor musun?"

Bayana dönerken Joelle'nin yüzündeki sevecen ifade eriyor. "HAYIR. Yeni bir arkadaşına yardım ediyorum."

Joelle ona döndü. Hanımefendi inanamıyormuş gibi gülüyor. "Vay. Sadece, vay. Artık suçluları ödüllendirdiğimize göre toplum gerçekten cehenneme gidiyor. Kendinden utanmalısın."

Joelle'in gözlerini devirmesini, nefes alıp kadına dönerken göğsünün kabarmasını özlemiyorum. "Aslında bence bu, ihtiyacı olan insanlara yardım eden iyi bir toplumun işaretidir. Ve burada utanması gereken tek kişi sensin. Portland'daki en iyi matka latteyi ben yapıyorum ve sen bundan hoşlanmadın. Bu, damak zevkinizin bok olduğu anlamına gelir."

Boğazımı temizlemeden önce dudaklarımdan bir kıkırdama başladı.

"Üstelik bir çocuğu ağlatmak için elinden geleni yaptın. Her yerde oldukça utanç verici.

Bayanın çenesi, Joelle'nin söylediği şey üzerine yere kadar düştü. "Bu kadar. Ben gidiyorum.

Tanrıya şükür, diye mırıldandı Joelle. Bir kahkaha tutuyorum.

Hanımefendi kapıdan çıkarken çocuğa dönüyoruz.

"Çalmanın yanlış olduğunu biliyorsun, değil mi?" Joelle nazikçe diyor.

Çocuk başını sallıyor. "Üzgünüm. Yemin ederim, daha önce hiç yapmadım ve bir daha asla yapmayacağım. Ben sadece . . . başka ne yapacağımı bilemedim."

"Anladım. Ben de bir zamanlar oradaydım," diyorum.

Joelle kısa bir süre bana bakmak için döndü ama sonra tekrar çocuğa odaklandı.

"O kitap için para ödemene gerek yok," diyorum. "Ücretsiz alabilirsin." Kekeledi, sonra bana teşekkür etti ve Joelle'e parasını geri vermeye başladı. "Hayır, sende kalsın."

"Okul için kitap bulmakta zorlanıyorsan buraya gelebilirsin, sana yardım edeyim," dedim ona. "Her kitabın ücretsiz olacağının sözünü veremem ama elimden geldiğince fiyatı düşürürüm."

Burnunu çekiyor ve bir gülümseme beliriyor. "Tamam aşkım.

Teşekkür ederim." "Adınız ne?" Joelle soruyor.

"Henry."

"Aç mısın, Henry?"

"Hmm, evet, aslında."

Vitrinden jambonlu ve peynirli kruvasan aldığı tezgahına kadar onu takip etmesini işaret ediyor. Parasını ödemeye çalışıyor ama ona hayır diyor. Onunla küçük kafe masalarından birine oturur ve yemek yerken sohbet ederler. Alanın benim tarafımda çalışırken, çoğunlukla hangi kitaplardan hoşlandığıyla ilgili konuşmalarına kulak misafiri oldum.

Joelle, "Ben de Amy Tan'ı seviyorum," diyor. "Senin yaşındayken onu çok okurdum.

Gail Tsukiyama'yı okudun mu?"

Çocuk başını sallıyor. Önlüğünün cebinden küçük bir kağıt parçası alıyor ve ona doğru kaydırmadan önce üzerine karalamalar yapıyor. "Bunlar onun en sevdiğim başlıklarından bazıları. Çoğu kütüphanede bunlara sahip olunmalıdır."

Yüzü aydınlanıyor. "Teşekkürler. Cidden, bu senin için çok hoş.

Masadan atlar ve kendi alanındaki metal masaya geri döner. Henry yemeğini bitirdi ve yanıma gelmeden önce Joelle'e tekrar teşekkür etti.

"Hey, şey, tekrar özür dilerim. Senden çalmaya çalıştığım için. Polisi aramadığın için teşekkür ederim."

Benimle zar zor göz teması kuruyor, çok utanıyor. "Sorun değil, dostum. Dediğim gibi, orada bulundum.

Başını sallıyor. "Bir daha yapmayacağıma söz ver."

Ona her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum, köprünün altında su var.

O gittiğinde, Joelle'nin tezgahına doğru yürüyorum. "Yaptığın şey çok güzeldi."

Bana bakmak için döndü, kaşları neredeyse saç çizgisine geliyordu. "Ne?" Onunla konuştuğumda ne kadar şok olmuş görüldüğünden nefret ediyorum - bu ortak alan karmaşasından önce neredeyse her gün şakalaştığımız, sohbet ettiğimiz ve güldüğümüz eski halimizden çok uzak.

Henry için nasıl ayağa kalktın. Ona nasıl yardım ettin?

Nasıl mırıldandığımdan nefret ediyorum. Sesim çok güvensiz ve kararsız çıkıyor. Ama tam olarak böyle hissediyorum. Çünkü aramızdaki bu uçurumu nasıl yumuşatacağımı bilmiyorum ve bu, her şeyi çok tuhaf bir hale getiriyor.

Ama bir şey söylemek istiyorum. Ona ne kadar hayran olduğumu açıkça belirtmek istiyorum. Şu anda her şey ne kadar karışık olursa olsun, onun inanılmaz bir insan olduğunu bilmesini istiyorum.

"Ah. Teşekkürler." Dudaklarını büzüyor ve ağzının köşeleri yukarı kıvrılıyor.

Tam bir gülümseme değil ama boş bir bakış veya dik dik bakmaktan daha iyi.

"Gail Tsukiyama ve Amy Tan'ı sevdiğini unutmuşum," diyorum, ani geçiş için kendi kendime lanetler yağdırarak. "Ben, şey, şimdi onların kitaplarını daha önce nasıl sipariş ettiğini hatırlıyorum."

Yüzündeki şaşkın kaşlar eriyor. Ezilmiş gülümsemesi beliriyor. "Çocukluğumdan beri hayranıyım."

"Harika bir çocuktun."

Bu bana bir gülümseme kazandırıyor. Hafif ve küçük ama neşe orada ve beni yere seriyor. Onu besleyerek ve kitaplar hakkında sohbet ederek Henry'yi rahatlatmaya yardım ettiğinde, o kadını kibar ve tatlı olarak söylediğinde cesurdan ne kadar kolay değişti. Buna şahit olmak kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Göğüs kafesimdeki tüm kemikler titriyor.

"Pek parlak değil," diyor. "Sadece bir kitap kurdu, özellikle ben çocukken."

"Kitap kurtları harikadır. ben kendimden biriyim Bilebilirdim."

Kıkırdamasının sesi çok hafif ve kolay. Bir süredir duymadım ve yanaklarım ağrıyana kadar sırtımama neden oldu.

Tam o sırada bir grup yaşlı insan içeri giriyor. Yarısi kitap yığınlarımın arasında gezinirken, diğeri yarısi Joelle'nin menü panosunu inceliyor.

Nezaketi ve cesaretinin eşit ölçülerde olmasına - ne olursa olsun doğru olanı nasıl savunmasına hayranlık duyarak müşterilerine yardım ederken ona baktım. Son zamanlarda aramızdaki tüm anlaşmazlıklara rağmen, şimdi benimle sohbet edecek ve aramızdaki her şeyin birkaç dakikalığına bile olsa hoş geçmesine izin verecek kadar nazikti.

Telefonum titredi ve Dr. Givens'in kaydedilmemiş numarasını hemen tanıdım.

Tıpkı ilk aradığımda yaptığım gibi donakaldım. Numaranın ekranımı aydınlatmasını izlerken baş parmağım reddetme ve kabul etme düğmeleri arasında geziniyor. Nazik olmak içimde var mı merak ediyorum. Belki affetmek için bile.

Reddet düğmesine bastım. O kadar çabuk oluyor ki, neredeyse bir refleks gibi. Şaşırmamalıyım. Ben o tür bir nezakete sahip değilim; Yıllardır yapmadım. Bu söz konusu olduğunda, artık tamamen cesurum. Başka bir şey nasıl olunur bilmiyorum.

Bölüm 9

joelle

VE sen bir cankurtaransın!” Whitney, arabasından atlayıp binanın köşesinden arkaya kadar beni takip ederken diyor.

Tadilatın yapıldığı vitrine baktım, şu anda hiçbir işçi dışarıda olmadığı için rahatladım. Gün ortası, bu yüzden içeride meşgul olmalılar. Saatlerce süren neredeyse hiç bitmeyen matkap ve sondajlara bakılırsa, kesinlikle bu sabah buralardaydılar.

İçeride çalışmıyor olsalardı, yakut kırmızısı saçları, porselen teni ve süper model figürüyle uzun boylu ve büyüleyici Whitney'i gördükten sonra çılgına dönerlerdi.

Onu içeri götürdüm ve yarım düzine müşteri kitapçıda dolanırken, odanın kendi tarafında telefonla konuşan, kaşlarını çatarak bilgisayarına bakan Max'e baktım. Birkaç gün önce, o çocuk Henry, Max'in dükkânından kitabı almaya çalıştıktan sonra çöktüğünde, gerilimimizden ve çatışmamızdan biraz sıyrılmış gibiydik. Sanki bagajımızı bir kenara bırakıp ona yardım etmek için bir araya gelmeye istekliydik. O etkileşim sırasında doğrudan birbirimizle konuşmadık bile ama sonrasında kısa ve keyifli bir sohbet gerçekleştirdik. O zaman düşmanlıktan nezakete geçiş hissedebileceğime yemin ettim. . . Tadilatın her şeyi alt üst etmesinden önceki halimize yavaş yavaş geri dönüyormuşuz gibi.

Ama bu uzun sürmedi. O günün ilerleyen saatlerinde kaşlarını çatmaya ve neredeyse hiçbir şey söylememeye başladığını fark ettim. O zamandan beri bu ruh halindeydi. Max arasındaki şeyler yüzünden ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı düşünmemeye çalışıyorum.

ve ben yine sihirli bir şekilde iyi değilim. Bunun yerine Whitney'in emrine odaklanıyorum. Yeni yapılmış kapalı tepsileri gösteriyorum. *pandesal, bibingka*, zengin bir mora batırılmış kruvasanlar olmak *Sır, haupia* el börekleri ve *Lütfen*. Ayrıca, bilgisayar ekranları şeklinde ayrı ayrı sarılmış şekerli kurabiyelerden oluşan bir sepet ve hassas beyaz kremayla kodlama satırları var.

"Aman Tanrım!" Whitney nefesini tuttu, eliyle ağzını kapadı. Joelle! Böyle dışarı  kmak zorunda değildin!

Koluna hafifçe vuruyorum. "Tabi ki yaptım. Bu  zel bir etkinlik; Kod Yazan Piliçler'in başlama oryantasyonu. En iyinin en iyisini yaşadıklarını bilmelerini istiyorum ve buna onlara sunduğunuz unlu mamuller de dahildir."

Bağırırken beni kucaklıyor.

"Bunun şirketime verdiğin fiyattan daha pahalı olmadığına emin misin? Bu, bir gurme dergisinden fırlamış bir şeye benziyor."

"Pozitif. Ben sadece bu kadar iyiyim.

Ona göz kırıyorum ve kıkırdıyor. Ardından börekleri arabasına yüklemeye başlıyoruz.

"Bütün bunları almamın sorun olmayacağından emin misin? Fırın için bunlardan hiçbirine ihtiyacın yok mu?" Hamur işi tepsilerine çarpmamaya dikkat ederek SUV'unun kapısını yavaşça kapattı.

"Evet! Kapatana kadar bir saatim kaldı ama vitrin bir sürü şeyle dolu. İyi olacağım."

Bana son kez sarılıyor. Ayrılıyor ve onu omuzlarından tutuyorum. "Bu programı yarattığın için seninle gurur duyuyorum. Harika olduğun için buna ihtiyacın olmayacağını biliyorum ama bol şans. Kızlar sana bayılacak."

Bana geri döndü. Ah, Jojo. Mutlu gözyaşlarımı nasıl ortaya çıkaracağını her zaman biliyorsun."

Eliyle bluzunun  n n  düzeltti, sonra arabasına atladı.

Ona el salladım, sonra içeri geri döndüm.

Benim tarafıma giden kapıdan içeri girdiğimde, vitrine bir kez daha bakıyorum. Bir kruvasan dışında boş, bir kare *bibingka* ve bir empanada.

“Ne? .” Bu nasıl oldu? Sadece birkaç dakika önce, vitrinin yarısı bütün sabahımı pişirerek geçirdiğim hamur işleriyle doluydu ve şimdi hepsi neredeyse bitti mi?

Odanın diğer tarafından gelen bir çıtırtı sesi kulağımı yakalıyor. Döndüm ve Max'in elinde yarısı yenmiş bir empanada ile yemek yediğini gördüm.

"Ne yapıyorsun?"

Yanına gitmem için geçen iki saniye içinde empanadanın geri kalanını yuttu. O çiğnerken ben de hasarı inceliyorum. Oturduğu konsol masasında kırıntılarla dolu boş bir kağıt tabak var.

"Ne?" Sinirli görünme cüretinde var ve bu beni çılgılık attırmaya yetiyor.

“Bana ne yapma. Cidden vitrinimdeki tüm hamur işlerine mi yardım ettin? Senin için değil de benim müşterilerim için olan hamur işleri mi?”

Sesim boşlukta yankılanıyor ama umurumda değil. Max'in bu kadar düşüncesizce bir şey yapmasına kızgınım.

Elini kaldırıyor. "Sakin ol, ödedim. Tezgâhta sana bir sürü para bıraktım.”

"Konu o değil!"

İlkokul çağındaki çocuğuyla birlikte duran bir kadın, çocuğunu kapıdan dışarı çıkarmadan önce, kocaman açılmış gözlerle bizim yönümüze bakıyor.

"Fırından istediğin yemeği alıp tezgâhta para bırakamazsın, Max. Bu iş böyle yürümüyor.”

Kafası tamamen karışmış gibi başını sallıyor. "Hey, ben sadece ailen ne derse onu yapıyorum."

Konsol masasının kenarını kavradım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sanki bu konuşma fiziksel olarak yorucuymuş gibi ellerini kalçalarının üstüne koydu ve en bıkkınlıkla içini çekti. "Baban dün çalışırken bana, canım ne isterse onu yiyebileceğimi söyledi. Her ne zaman." Omuz silkiyor, sonra ensesini ovuşturuyor. "İyi olduğunu düşündüm."

Soğukkanlı tonu başımı zonklatıyor.

"Bana sormalıydın - bugün çalışan benim! Ve aman tanrım, son beş dakikada ben yokken on tane falan hamur işi yedin mi? Savunma pozisyonunda kollarını kavuşturur. "Açtım. Son iki saattir bir nakliye sorununu halletmek için telefondaydım. hepsini yemedim gün."

Elimi saçlarımdan geçiriyorum. "Konu o değil," diye homurdandım. Max, bir saat daha açığım. Az önce soluduğun hamur işlerini sipariş etmeyi bekleyen müdavimlerim var. Her hafta olağan satışlarımla envanter takibi yapmıyorum. Merna, eşine eve götürmek üzere sığır eti ve kuru üzümlü empanadalar için her Çarşamba buraya gelir. Ve Walter alır*bibing*kadoğa koruma alanındaki günlük yürüyüşünden sonra eve, karısına ve torununa götürmek için. Clarence da uğrar diye bir kenara bir şeyler ayırmak istedim. Ve her zaman okuldan çıktıktan sonra gelen ve kahve sipariş eden sevimli bir liseli çift var.*pandasal*. .”

Max'in gözlerindeki donuk bakışı fark ettiğimde sustum.

Ve sonra omuz silkiyor. Belki de ailenle daha iyi iletişim kurmanın bir yolunu bulmalısın. Yaklaştın, değil mi? Konuşun ya da her ne yapıyorsanız yapın.

Orada hayretle duruyorum. Tek yapabildiğim göz kırpma. Sesinin ne kadar duygusuz olduğunu anlamak bir saniye sürüyor. Ve bunu yaptığımda, öfkem tavan yapıyor.

"Ciddi olamazsın," diye çıkıştım.

Ellerini havaya kaldırıyor. "Ne dememi istiyorsun Joelle? Yapılan yapılır. Yemek için para ödedim. Yaptığım için üzgünüm. Bir daha olmayacak.

Sonra, "İsa," diye mırıldandı, dizüstü bilgisayarını çarparak kapattı ve dikkatini masanın kenarındaki bir yığın kitaba çevirerek, açıkça beni görmezden geldi. Onun bariz ilgisizliği beni şaşkına çevirerek sessizliğe boğuyor. Max bu konuda ayakkabısının tabanındaki bir sürtme kadar endişeli.

Açıkça benim ya da incinmiş duygularım umurunda değil.

"Siktir git Max."

Yanıma geri döndüm ve neredeyse boş olan vitrine bir kez daha baktım. Sonra buzdolabını açıp hamur kalmış mı diye bakarım.

Günün geri kalanı için hızlıca hazırlanabilirim. Ama hiçbir şey yok.

Kapıyı çarparak kapattım ve yakındaki tabureye yığıldım, kendimi Merna, Walter ve Clarence ile şirin liseli çifte özür dilerim, normalde yaptığım gibi en sevdikleri hamur işlerinden alamıyorum çünkü aynı çalışma alanını paylaşmak zorunda kaldığım kitabevi sahibi bir puma kadar iştahlı ve görünüşe göre yemek planını doğru düzgün yapmayı bilmiyor.

Evet, teknik olarak sorun yok çünkü Max yediğinin parasını ödedi. Ve müşterilerimin anlayacağını biliyorum. Ancak olması gerektiği gibi gitmeyen şeyler listesine eklenecek bir şey daha var. Ve sadece yumruklarla yuvarlanmak zorunda kalmaktan bıktım.

Yıllarca, hayatın aileme ve bana dağıttığı kartları oynamak zorunda kaldım. Ve yaptım. Çünkü başka seçeneğim yoktu. Ahlaki açıdan iflas etmiş bir finans planlamacısının ailemin birikimlerini dolandırmasını kontrol edemiyordum ama onlara nasıl yardım edeceğimi kontrol edebiliyordum. Ivan'ın bir hevesle bu binayı yeniden düzenlemeye karar vererek işimi alt üst etmesini kontrol edemiyordum ama müşterilerime nasıl davranacağımı kontrol edebiliyordum, tıpkı eskisi gibi beni görmeye geldiklerinde onları alabilmeleri için her zaman en sevdikleri ürünleri stoklarımda bulundurmak gibi.

Ama artık bunu bile yapamıyorum - Max Boyson alanımı işgal ederken ve yapmaya çalıştığım neredeyse her şeye bir İngiliz anahtarı atarken.

Eğilip başımı soğuk metal masaya dayadım ve çığlık atamadığım için usulca inledim. Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

• • •

"Tatlım, sadece üzgün olduğumu söylemek istiyorum," dedi babam bir tepsi şarap hazırlamama yardım ederken *pandesal* fırına girmeden önce.

"Ne için?" Arkamı dönüp fırının sıcaklığını kontrol ediyorum.

"Geçen gün Max'e vitrine gidebileceğini söylediğin için." Tam boyuna doğru doğruluyor ve bir elini kalçasına koyuyor. "Bunun o günkü envanterini mahvedeceğini düşünmemiştim. Ve ne kadar yiyeceğini anlamadım. Yine de bilmeliydim. O büyük bir adam.

Konuşmamızı duymadığından emin olmak için Max'in olduğu tarafa baktım ama onu goremiyorum. Bir an için dışarı çıkmış olmalı.

Babama zayıfça gülümsedim. Annem, işten eve geldiğimde ona hava attığımı söylemiş olmalı. Her ne kadar sinirlenmiş olsam da, ona iyi niyetli olduğunu anladığımı, ancak her zaman müşterilerimiz için yeterli yiyecek yapmaya öncelik vermek istediğimi söyledim.

"Sorun değil, baba. Bunu demek istemediğini biliyorum. Bu dürüst bir hataydı."

Kulağa normalden milyon kat daha ağır gelen bir i çekti. "Sadece o Max denen adamı seviyorum. A kalmasını istemedim."

Max, arkasında lise çağındaki bira çocukla birlikte kitaplıklardan birinin arkasından dışarı ıktı. Raftan bir kitap alır ve onlara verir. demeyi yaptıktan sonra kapıdan çıkar.

"şu anda durumun ideal olmadığını biliyorum," diyor babam. "Ve ikinizin biraz tartıştığınızı biliyorum. Pişmiş şekerlemeler sunmanın tabiri caizse zeytin dalı uzatmanın bir yolu olduğunu düşündüm.

Babamın, Max'le benim şu anda yol almakta olduğumuz karmaşık ilişki hakkında bir şeyler bildiğini düşününce kıpkırmızı kesildiğimi hissedebiliyorum. Otuz iki yaşındayım, ailemin anlaşmazlıkları benim için yumuşatmaya çalışmasına gerek yok.

Babam hafifçe gülümserken gözleri utançla parlıyor. Solgun yüzünü çevreleyen kaz ayakları içime en ufak bir endişe dalgası gönderiyor. Tam zamanlı olarak bir garajda tamirci olarak çalışıyor ve kendisinin ve annesinin birikimlerini yenilemek için genellikle fazla mesai yapıyor.

Ailemin kaybettiği parayı yenilemek için on yıldan fazla çalışmanın yeterli olacağını düşünebilirsiniz, ancak inşa edilmesi onlarca yıl süren birden fazla emeklilik birikimi oluşturmak uzun zaman alıyor. Ve belki de yol boyunca sağlık faturaları, evin onarımları, yeni arabalar ve ortaya çıkabilecek diğer tüm masraflar gibi çeşitli önemsiz şeyler olmasaydı, para yeniden doldurulabilirdi.

Bu hayatı yaşamanın bedeli, tatlım, Babam her zaman derdi. Her zaman ödenecek bir şeyler vardır ve her zaman düşündüğünüzden daha pahalıdır.

ona bakıyorum “Denediğin için minnettarım, baba. Ama bu noktada, tadilat bitene kadar Max ve benim birbirimizin yolundan olabildiğince uzak durmamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum.”

Binanın diğer tarafından bir tatbikatın hafif sesi yankılanıyor ve bana bu feci düzenin bitmesine daha iki haftamız olduğunu hatırlatıyor - en azından. İşlerin programa uygun olup olmadığını görmek için Ivan'a bir güncelleme göndermem gerekiyor. Ama her ne kadar Max ve ben kendi alanlarımıza dönüp ayrı çalışabilelim diye tüm bunların bitmesini ne kadar istesem de, bir yanımda bunu sormaya bile korkuyor. Çünkü işlerin programın gerisinde olma ihtimali çok yüksek ve Max'le cehennemden gelen ortak alanda daha fazla zamana katlanmak zorunda kalacağımı bilmek beynimi ve sinirlerimi bir stres paniğine gönderecekti.

Max elinde küçük bir kese kağıdı ve kahve fincanıyla içeri girdi. Onları konsol masasına koyuyor, sonra bir müşteriye yardım etmek için yanlarına gidiyor. Kağıt bardağın üzerindeki kahve zinciri logosunu görünce acıyla sessizce savaşıyorum. Vitrindeki neredeyse tüm hamur işlerini yediğinden beri, benden bir şey sipariş etme zahmetine girmedi.

Derin kesmedi dersem yalan söylemiş olurum. Benden neden uzak durduğunu anlasam da, sadece birkaç hafta gibi bir sürede her gün kahvemi ve yemek yapmayı özlediğini ve artık ona ihtiyacı kalmadığını düşündüğümde göğsümün ortasına bir ağrı saplanıyor.

Kafamın içinde bir şüphe şeridi sürünüyor. Fırınımdan çıkan yemeği hiç beğendi mi? Yoksa sadece komşu olmaya mı çalışıyordu?

Boynumdaki ve göğsümdeki deri utançtan kızardı. Bunca zamandır rol yapıyorsa, beni ona inandırmak için harika bir iş çıkarmış.

Yanağımın içini ısırdım ve beni içine çeken aşağılanmadan kendimi uzaklaştırmak için bunun acısına odaklandım.

Merhaba Max. Nasıl gidiyor?"

Babama attığı iri gözlerle bakılırsa, babamın neşeli bağırışı Max'i olduğu kadar beni de şaşırtmışa benziyor. Elinde sandviç, Max hızla çiğniyor, yutuyor ve babama gülümsüyor.

"Ben iyiyim Bill. Sen?"

"Ah bilirsin. Aynı eski aynı eski. Çoğu gün iyi hissetmek ve iyi görünmek. Şikayet edemem. Babam bu soruya verdiği standart yanıt kıkırdar.

Max'in dudaklarında daha doğal bir gülümseme belirdi. "Pekala, bugün kesinlikle iyi görünüyorsunuz, efendim."

Max'in iltifatına babamın ne kadar şaşırdığına neredeyse gülecektim. Sanırım kimse onun cazibesine karşı bağışık değil.

"Pekala, ben gidiyorum tatlım." Babam önlüğünü çıkardı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Akşam evde görüşürüz."

Yardım etmek için uğradığı için ona tekrar teşekkür ettim, sonra mutfağı toplamaya başladım. Tezgâhın yanında kasayı silerken, Stacked'daki kitap raflarını inceleyen bir adamın Max'le konuşmasına kulak misafiri oldum.

"Açlıktan ölüyorum," dedi karnını sıvazlayarak. "Önerebileceğiniz iyi bir yer var mı?"

Hemen ellerimi sildim, kasaya gitmeye ve adamın siparişini almaya hazırlandım.

"Sokaktaki şu şarküteriye dene. İyi yedekleri var, diye mırıldandı Max.

Max'in adamla konuşurken yüzüne bile bakmadığını görünce başım dönüyor. Bu saçmalıklarla benimle dalga mı geçiyor? Artık benden yemek sipariş etmek istemiyorsa ve insanlara başka yerde yemek yemelerini söyleyerek işimi sabote etmek istiyorsa sorun değil mi? Bu her türlü berbat.

Öfke içimi dümdüz ediyor. Daha bu sabah hamur işleri ve kahve içmek için Max'in kitabevine uğrayan bir çifti işaret ettim çünkü bir sonraki yerlerine gitmeden önce bir saat vakitleri olduğundan bahsettiler. Yaparken tereddüt bile etmedim.

Bu benim hakkımda tam olarak ne diyor?

Acı verici derecede saf olduğumu. . . ve benim iyiliğim için fazla güzel. Orada durup Max'e bakarken utanç beni dengeliyor.

"Gerçekten mi?" adam ona sorar. "Burada oldukça güzel görünen bir fırın var..."

"Şarküteriye git," diye havlıyor Max. Bu sefer adama bakıyor. . . sadece "bakmak" bunu söylemenin nazik bir yoludur. Daha çok Max, acımasız bir bakışla onu hizaya getiriyor gibi.

Bir kez daha utanç ve öfkeyle donup kaldım, orada durup olanlara inanamayarak bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Vay. Tamam o zaman." Adam gidiyor.

Bakışlarım, yaşlı bir kadının bir soru sorması için ona el salladığı yığınlara doğru yürümeden önce benimle ancak iki saniye göz teması kuran Max'e kaydı.

Şakaklarım ağrıyana kadar dişlerimi sıkıyorum. Dişçim, zavallı ağzıma yaptığım tüm tacizler için beni bir kez daha azarlayacak. Her neyse, bununla sonra ilgileneceğim. Max'e bağıraram, öfkeyle dışarı çıkamam, durumu değiştiremem.

En yakın sprey şişesini alıp elime geçen her yüzeyi öfkeyle temizlemeye başladım. Kadının sesini duyduğumda kasayı siliyorum.

Ah, bir kitap kulübünüz var mı? Ne kadar eğlenceli!"

"Evet hanımefendi. Okuyorduk *Cennetin Doğusu*. Katılmak isterseniz bir sonraki toplantı gelecek Perşembe öğleden sonra," diyor Max.

Max'in aylık kitap kulübüne ev sahipliği yaptığını gördüğüm eski düzenimizdeki tüm zamanları düşünüyorum. Müşterilerini o ay okudukları kitap hakkında sohbet etmek için kitapçısına davet ederken, onun o seksi gülümsemesini görünce bayılmışımdır. Her toplantıda, üyeleri için Lanie's'den hamur işleri ve kahve sipariş ederdi. Bu sefer bunu yapmayı planlamadığından eminim.

"Rahat bir tartışma. Herkes hoş geldin," diyor. "Ve beğenmezsen kitabı bitirmek zorunda bile değilsin. Bir grup insanın ayda bir uğrayıp sohbet etmesi çok güzel."

"Beni de sayın!"

Onu memnuniyetle kabul ettiği e-posta listesine eklemeyi teklif ediyor. . ve sonra, mutfağımın tam ortasında, aklıma en nefis şeytani fikir geldiğinde duraksadım.

Evet, el altından. Her türlü yanlış. Ve benden çok ama çok farklı. Ama bu çılgınlıkla devam etmekten bıktım, her şeyin kaymasına izin verdim - sonunda beni alt üst eden şeyler. Bakın bana ne kazandırdı: bir düşman

en çileden çıkaran adamla çalışma ortamı.

Belki de bu dūřmanlıđın bedelini ona biraz ödemenin zamanı gelmiřtir.

10. Bölüm

joelle

BEN Max'in kitap kulübünün olduğu Perşembe günü öğleden sonra ve her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmek için can atıyorum.

Kabul edeceğim, bu şimdiye kadar yaptığım en olgun şey değil. Bu düpedüz önemsiz.

Ama Max'in müşterisine benim fırınıma patronluk taslamaktan kaçınarak önümde rastgele bir şarküteri yemesini söylemesi de önemsizdi.

Ve şimdi kendi ilacını tatma zamanı.

Max'in kitap kulübü e-posta listesine nasıl erişileceğini ve yeni kitapları herkese nasıl postalayacağını bulmak birkaç gün sürdü, ancak Whitney'in bilgisayar uzmanlığıyla bunu başardım.

Bir grup müşteriye hizmet verirken, alanın onun tarafına, küçük bir masa ve sandalyeler kurduğu derme çatma kitap kulübü toplantı noktasına bakıyorum. Max hayatının sürpriziyle karşılaşacak ve ben de ona en ön sıradan oturacağım.

Yüzümde salıvermek için yanıp tutuşan gülümsememi bastırdım, sonra tekrar müşterilere odaklandım. Ben siparişleri verip yiyecek dağıtırken, insanlar kitap kulübüne süzülüp oturuyorlar. Merna onlara katılırken bana el sallıyor. Tartışma başladığında tepkisinin ne olacağına şaşırarak el salladım. Planıma dahil değil, ama daha önce Max'in birkaç kitap kulübüne gitmiş ve geçerken bana kitap kulübü için bir aşk romanı okumak istediğinden bahsetmişti - sonunda dileğini gerçekleştiriyor.

Max'in önceki kitap kulübü toplantılarından tanıdığım birkaç kişi daha ortaya çıkıp yerleşiyor. Oturdıkları anda birbirlerine mırıldanmaya başlıyorlar.

aşağı. Meraklı ifadelerinden bunun harika bir sohbet olacağını söyleyebilirim.

Max, yığınların arkasına saklandığı yerden ortaya çıkıyor ve başıboş kalanlara oturmaları için işaret ediyor. Telefonuna bakıp durduğu için dikkati dağılmış görünüyor ki bu muhtemelen en iyisi -insanların tuttuğu kitabı fark etmemiş olması gerçeği değil.*Cennetin Doğusu* ifşayı daha da şok edici hale getirecek.

Bu toplantı için yaklaşık bir düzine insan var. Max, burnu hâlâ telefonunda, masaya oturuyor ve onlara bakıyor. Bulutlu bakışları, beyni milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi görünmesini sağlıyor.

"Bu yüzden." İçini çekti ve ellerini kot kaplı kalçalarının üstüne koydu. "Herkes kitap hakkında ne düşündü?"

Adının Chester olduğunu düşündüğüm ellili yaşlarında bir adam, "Şey, ben şahsen şok oldum," diyor. Max'in düzenli bir müşterisidir ve zaman zaman Lanie's'e gelir. "Yani, normalde böyle şeyler okumam. . . müstehcen kitaplar. Ve itiraf edeceğim, başlangıçta öncülde biraz ertelendim. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ama kendime adil bir şans vermemi söyledim. İlk bölümü okuduktan sonra elimden bırakamadım."

Max kaşlarını çattı ve başparmağını karton kapaklı kopyasında *Cennetin Doğusu*. "Sanırım bu mantıklı. Hepimiz bir hikayenin farklı kısımlarına kapılırız." Sayfadaki metne gözlerini kısarak baktı. "Yine de bu kitabı 'müstehcen' olarak tanımlamayı düşünmezdim. . "

"Ah, ama bu onun için mükemmel kelime, Chester!" Merna susuyor. "Dahice olduğunu düşündüm. Bunu bir kitap kulübü seçimi olarak kabul etmen çok ilerici, Max.

Max'in kafası Merna'ya doğru fırlar. "Ah. Teşekkürler."

Konuşurken, bugün yumuşak dalgalarla şekillendirilmiş pembeye boyanmış saçlarından bir tutamı kıvrıyor. "Ve şunu söylemeliyim ki, bundan önceki kitap seçimlerinin her zaman biraz bayat olduğunu düşünmüşümdür," diyor hafifçe yüzünü buruşturarak. "Ve doğrusunu söylemek gerekirse, bize okuttuğun onca edebi kurgudan biraz sıkılmaya başlamıştım. Senin sadece ölü beyaz adamlar tarafından yazılan heteronormatif kurguyu tercih eden o sıkıcı adamlardan biri olduğunu varsaydım. Ancak! Bu sefer kesinlikle yanıldığımı kanıtladın ufaklık.

Max'in kaşları çatıldı. Başını sallıyor. "Üzgünüm Merna, ne demek istediğinden pek emin değilim..."

"Bence Merna'nın demek istediği, o üçlü aşk sahnelerinin oldukça betimleyici olduğu. Ve büyüleyici. Merna'nın yanında oturan kadın düşünceli bir tavırla, "Ve bir bakıma ilham verici," diyor. Kitaptaki açık bir sayfaya gözlerini kısarken gözlüğünün çerçevelerini kısıtıyor.

Max'in gözleri şişiyor. "Ne?"

Gülmemek için elimle ağzımı kapattım. Ekranda bir şeye bakıyormuş gibi yaparak hızla arkamı döndüm.

"Lisa, neden bahsediyorsun? . . "

Max'in nihayet herkesin elindeki kitabı fark ettiğini görmek için geçmişe bir göz atma riskini alıyorum.

"Bu değil *Cennetin Doğusu* diye mırıldandı. "Ne? . "

Chester parmaklarını şaklatıp Lisa'yı işaret ederken kaşları beyaz-gri saç çizgisine kadar kalkıyor. "İlham verici! Zekice söyledi, Lisa. O bölümleri okurken tam olarak bunu düşünüyordum ama onu tam olarak tanımlayacak kelimeleri bulamadım.

Merna sayfaları çevirerek başını salladı. "Canlandırıcı, sence de öyle değil mi? Böyle betimleyici seks sahneleri okumak için. Ve diğer pek çok kitabın yaptığı gibi, gözden kaçırılmadığını. Sanki, gerçekten, burada hepimiz yetişkiniz. Sanırım hepimiz okumamızda biraz açık kapı seks yapmaya dayanabiliriz.

Masanın diğer ucundaki bir adam, "Üç kişinin dahil olduğu bir ilişki olması ne kadar harika," diyor. "Edebiyatta çok aşklı ilişkilerin bu kadar olumlu bir ışık altında vurgulandığını sık sık görmezsiniz."

Max ellerini kaldırdı, bakışları herkesin arasında gidip geldi. "Tamam, hepiniz hangi kitabı okudunuz?"

Merna, Max'e kitabın kapağını gösterirken kaşlarını çatı. Ne demek 'Hepimiz ne okuduk?' Ne okuduğumuzu biliyorsunuz. Bize e-posta gönderdiniz ve geçen hafta seçimi değiştireceğinizi söylediniz. Ve bize tüm yeni kitapları postaladın.

"Ne? Bunu kesinlikle yapmadım." Max elini normalden daha darmadağınık görünen saçlarından geçirdi. Kenarına dövmeli kafatası

pazıları hareketle şişer.

Bunu bir konuşma telaşı takip eder, ancak ifadesi şaşkın ve kafası karışmış arasında gidip gelir.

Bir dakika sonra iki elini de kaldırdı. "Tamam, tamam, bekle. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama bu bir tür hata olmalı çünkü size asla kitabı değiştirmeniz veya yeni kitaplar göndermeniz için e-posta göndermedim. ."

Tam o sırada, ben bakışlarımı kaçıramadan gözleri bana döndü. Döndüm ve gülümsememi gizlemesini umarak anında dudaklarımı büzdüm. Ama öyle değil. Dudaklarım bir kahkaha patlatma dürtüsüyle titriyor ve Max'in bunu görebildiğini hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum.

Şu anda bu peçete yığınının düzeltmeye odaklanmış olsam da, masadan kalkarken Max'i çevresel görüşümde görebiliyorum.

"Bana bir saniye izin verin millet."

Daha ben hareket bile edemediğim tezgâhımda. İki avucunu da tezgaha dayadı ve benimle göz hizasında olacak şekilde eğildi. "Hey. Kitap kulübümü neden mahvettiğini açıklamak ister misin?"

Tüm baş dönmesi ve eğlence duman oldu. Geriye kalan tek şey benim dövüş tepkim. Çünkü evet, yaptığım şey çocukçaydı ama adamım, bunu hak etmişti.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim sakince.

"Cehennem gibi değilsin," diye ısırıldı. "Buna nasıl cüret edersin, Joelle."

Ses tonu, bu ortak alana taşındığımızdan beri içimde büyüyen öfkeyi ve hayal kırıklığını açığa çıkarıyor ve içine kapanık bir pislik gibi davranmaya başladı.

"Nasıl cüret edebilirim? Bu ne cüret!" Sesim o kadar yüksek ki, ürküyor. "Önce beni becerdin, Max. Bu, hak ettiğinizin sadece küçük bir tadı."

Normalde birine saldırma düşüncesi beni korkutur. Benim kişiliğime pek uygun değil. Ama her şeyle - geçen hafta Henry'yi azarlayan kadın, yavaş ilerleyen tadilat ve özellikle Max

-Yeterince sahibim. Max'in bana bir baş belasıymışım gibi davranmasını kaldıramam.

aktif olarak işi benden uzaklaştırırken görmezden gelmek için yaşıyor. Benim gibi utangaç bir içe dönükün bile sınırları vardır ve o sadece onları zorlar.

"Ve biliyor musun, hiçbir şeyi batırdığımdan emin değilim... aslında sana bir iyilik yapmışım gibi geliyor," diyorum. "Görünüşe göre kulübünüzdeki herkes sizin sıkıcı kitap seçenekleri listenizi okumaktan bıkmış ve bir değişiklik olsun diye buğulu ve heyecan verici bir şeyler okumaktan heyecan duymuş."

Kitap kulübü ekibinin yarısı, onaylayan mırıldanmalar ve başlarını sallayarak onayladı. Max başını sallayıp onlara kaşlarını çatı.

"Sen nesen - seni nasıl becerdim?" bana dönünce kıkırdadı.

Yeşil-kahverengi gözleri neredeyse toprak rengi jeotlara benziyor. Sesindeki sıcaklıkla parlıyorlar. Sıcak olduğu kadar da çekici—*durmak*.

Bir anlığına gözlerimi kapatıp konsantre oluyorum. "Bütün hamur işlerimi yiyip bana olabilecek en yarım yamalak, samimiyetsiz özürü sunarak beni mahvettin."

Benimle tartışacakmış gibi çenesini kasıyor ama o bir şey söyleyemedi ben konuşuyorum.

"Ve sonra müşterilerinizden birine tavsiye istediğinde burada yemek yerine sokağın aşağısındaki şarküteriye gitmesini söylediğinizde. Tam önümde. Tanrım, sen sadece . . . Bu kadar acımasız olabileceğine inanmıyorum. Bir an sesim kısılıyor.

Max'in geniş omuzlarının ötesine bakıyorum ve tüm kitap kulübü ekibinin büyülenmiş, büyülenmiş gözlerle bize baktığını görüyorum. İçimden adrenalin roketleri.

Ellerimi iki yana indirip başımı sallıyorum. Sen beni böyle ezerken orada öylece durup hiçbir şey yapmayacağımı mı sanıyorsun?

Ellerimi titrememek için yumruk yapıp yumruk yaptım. O günün tüm öfkesi, bir şişeden fışkıran gazoz gibi yeniden su yüzüne çıkar.

Max'in karşılık vermesini, bana sözlü olarak saldırmadan önce kaşlarını çatarak beni düzeltmesini bekliyorum. Ama yapmıyor. Bunun yerine geriye doğru eğilerek aramızda boşluk yarattı. Ve ellerini iki yanına koyduğunda, yüzündeki asık surat eriyor. Omuzları gevşer ve boğazını temizler.

Sonra bana nazik bir bakış atıyor. "O adama o şarküteriye gitmesini söyledim çünkü o bir sürüngendi. Sana doğru," dedi alçak bir sesle, muhtemelen sadece benim duyabileceğim şekilde. "Sen babanla çalışırken içeri girdi ve sana bakmaya devam etti. Yığınların arasında durup sana bakmaya devam ederken onu izledim.

Gerisini söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi yutkunmak için durakladı.

"Ne yaptığını fark ettiğimde kitap bulmak için yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum ama başını iki yana salladı ve sonra dedi ki... ."

Max, sanki çürük bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Ne dedi?" Sert bir sesle soruyorum.

Bana hem anlamlı hem de nazik bir bakış attı. "Sana bakarken 'Sadece göz şekerlemenin tadını çıkarıyorum' dedi."

Korku midemin derinliklerine yerleşiyor. Çenesinin yanındaki kasın nasıl şiştiğini özlemiyorum. Max, o adamın benim için bir sürüngen olduğu düşüncesine çok kızdı.

"Bu yüzden ona gitmesini söyledim" diyor. "İşte bu yüzden çok kızdım."
"Ah."

Birkaç saniye öylece durdum, Max'in o anda bana gerçekten yardım ettiğini fark ederek başım ağırlaştı.

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Biliyorum muhtemelen sana söylemeliydim ama seni korkutmak istemedim. Ayrıca, um, biz de çok kavga ettik, bu yüzden seni rahatsız etmemenin en iyisi olduğunu düşündüm.

Başımla onayladım. "Doğru, peki. . . bu . . . bu, um . . . Takdir ediyorum . . ."

Beynimde olup bitenleri işlemek için bir mücadele. Max'in benim için ayağa kalkmasına ve güvenliğime öncelik vermesine minnettarım. Kitap kulübünü nasıl mahvettiğim için utanç.

"Havaya ihtiyacım var."

Girişten fırlayıp binanın etrafından dolanıyorum. Yeni bilgilerle başım dönüyor. Oraya geri dönüp gezegendeki en büyük pislik olduğu için Max'ten özür dilemeden önce sessiz bir yerde olup birkaç dakika düşüncelerimi toplamam gerekiyor. Belki kafamı toparlamak için biraz arabamda oturmalıyım.

Arabamın kilidini açtım, ön koltuğa atladım ve kapıyı kapattım. Bir dakikalığına, dümdüz karşıya, özellikle hiçbir şeye bakmadan oturdum ve az önce olanları değerlendirdim. Hayatımın yarısından fazlasını tacize katlanarak geçirdim ve bu diğer insanların önünde olduğunda, daha önce hiç kimse müdahale etmemişti. Bir kez değil. Ama geçen hafta Max bu konuda bir şeyler yapmak için, bana yardım etmek için elinden geleni yaptı.

Beynimin içinde dönüp duran düşünce fırtınası sonunda durdu. Arabamdan atlıyorum. Max'e gidip yaptığı şeyin ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyorum.

Binaya doğru geri koşuyorum. Köşeyi döndüğümde ona çarpıyorum.

Bana uzanıp kollarımı kocaman ellerinin arasına alarak beni sabitlerken bir "of" sesi çıkardım. Bana tepeden bakarken gözlerine endişe yayılıyor.

"Saçmalık. İyi misin? Üzgünüm, nereye gittiğime dikkat etmeliydim.

Nefesi kesildi, bana tutunurken bakışları endişeliden dikkatliye kaydı. İçeride aşırı duygusalım.

"Evet. Ben iyiyim."

Elleri benden uzağa düşüyor. "Ben, şey, sadece iyi olduğundan emin olmak istedim." Nazik tonu içime sıcaklık gönderiyor.

"İyiyim. Teşekkürler."

En ufak bir gülümseme dudaklarında asılı kalır. Çok rahatlamış görünüyor. Sonra bir kez başını salladı ve ortak alanın girişine doğru ilerlemeye başladı ama onu bileğinden yakaladım. "Beklemek."

Bana döndü, kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. Onu tuttuğum için kendimi biraz aptal gibi hissederek onu bıraktım.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce. "O adamdan kurtulmak için yaptıkların için." Bana teşekkür etmene gerek yok, Joelle, dedi nazikçe.

"Yine de çok nazikti."

"Sadece terbiyeli davrandım. Edep teşekkür edilmemelidir. Temel alınmalı."

Sözlerini düşünürken sessizleşiyorum. O haklı.

Bir saniyeliğine orada durup birbirimize bakıyoruz.

"Kitap kulübünüzü mahvettiğim için üzgünüm," diyorum. "Bu benim için gerçekten çok kötüydü."

En yumuşak gülümsemeyi gösteriyor. "Sorun değil. Açıkça senin kitabını daha çok beğendiler."

Gülümsemesi soldu ve boğazını temizledi. "Sana da bir özür borçluyum. Son zamanlarda nasıl davrandığım için. Ben, um, kendimde değildim. Son zamanlarda bazı aile meselelerini çözüyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Acısını senden çıkardığım için üzgünüm."

Gözlerindeki samimiyetin arkasında bir acı tınısı var. İçimde derin bir yere çarpıyor. Bu sert ve hırpalanmış adamın kırılganlığını görmenin beni eriten bir yanı var.

Elini avucumun içine alıyorum. Bir refleks gibi çok hızlı gerçekleşir. "Çok üzgünüm Max."

Elimi sıktı ve bir saniye orada el ele durup birbirimize baktık.

"Senin için buradayım."

Bu sözleri söyledikten sonra yüzündeki ifadeye hazır değilim. Yumuşak ama yoğun. Sanki söylediklerime tam olarak inanamıyormuş gibi ama bunu duyduğuna çok ama çok sevindi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Sonra bırakmadan önce elimi bir kez daha sıktı. İçeriye döndüğümüzde, bu kez bambaşka bir nedenle başım dönüyor.

Bölüm 11

maks.

İÇİNDE Sabah kitap kulübünden sonra işe gittiğimde, Joelle çoktan oradaydı. Devasa hamur levhasından bana bakıyor.

mutfak alanındaki metal masa üzerinde çalışıyor. Anında sırtıyorum.

Dün o pisliğin onu nasıl taciz ettiğini açıkladığımda onda gördüğüm o gerginlik çoktan gitmiş görünüyor. Omuzları kambur değil ve ifadesi rahat. Onun yeniden rahat görüldüğünü görmek bile içimdeki düğümü hafifletiyor. Bir kadın olmanın ve her gün bu saçmalıkla uğraşmak zorunda olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyorum. Erkeklerin güvenlik duygunuzu defalarca ihlal etmesi ne kadar moral bozucu ve hatta ürkütücü hissettiriyor olmalı.

Geçen gün, Joelle aceleyle arabasına doğru giderken onu görmezden gelmeye çalışan inşaatçılardan birinin ona seslendiğini gördüğüm günü hatırlıyorum. Çöpü dışarı çıkardığım için tesadüfen gördüm. Ivan'a yapılan bir telefon, tadilat ekibinden o pislği kovdurdu. Yine de. Ondan önce kim bilir ne kadar süredir onu ürkütüyordu.

Dişlerimi sıkıyorum. Tanrım, bir sürü erkek berbat.

Bu düşünceyi bir kenara itip ana odaklandım. Sabahın altısında bile ne kadar mutlu ve enerji dolu görünüyor. Saçları en dağınık, en seksi topuzda toplanmış ve üzerine un serpilmiş. Önlüğünün her yerinde, kollarında, kot pantolonunda ve burnunun ucunda.

Onu gördüğümde kalbim göğsümün etrafında fırlayacak gibi atıyor.

O çok tatlı. Ve seksi. Ve çarpıcı. Ve bir insanın ne kadar harika görünebileceğini anlatmak için var olan diğer her kelime.

Erken geldin, dedi.

“Kahve özlemim vardı.”

O kadar geniş gülümsüyor ki yanaklarının üst kısmı gözlüklerine çarpıyor.

Göğsümdeki o nabızı geri yutuyorum ve tezgâhına doğru yürüyorum. "Bunu açılmadan önce sipariş etsem benden nefret eder miydin?"

Başını bana doğru eğiyor ve kaşını kaldırıyor. "Aslında bunu yapacağını umuyordum."

İçimde derin bir yer patlıyor. Vay be. Çok sevimli. Ellerini silip kahve hazırlamaya başlamak için yanıma geldiğinde, odadaki hava farklı hissettiriyor. Sanki aramızda bir şeyler değişmiş gibi. Bakışlarının fazladan bir saniye üzerimde kalmasından ve gözlerindeki sıcaklıktan onun da bir değişiklik hissettiğini anlayabiliyorum.

Dün kitap kulübünde olanlar ve onu taciz eden o bok çuvalından bahsettiğim düşünülürse mantıklı. Ancak bugün işlerin farklı hissettirmesinin tek nedeni bu değil. Ayrıca, çözdüğüm aile saçmalığından bahsettiğim için. Evet, ayrıntı vermedim, veremezdim. Kendim bile zar zor anlam verebiliyorum - bu durumu bir başkasına nasıl açıklamaya başlayacağımı bile bilmiyorum.

Ama Joelle anladı. Ve duymam gerektiğini bile bilmediğim tek şeyi söyledi.

Senin için buradayım.

Bu dört basit kelimenin muhtemelen bir çeşit hayali kucaklama gibi anlık bir rahatlık hissi vermemesi gerekirdi. Ama yaptılar.

Bunları başka biri söyleseydi, böyle hissetmemem gerektiğini bilirdim. Sadece kibar olmaya çalıştıklarını biliyordum.

Ama Joelle "iyi" yapmıyor. Nice, gerçekten tatlı, nazik ve düşünceli bir insan olan - tanıdığım en iyi kişilerden biri olan - olduğu kişi için fazla pasif. Bir buçuk yılı aşkın bir süredir kalbini ve ruhunu fırınına akıtmasını, müşterilerine kendi ailesinin bir üyesi gibi davranmasını izledim. İsimlerini, çocuklarının ve evcil hayvanlarının isimlerini, doğum günlerini, okulun ve işin ilk günlerini, mezuniyetleri ve düğünleri hatırlıyor.

Binamızın yakınındaki sokakta insanlara hamur işleri ve içecekler dağıttığını gördüm. Bazı kulüp buluşmalarına ev sahipliği yapmak isteyen yerel lise öğrencilerine ve yaşlı insanlara buluşma yeri olarak fırını tekli ettiğini gördüm.

iskambil ve domino oynamak için bir yer istiyorum. İhtiyacı olan bir çocuğa cebinden nakit para verdiğini gördüm.

Hepsi umursadığı için. Samimiyetten kaynaklanmayan tek bir şey yapmaz.

Bu yüzden dün bana söylediklerinin anlamı çok büyüktü. Çünkü mevcut iş ortamımızın stresine ve bunun aramızda sayısız kavgaya neden olmasına rağmen, o hala beni önemsiyor. Ve bu her şey demek - bilebileceğinden çok daha fazlası.

Tezgâhın arkasında hızla hareket etmesini izliyorum.

Ev yapımı kahve şişesine uzandığını fark ettiğimde, "Sade kahve iyidir," dedim.*olmak*şurup.

Bana döndü. "Emin misin? Sade kahve içmeyi sevdiğini bilmiyordum."

Gülümsememi bastırmak için ısıırken bakışlarım tezgâha kaydı. "Ben, uh, kahve içmeyi tercih ederim."

Tekrar ona baktığımda ağzı hafif açık. "Cidden?"

Tiştörtümün yakasını çekıştırıyorum. "Evet, aslında."

Güler. "Öyleyse neden hiç sipariş etmedin?"

Gerçekler dilimin ucunda dans ederken yanaklarım alev alev yanıyordu. Bunu kabul ettiğimde oldukça zavallı görüneceğim. Artık çok geç ama.

"Çünkü yapmak daha uzun sürüyor*olmak*normal siyah kahveden daha latte. Ve fırınına ilk geldiğimde sırada beklerken, içkilerini yapmak biraz zaman alıyorsa müşterilerle nasıl sohbet ettiğinizi fark ettim ve ben, um. . . Pekala, senin gerçekten güzel ve tatlı olduğunu düşündüm ve seninle sade bir kahve koymandan daha uzun süre konuşmak için bir sebep istedim.

Ağzı açık kalıyor. Bekle, sen... sen benimle ilgileniyor muydun? O zamandan beri?"

Yüzündeki mutlak şok ifadesi beni benden alıyor. Yani, havalı oynamak için yolumdan gittim. Tanıştığım da kesinlikle Joelle'in delicesine seksi olduğunu düşünmüştüm.

onu tanımaya başladım, ama bunun apaçık olmasını istemedim. Bu yüzden olabildiğince rahat ve arkadaş canlısı olmaya çalıştım.

Ama hadi, o muhteşem. Onunla temasa geçen her erkeğin, görünüşünden ve ne kadar tatlı olduğundan şüphe götürmez bir şekilde etkilendiğini bilmesi gerekiyor.

"Hmm, evet. Seninle tanıştığımdan beri senden hoşlanıyorum Joelle," dedim kıkırdayarak, şu anda ne kadar tuhaf biri olduğumu yumuşatmayı umarak. "Sana oldukça büyük bir âşık oldum."

Bu beni lisedeymişim gibi gösteriyor. İsa.

Tam o sırada elini kaldırıyor. "Beklemek. sever misin *olmak* latte?"

İlk başta değil. Alıştığımdan çok daha şekerliydi. Ama şimdi onları biraz seviyorum.

Bir kahkaha patlatıyor, bu beni de güldürüyor. Bir dakika sonra filtre kahveyi kontrol etmek için döner.

"Burada." Bana buharlı siyah sıvıyla dolu bir kağıt bardak uzattı. "Merak etme. sipariş vermek zorunda değilsin *olmak* istemiyorsan artık latte.

Bana göz kırptıyor ve yemin ederim ki kalbim güm güm atıyor. Sonra içini çekti ve ellerini tezgahın kenarlarına dayadı. "Eh, sanırım şimdi sana söylemek için en iyi zaman."

Tam boyuna doğru doğruluyor ve gözlerimin içine bakıyor. Yan eve taşındığından beri sana çok âşığım.

"Mümkün değil."

Kahkahaya dönüşen bir inilti çıkardığımda başım geriye düştü. Kıkırdamaları beton levhanın yüzeyinde yankılandı. Sonra birbirimize bakıp omuz silkiyoruz.

"Ne sürpriz, ha? Geldiğini bile görmedim."

Sözüne gülümsedim ve bir yudum almadan önce kahvemi üfledim.

"Yani bunca zamandır birbirimize karşı bir şeyimiz mi vardı?" Yuttuktan sonra söylüyorum.

"Evet." Hayal kırıklığına uğramış bir kahkaha attı. "Tanrım, gerçekten tuhaf şeyler yaşadık, değil mi? Her biri için bir buçuk yıl harcıyor

diğeri, tek kelime etmemek ve ardından rastgele bir gün ofisinizde sevişmek.

Yan tarafa bakıyor ve o da inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

"İvan'ın bize tadilattan bahsettiği gün neden aramızdaki mesafeyi yatıştırmak istediğini söyledin? Duyguların değişti mi?"

Sorusunun doğrudanlığı beni hazırlıksız yakalıyor. Yine de istemeye hakkı var. Gönderdiğim oldukça karışık bir sinyaller çantası.

Başımı sallıyorum. "Hiç de bile. Senden hâlâ gerçekten hoşlanıyorum, Joelle." Bakışlarındaki belirsizlik kaybolur.

"Dürüst olmak gerekirse, tadilat beni o kadar şaşırttı ve üzdü ki, bir an için birbirimizle daha ileri gitmesek daha kolay olur diye düşündüm. Her şey karman çormandı ve her şeyi daha da karmaşık hale getirmek istemedim," dedim. "Ama bunu sana söyler söylemez hemen hemen pişman oldum. Bunun sadece geçici bir düşünce olduğunu anladım. Gerçekten hissettiğim gibi değildi. Ama sonra ben geri alamadan fırladın ve aramalarımın cevap vermedin. Duygularımı incittiğim için en büyük pislik gibi hissettim. Ve o büyük hatadan sonra benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğini düşündüm.

Söylediklerimi dikkatlice düşünüyormuş gibi yan tarafa baktı. Birkaç saniye ikimiz de sessiz kaldık.

Bana döndü. "Böyle ileri geri gitmen gerçekten duygularımı incitti," diyor.

"Seni incittiğim için çok üzgünüm."

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. Ama yine de senden gerçekten hoşlanıyorum, Max. Yüzüm en büyük sırtışa dönüşüyor.

Bana bakmak için geri döndüğünde, ışık yüzüne çarptı ve düğme burnunun ucundaki un tozunu tekrar fark ettim.

Uzanıp başparmağımla fırçalıyorum. Bir dudak ısırması, kan pompalamamı sağlayan tepkisidir.

"Burnunda biraz un vardı," diye tısladım.

"Teşekkürler," diye fısıldadı, sonra boğazını temizledi. "Komik hikaye. Aslında sana çıkma teklif edecektim. Senin ofisinde sevişmeden önceki gün."

"Bir dakika, öyle miydin?" Soruyorum.

Başını sallıyor, dolgun yanakları pembeleşiyor. Boynunun ve göğsünün de kızardığını fark ettim. Boğazımdan sert bir yutkunma geçiyor. Joelle kızardığında vücudunun büyük bir kısmının kırmızıya döndüğünü keşfetmekle ilgili bir şey çok seksi.

"Evet, şey, kemik iliği emmek ve yalamakla ilgili tüm o konuşmalar raydan çıktı. Ama um, planım o gün sana bir içki içmeyi teklif etmektir.

O sabahı düşünüyorum, ne kadar sevimli bir şekilde telaşlandığını hatırlıyorum. "Kayıt için, evet derdim. Açıkça."

Karşılıklı bilgiççe gülümsemeden önce ikimiz de birkaç dakika sessiz kaldık.

Ve sonra beynim nihayet yakalıyor.

Daha büyük bir ipucu bırakamazdı. Şimdi ona çıkma teklif et!

"Hadi çıkalım," diyorum

sonunda. Kafa karışıklığı onun meleksi yüzünü bozuyor. "Şimdi ne var?"

"Evet. Neden?"

"Şey, çünkü ikimiz de tam gün çalışmak zorundayız."

omuz silkiyorum "Bu yüzden? Günü kapatalım. Bence son zamanlarda bu beton kutunun içinde geçirdiğimiz onca saatten sonra ikimiz de bir molayı hak ediyoruz.

O çok sevdiğim gülümseme, düşündüğü gibi ortaya çıkıyor. "Tamam aşkım. Hadi gidelim."

Kahvemi elime alıyorum, önlüğünü çözüyor, masaya fırlatıyor ve tezgahın arkasından çantasını alıyor.

Sabahın erken saatlerinde bana ne planladığımı sormaya başladı ama aniden konuşmayı bıraktı. Ona döndüğümde gözlerini kocaman açmış telefonuna bakıyordu.

"Nedir?"

Bana baktığında ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüğümde, içimde garip bir şeyler dönüyor. Bunu yıllardır yaşamadım. Bir saniye sürüyor ama sonunda onu tanıyorum. Değer verdiğim birini acı içinde görme korkusu.

Boğazımı yakan korkuyu yutup Joelle'e yardım etmeye odaklandım.

"Joelle," diyorum usulca. "Sorun nedir?"

Bana baktığında yüzü acıyla buruştu. "Benim halam. O... az önce babamdan bir mesaj aldım. . . Çok fazla aramayı kaçırdım. . "

Uzanıp koluna dokunuyorum.

"Teyzem düştü. O yaralandı. Ben... buna ihtiyacım var. . " Kolumdan çıkıp kapıya doğru tökezledi ama bileğini yakalayıp nazikçe bana sırtını çevirdim.

"Seni ona götürmeme izin ver. Bu şekilde araba kullanamazsın. Çok üzgünsün. İtiraz etmek için ağzını açtı ama başımı salladım.

Joelle. Sana yardım edeyim."

Sözlerim hemen kaydedilmiyor. Ama bunu yaptıklarında, yıllar öncesinden derinlere gömdüğüm bir hatıra yeniden su yüzüne çıkıyor.

Bir yabancınn dairesine giriyorum ve annemin yüzünün altında kendi kusmuğuyula yere yığıldığını görüyorum.

Panik, sonra korku, sonra korku, sonra öfke tüm bedenimi sardı.

Anne. Sana yardım edeyim. Lütfen.

Gözümü kırıyorum ve hafıza silinip gidiyor ve yeniden o ana odaklanıyorum. Bir kez daha Joelle'e, tabak büyüklüğündeki derin, kara gözlerinde biriken yaşlara, titreyen dudağına, tüm ifadesine kazınmış endişeye baktım.

"Lütfen seni götürmeme izin ver." Başını sallıyor. "Tamam aşkım. Teşekkür ederim."

Bölüm 12

joelle

İÇİNDE Max'in araba kullanması sayesinde Adventist Health acil servisine rekor sürede varın. Bunu örtmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim

92nd Avenue ve Market Street'in geri kalanı beş dakikadan daha kısa bir sürede, ancak erken zaman ve Max'in bir Formula 1 yarışçısı gibi sürdüğü gerçeği göz önüne alındığında, yapılabilirdi.

Beni hastane girişinde bıraktıktan sonra arabasını park etmeye gidiyor. Koridorlarda koşuyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. Elba Teyzeyi bir hastane yatağında dinlenirken, sol bacağı alçılı ama onun dışında iyi görünen annemi yanında gördüğümde, babamdan mesaj aldığımdan beri tuttuğum nefesimi serbest bırakıyorum.

"Teyze." Koşup ona sarılıyorum. "İyi misin?" "Oh evet, *çocuk*. Ben iyiyim."

"*Manang*, Sana o merdivende dikkatli olmanı söylemiştim. Hiç dinlemiyorsun," diye mırıldandı annem, kollarını kavuşturmuş. Teyzeye yönelttiği kaşlarını çatma ifadesinden hayal kırıklığı yayılıyor.

Teyze elini sallıyor. "Evet, *küçük erkek kardeş*, Seni zaten duydum. Milyon kere söyledin. Sürekli söylemeye gerek yok."

"Beni neden dinlemediğini anlamıyorum. Şafak sökerken dolapları temizlemene gerek yok."

Elba Teyze başını sallıyor ve gözlerini deviriyor. "Çünkü o dolapların üstleri pis. Üzerlerine ne kadar yağ topaklandığını biliyor musunuz? Orman için çok kötü."

Annem, kendi mutfağına nasıl baktığını sorgulamaya cüret ettiği için Teyzeyi azarlıyor. İkisi tartışırken iç çektim. Normalde güler ve gözlerimi devirirdim. Birbirlerini ne kadar sevseler de en gelişigüzel şeyler hakkında tartışırlar. Teyze ve Apong, annem ve babamın yanına taşınmadan önce bile hep böyleydiler.

Max içeri girerken Elba Teyze, "Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum," diye mırıldanıyor. "Merhaba." Kapı eşiğinde duruyor, gözleri annemle ben ve annem arasında gidip geliyor.

Teyze, nerede duracağından ve başka ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi.

"Ah, merhaba, Max!" Hem Annem hem de Teyze ona gülümsüyorlar, onu gördüklerine açıkça şaşırmışlar ama heyecanlanmışlar.

"Girin, girin!" Teyze hareketleri.

Yanımda durmak için yürüyor. Dokunmasak da, onun huzursuzluğunu hissedebiliyorum. Ondan statik enerji gibi yayar. Hastanelerden nefret ediyor olmalı. Onu suçlamıyorum. Onlara karşı aşırı bir nefretim yok ama hiçbir zaman hayranı olmadım. O tuhaf dezenfektan kokusu ve tüm katların ve koridorların aynı görüldüğü steril, kafa karıştırıcı düzen, kaybolmayı çok kolaylaştırıyor.

Annem, Max'e, "Seni burada görmek ne büyük sürpriz," diyor.

Max'in neden burada olduğunu açıklamaya çalışırken zihnim sabahki gelişmelerle yarışıyor ama önce o konuşuyor.

"Yaralandığımı öğrendiğinde Joelle'i buraya getirmeyi teklif ettim. Senin için endişelenirken arabayı kullanmasını istemedim. Elba'ya başını salladı.

Hem o hem de annem "aww" derler.

"İyi misin, Elba?" O sorar.

Ah evet, evet. Ben iyi olacağım. Önümüzdeki birkaç hafta dinlenmem gerekiyor ki ayak bileğimdeki kemiğimdeki bu morluk iyileşebilsin."

Annem, Eh, en azından sonunda mutfağıma rahat bırakma konusunda beni dinleyeceksin, diye mırıldandı.

"Yalnızca yardım etmeye çalışıyordum," diye homurdandı Teyze. "Joelle benden uzun olduğu için genellikle dolapların üstlerini temizler, ama zavallı şey son zamanlarda fırında o kadar çok çalışıyor ki, eve pek gelmiyor. Sadece daha fazla adım atmaya çalışıyordum.

Anne ve Teyze'nin çekişmeleri Ilocano'da devam ediyor. Yakında o kadar hızlı konuşuyorlar ki ne dediklerini anlamak benim için zor. Teyzemin sözleriyle midem bulandığı için de öyle.

Evde yokluğumla ilgili yorumunun bu kadar sert olmasını istemediğini bilsem de, tam olarak böyle oldu. Son birkaç haftadır sıkışık yeni bir alanda çalışırken, Max'le kavga etmek tüm zamanımı ve enerjimi aldı. Şimdi evdeyken hemen hemen tek yaptığının uyumak ve duş almak olduğunu farkındayım. İş vardiyamdan sonra etrafta olurlarsa eve girip ailemle biraz sohbet etmeye çalışıyorum ama bunu bir süredir yapmıyorum bile. Onları uzun süre gördüğüm tek zaman, yardıma fırına geldikleri zamandır - ve son zamanlarda, Max'le tartışarak dikkatim dağıldığı için orada da onlara pek ilgi göstermiyorum.

Ailemden tamamen yeni bir şekilde yokum. . . asla olmayacağıma yemin ettiğim bir şekilde. Ve şimdi onları incitiyor.

Suçluluk beni ele geçiriyor. O kadar ağır iniyor ki omuzlarım öne doğru eğiliyor.

Max fark etmiş gibi görünüyor çünkü bana iyi olup olmadığını soruyor. "Hmm, evet. Ben sadece . . . bazı şeyleri düşünüyorum."

Muhtemelen yapamayacağını bilmeme rağmen, ne demek istediğimi tam olarak biliyormuş gibi başını salladı.

Sonra kararsız bir ifadeyle annesiyle teyzesinin arasına baktı. "Ne dediklerini anlamıyorum ama sanırım ses tonlarına bakılırsa tartışıyorlar? Ve birbirlerine nasıl kaşlarını çatıyorlar.

İçimi çekip onlara dönüyorum. "Anne. teyze."

Durup bana bakıyorlar. "Teyzeciğim, dolapları unuttuğum için çok üzgünüm. Yaralanman benim hatam."

Annem, "Teyzenin beni nasıl dinleyeceğini bilmemesi senin suçun değil," diyor.

Teyze sertçe, "Ben gayet iyi dinliyorum," dedi ve şefkatle bana baktı. "Çocuk, işinizle çok meşgulsünüz. Sadece sana biraz ara vermek istedim. Bu senin hatan değil."

Başımı salladım, içten içe bunun asla olmayacağını bilmeme rağmen, evde daha fazla bulunsaydım asla kendini incitmezdi.

Sorunu bastırmayı düşünüyorum ama yapmamaya karar verdim. Kızım, yeğenim ve torunum olarak başarısızlıklarım hakkında konuşmanın şimdi ne yeri ne de zamanı, özellikle de teyzemin iyileşmesine odaklanılması gereken bir zamanda.

Teyze ve Anneme Teyzem taburcu olduktan sonra eve gitmelerini soruyorum ama annem bunu kendi başına halledebileceğine dair bana güvence veriyor.

Bundan emin misin, Ramona? Teyze alaycı bir şekilde söylüyor.

ürküyorum. Annemin gerçek adını yalnızca ona kızdığında kullanır, normalde ona seslenmeyi tercih eder.*Erkek kardeşveyaküçük erkek kardeş*, küçük bir kardeş için Filipince sevgi terimi.

"Hala seninle eve gidip teyzeye bakmam gerektiğini düşünüyorum," diyorum.

Ah, aptal olma,*çocuk*," Annem der ki. "Bunu yapmana gerek yok. Buradaki evrak işlerini bitirir bitirmez, Teyzenin eve yerleşmesine yardım edeceğim. O zaman Apong ile ayak işleri yapıyorum.

Elba Teyze başını sallıyor. "Benimle dalga geçmene gerek yok. En sevdiğim sabah pembe dizilerini izlemek için tam zamanında kanepeye kurulacağım.

Şu anda hemfikir oldukları ve anlaştıkları için biraz cesaretlendim ama suçluluk duygusu hâlâ içimi kemiriyor. "Emin misin?"

"Olumlu" diyorlar bir ağızdan.

Bana bakan Max'e baktım. Ağzının kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor. "İzin almaya hâlâ hazır mısın?"

"Bugün izin mi alacaktın?" Annem soruyor.

"Evet, şey, düşünüyorduk... . . Yani, telefonumda Teyzeyle ilgili cevapsız mesajları fark etmeden önce Max ve ben sohbet ediyorduk. Dükkanı kapatıp izin almaktan bahsetmişti. Ama ihtiyacın olursa bunu yapmak zorunda değilim..."

"Aslında," diye araya giriyor annem. "Bence Max haklı. Neden bugünü alıp dinlenmiyorsun?"

"Ah evet, bence bu harika bir fikir. Çok çalıştın, *anakko*. Bir molayı hak ediyorsun." Elba Teyze gülümsüyor ve başını sallıyor.

Anne.

Başım, kavgadan birbirleriyle anlaşmaya ne kadar çabuk geçtikleri konusunda dönüyor.

Annem, "Normalde hiç izin almıyorsun," diyor. "Genellikle her gün çalışıyorsun. Neden sadece bu seferlik kaçık oynamıyorsun?"

Max'i cümlelerine gülümserken yakaladım.

"Evet. Ailenle ilgili bir acil durum vardı, bu yüzden tüm avantajları kullanmalı ve işe gelmemelisin.

"Teyzeciğim, bunun artık acil bir durum olmadığı çok açık."

Göz kırıyor. "Bunu kimsenin bilmesine gerek yok. Siz çocuklar gidin ve biraz eğlenin." Max, "Annen ve teyzene katılıyorum," diyor. "Sonra çalıştım

bir buçuk yılı aşkın bir süredir neredeyse her gün size. Bir günlük tatili hak ettin. Bence ikimiz de biliyoruz.

Gözlerinde dans eden o haylaz parıltıyı özlemedim.

Anneme dönüyorum. "Teyzeyi eve tek başına götürebileceğine emin misin?"

Bana kaşlarını çattı. "Elbette. Çocukluğumuzdan beri kız kardeşime ben bakıyorum."

Teyze alay eder. "Bunu karıştırdın,*Erkek kardeş*. Senden daha büyüğüm, bu yüzden sana bakan benim."

"Ha. Bunu bilmiyorum, diye mırıldandı annem, bu Max'i güldürdü.

Annem, hastane personelinin onu yakında taburcu edeceğini ve arabaya binmesine yardım edeceğini garanti ediyor.

"Babam şu anda evde, onu eve getirip yerleşmeme yardım edecek."

Annemin sözlerini düşündüm. "Tamam aşkım." Max'e döndüm. "Hadi kaçık oynayalım."

• • •

"Nereye gidiyoruz?" Max'e Kuzey Portland'dan geçerken sordum. "Bu bir sürpriz."

Ağzının sağ köşesinin kıvrılmasını özlemedim. Onu daha fazla soruyla boğmak yerine yolcu koltuğuna iyice yerleştirdim.

Hatchback'ini kontrol edin ve kimsenin beni aramadığından veya mesaj atmadığından emin olmak için telefonumu tekrar kontrol edin.

Bence ailen iyi Joelle, dedi nazikçe.

Telefonumu çantama geri koydum. "Biliyorum. Bu sadece bir alışkanlık."

Blokları sıralayan eski Esnaf evlerinin olduğu bir mahalleye giriyor.

Bir dakika sonra, "Ailenle bu kadar yakın olman bence harika," dedi.

Hastanede annem ve teyzemle vedalaştıktan sonra içimde büyüyen o küçücük endişe, geride sımsıcak bir şeyler bırakarak dağılıyor.

"Bunu söylediğin için teşekkürler."

Açık mavi kaplamalı küçük bir Esnaf evinin dar garaj yoluna giriyor, sonra arabayı kapatıyor.

"Muffin ve Donut'u görmek ister misin?" O sorar.

Neredeyse "Evet" kelimesini ciyakladım. Muffin'i görmeyeli asırlar oldu. Geçen bir buçuk yıl içinde onu veterinerine veya kuaföre götürmek zorunda kaldığı ve eve koşup almaya vakti olmadığına onu dükkana birkaç kez getirdi. Ama Donut'u şahsen hiç görmedim, sadece ofisindeki masasının üzerindeki çerçeveli fotoğrafta.

Arabadan inip onu verandadaki basamaklardan masif meşe ön kapıya kadar takip ettim. Daha kapıyı sonuna kadar açamadan, Muffin kafasını dışarı çıkardı ve burnunu bacaklarımın arasına soktu.

"Aman Tanrım." bir kahkaha patlatıyorum.

Max, "Tanrım, Muffin," diye mırıldandı. Hızla onu yakasından yakalar ve uzaklaştırır, sonra oturmasını söyler.

İtaat ediyor ama kuyruğunu parke zemine vurarak beklentiyle ikimize de bakıyor.

Ben onun kısa, açık kahverengi kürkünü okşamak için eğilirken Max kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Hey güzel kız. Bir süre oldu.

Avuçlarıma burnunu sokuyor, sonra beni yalıyor. Max arkasına doğru eğilir ve kalçalarına hafifçe vurur.

"Ağzını kasiğe sokma hareketi, onun yabancılar için standart selamlamasıdır.

Bunun için üzgünüm."

Kıkırdadım, sonra Donut'un mutfaktan sıvıştığını gördüm.

"Aww, ne kadar şişman olduğuna bak!"

Ben Donut'a doğru yürüyüp onu kucağıma alırken Max'ten kahkahalar yükseliyor. Çenesini kaşındığında gözlerini kapatıp mırıldanıyor.

Yüzünde eğlenmiş bir ifadeyle hâlâ Muffin'i okşayan Max'e baktım.

"Üzgünüm, sanırım kedini alıp alamayacağımı sormalıydım. Birçoğunun idare edilmekten hoşlanmadığını biliyorum.

"O bunu sever. Ve açıkça seni seviyor."

Donut'u sevmeyi bıraktığımda, burnunu hemen elime sürüyor. Gülerken bir "aww" bıraktım.

Donut, seni hain, diye dalga geçiyor Max. "Onu bu kadar uzun süre tutmama asla izin vermiyor."

Bakışlarımı Max'e çevirdim. "Bu en iyi sürprizdi. Tatlı bir köpek ve kediyi kucaklamak bugün tam da ihtiyacım olan şeydi."

Donut avucumu yalamaya başladı.

kıkırdadım "Muhtemelen üzerimde Balkabağı kokusu alıyordur."

Max'in hafifçe yüzünü buruşturduğunu fark ettim. "Hey, sana onu artık işe yanında getirmemen gerektiğini söylediğim için üzgünüm. Bu söylenecek çok salak bir şeydi.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum." Donut'un çenesinin altına bir çizik daha atıyorum. "Hasarlı kitaplar için sana ne kadar borcum olduğunu bana hiç söylemedin. Sana ödeme yapabilmem için buna ihtiyacın var."

Bana hiçbir şey borçlu değilsin.

Max, hadi ama. O kitaplar pahalıydı ve evcil hayvanım onlara zarar verdi. Sana tazminat vermekle yükümlüyüm."

İfadesi yumuşar. "Bu iyi. Sigorta talebinde bulundum. Onu koruyorlar.

"Ne?"

"Sigorta bunun için var, böyle şeyleri karşılamak için. Yani bana bir şey ödemene gerek yok." Bir an Muffin'e baktı. "Ve yine seninle çalışması için Balkabağı'nı getirmeye başlamalısın. Eğer istersen. Sana yapma demeye hakkım yoktu.

Konuştuğunda sesi o kadar pişmandı ki, ona sarılma işteği bir kez daha geldi ama kendimi tuttum. Kesinlikle Max'e kendiliğinden sarılabileceğim bir noktada değil.

"Bu senin için sorun değil mi?" O gülüyor.

"Kesinlikle."

"O benim için gerçekten zel. Onu zor zamanlar geçirdiğimde yakaladım." Söyledikten hemen sonra pişman oldum. Tanrım, bu muhtemelen büyük bir ařırđ paylaşım gibi geliyor. Bunu neden gündeme getirdim?

"Ne oldu?" O sorar. Gözlerindeki bakış meraklı okur. Ve zenli. Beni hemen yumuşatıyor.

"nemli bir şey yok, gerçekten. Sadece . . . Bu yılın başında kötü bir ayrılık yaşadım ve buna çok zldm."

Bryce için kalbimin ne kadar kırıldığına hâlâ inanamıyorum. Sadece altı ay çıktık, ama o kasırğa ilişkilerinden biriydi. Tüm randevularınızı dışarıda eğlenceli gecelerde veya birbirinizin mekanlarında takılarak geçirdiğiniz türden. Tüm güzel zamanlara kendinizi o kadar kaptırmışsınız ki, uzun vadede birbirinizle gerçekten uyumlu olup olmadığınızı anlamak için durmuyorsunuz. Bryce hareket eden her şeyi becermekle daha çok ilgilenirken ben ayrıcalıklı olmak istediğim için kesinlikle uyumlu değildik.

"Beni aldattı. Çok fazla."

Max'in yüzü, alçak sesle itiraf ettiğimde buruştu. "İşler karıştı, Joelle. zgnm."

"O bir pislik torbasıydı. Bunu şimdi görüyorum. Ama o sırada değil elbette," dedim. "Bir gün sırf işe gitmek ve sonra eve gidip gözlerimden yaşlar akmak dışında bir şey yapmak için bir evcil hayvan dükkanına girdim. Kabak'ı bir hamster gösterisinde gördüm ve onun şimdiye kadarki en şirin şey olduğunu düşündüm. Mağaza alışanı onu biraz tutmama izin verdi ve bunun iki haftadır ilk kez glmsediğimi fark ettim. Ben de onu hemen orada evlat edindim. Ben plkteyken o kk bir güneş ışınıydı.

En yumuşak gülümseme Max'in yüzünü aydınlatır. "Ona sahip olduğun için mutluyum." "Ben de."

Bence onu tekrar işe getirmeye başlamalısın, dedi yumuşak bir sesle.

"Tamam aşkım. Yapacağım."

Bir an birbirimize baktık ve sonra mutfğa doğru yürüdü. Bir bardağa su doldurup bana uzattı. Bir elimde Donut'u tutarken her zaman onu yere indirdim. Muffin telaşla yanına gelir ve granit tezgahının üzerinde duran seramik bir kavanozdan bir ödöl alır, ona oturmasını söyler ve ağzına atar.

"Aferin Muffin," dedim açık konsept alanında gezinmeden önce.

Dekor, temiz, minimalist bir estetikle sorunsuz. Ev açıkça elden geçirilmiş. Kestane rengi cilalı parke zeminler, yakındaki pencerelerden sızan güneş ışığında parlıyor. Peluş gri bir kanep ve duvarda asılı bir düz ekran TV var. Tuğla şömine, rustik bir ton oluşturan mekanın odak noktasıdır. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kitaplarla ağzına kadar dolu birden fazla kitap rafı var.

"Bu alan tam sensin."

Max ellerini ceplerine sokup tek kaşını kaldırdı. "Bu iyi mi, kötü mü?"

"Çok güzel. Saçma değil, sadece ihtiyacın olan şey: dinlenecek bir yer, TV ve kitaplar. Bir sürü kitap."

Yüzüne geniş bir sırıtış yayılır. "Yani başka bir deyişle, ben basit miyim?" "En iyi şekilde."

Kısa ve aptalca bir konuşma ama aramızda sallanan ve beni her türden sersemleten bir oyunbazlık var. Muhtemelen, geçen bir buçuk yılı inşa etmek için harcadığımız gerilime resmen teslim olduğumuz içindir. O gün ofisinde iki hormonal genç gibi öpüştüğümüzde başladı. Tartışırken birbirimizi üstsüz gördüğümüz gün daha da güçlendi. Ve bu sabah erken saatlerde ikimiz de tanıştığımızdan beri birbirimize aşık olduğumuzu itiraf ettiğimizde zirveye ulaştı.

Ve tam olarak nasıl ilerleyeceğimden emin olmasam da kesin olan bir şey var: Bir zamanlar olduğumuz dostane meslektaşlar olmaya geri dönmenin hiçbir yolu yok ve bu düşünce beni heyecanlandırıyor.

Donut kıvranmaya başlayınca onu yavaşça yere bıraktım. Mutfğa yöneldi ve Muffin sızlanan bir ses çıkardı, ardından hızla Max'in bacaklarının arkasına saklanmak için hareket etti.

"Ayy."

"Onu yürüyüşe çıkarmak için benimle gelmek ister misin?" Max sorar. "Kesinlikle."

Bir dakika sonra kapıdan çıktık, Muffin Max'in tasmaını tutarken onu çekiyordu. Milyonlarca inanılmaz yeşil ağaçla çevrili mahallede onları takip ediyorum. Katedral Şehir Parkı'na varıyoruz ve yakındaki Willamette Nehri boyunca uzanan çelik bir asma köprü olan devasa St. Johns Köprüsü'ne doğru yürüyoruz. Artık kapalı olan gökyüzünün altında, çelik kirişler ardıc kuşu mavisi görünüyor.

Muffin'in çimleri biraz koklamasına izin vermek için durduğumuzda, orada durup her şeyi içime alıyorum. Her bir çim bıçağının canlı gölgesi, köprü'nün görkemli yayılımı, nehrin karşı tarafındaki yaprak dökmeyen yamaçların köprü'nün uzak ucunu nasıl yuttuğu.

"Bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu," dedim bir dakika sonra. "Ne? Köpek mi gezdirdin? Max sorar.

kıkırdadım "Evet, o da. Demek istediğim, bir günümü eğlenceli ve rahat bir şeyler yapmayalı uzun zaman oldu. Parka gitmek ya da yürüyüşe çıkmak gibi."

Max bana bakıyor. "Rahatlamana izin vermene sevindim. Bunu daha sık yapmalısın."

"Evet ama . . ."

Pes ettiğimde, daha fazlasını söylemem için beni zorlamadığını fark ettim. Bunun yerine parkın çevresinde, nehir yolu boyunca yürümeye devam ediyoruz.

"Annem ve teyzem hastanede bundan bahsedene kadar fark ettiğimi sanmıyorum ama gerçekten uzun süredir işe odaklanmaktan başka pek bir şey yapmadım. Ve bu konuda oldukça boktan hissediyorum. Ailemin bana ihtiyacı var ve onlara yardım etme konusunda daha iyi olmam gerekiyor."

Max düşünceli bir şekilde çimenlere bakıyor. "Bu duruma yabancı olduğumu biliyorum ama bir süredir senin yanında çalışıyorum ve bence ailene çok yardımcı oluyorsun Joelle."

"Fırında bana yardım edenler onlar."

"Bu doğru değil. Yani evet, tabii ki sana pastanede yardım ediyorlar ama sen onlara sürekli yardım ediyorsun. Ailen, teyzen ve büyükannen sana her zaman yakın olmanın ve onların evinde yaptığın her şeyin ne kadar güzel olduğunu söylediklerini duyuyorum. Büyükanneni randevularına götürdüğünü gördüm. Anne baban ve teyzenin ayak işlerini yaparken seni izledim," diyor Max. "Yani evet, yardımcı oluyorlar ama sandığımdan çok daha fazlasını yapıyorsun."

Sesinde, içimde derinlerde bir yerlere çarpan nazik bir inanç var.

"Teşekkürler," diyorum sonunda. "Keşke daha fazla olabilseydi."

Keşke sihirli bir değnek sallayabilseydim ve tüm ailemin birikimlerini ve güvenlik duygularını geri kazanabilseydim. Keşke onları sahip oldukları neredeyse her şeyden mahrum bırakan dolandırıcı finansal planlamacıdan intikam alabilseydim.

Keşke aşçılık okuluna gitme ve Avrupa'yı gezme, bir zamanlar hayalini kurduğum hayatı yaşama şansım olsaydı.

İçimde dönüp duran düşünceleri yanlışlıkla dışarıya dökmek için dudaklarımı sımsıkı kapattım. Max'in ailemin acıklı hikayesini duymasına gerek yok.

"Aman Tanrım! Joelle Prima, sen misin?"

Parkın karşısından neşeli, tiz bir ses dikkatimi çekiyor. Gözlüklerimin arkasından gözlerimi kıstım ve birkaç saniye sonra bana doğru yürüyen gülümseyen ve güzel makyajlı yüzü tanıdım. Midem dizlerime düşüyor.

"Bok."

"Ne?" Max sorar. "Sorun nedir?"

Tasmasını tutmayan elini tuttum. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Evet tabi."

Tanrım, bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyorum. Sinirlerimi zorlarken yutkunuyorum. "Erkek arkadaşımımış gibi davran."

Kıkırdar. "Ee, ne?"

"Lütfen? Daha sonra açıklayacağım, ben sadece... Bunu benim için yapmana gerçekten, gerçekten ihtiyacım var, Max. Lütfen."

Yüzü yumuşar. "Tamam aşkım. Ben senin erkek arkadaşınım." Mindy. Hey."

Daha "merhaba" diyemeden Max bana yaklaştı ve parmaklarını benimkilere geçirdi. Ona baktım ve minnet dolu bir gülümseme gönderdim. Bu, liseden arkadaşımımış gibi davranan huysuz bir kız olan Mindy ile cehennemden çıkış anı olacak. Aynı zamanda tek kişilik üstünlüğün hüküm süren kraliçesidir. Mezun olduğumuzdan beri onunla birkaç kez karşılaştığımda, onunla konuştuktan sonra kendimi her zaman tam bir bok gibi hissetmişim. Bana her zaman ince örtülü hakaretler savuruyor ve onunkinin yanında genellikle sönük kalan vasat hayatım hakkında küçümseyici yorumlar yapıyor.

Ama en azından bu sefer, sahte de olsa darbeyi yumuşatacak seksi bir erkek arkadaşım var.

Mindy tepeden tırnağa tasarımcı spor kıyafetleriyle bana doğru koşuyor ve beni kucaklıyor. Bir saniyeliğine kaskatı kesildim, sonra muhtemelen şimdiye kadarki en az inandırıcı kucaklamayla kolumu gevşek bir şekilde ona doladım. Ama fark etmiyor ya da umursamıyor. Beni sıkıştırmakla ve bunca yıldan sonra beni görmenin ne kadar güzel olduğunu tekrar tekrar ciyaklamakla meşgul.

"Ne kadar oldu?" kendi gözlerimi oymak istememe neden olan o neşeli, şarkı söyleyen tonda soruyor. "Beş? Altı yıl?"

Omuz silktim, başımı salladım, dudaklarımdan tuhaf bir kıkırdama döküldü. Mindy beni göğsüne doğru çektiğinde çarpışan gözlüğümü düzelttim.

Başını sallayıp bana baktı, sanki karşısında durduğuma inanamıyormuş gibi. Sonra uzun, dalgalı, kestane rengi saçlarını omzunun üzerinden atıyor. Bütün sabah yağmur yağarken bu kadar göz alıcı buklelerini nasıl koruyabildiğini bir an merak ettim.

"Kendine bak! Hiç değişmemişsin," diyor. "Hala öyle görünüyor. . . genç!"

"Genç" kelimesinden önceki duraklama, beni lisede arkamdan benim hakkımda konuştuğunu duyduğum o güne geri götürdü.

"Tanrım, bir çocuğa benziyor. Mindy köşede, dolabının başında dururken, "Çok küçük ve fare gibi," demişti. Demek istediğim, hiçbir erkeğin onunla çıkmak istememesine şaşmamalı. Kim ilkokul öğrencisi gibi görünen biriyle çıkmak ister ki?

"Evet iyi. Görünüşüme gerçekten engel olamıyorum, diye mırıldandım. Sanki söylediklerime şaşırmış gibi irkildi. Sonra bakışları yanımda duran Max'e takıldı.

Elini uzatıyor. "Mindy Beckinsale. Ben Joelle'nin eski bir arkadaşıyım. Neredeyse burnumu çekiyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Arkadaş" cömertçe ifade ediyor. BENdüşüncesürekli arkamdan konuştuğunu öğrenene kadar lise boyunca arkadaşımdı, sonra aşık olduğum adamın peşine düştü.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Max, Joelle'in erkek arkadaşıyım. Yanağımı öpmek için eğildi ve o anda uçabildim. Mindy'nin gözlerinin bir anlığına açılmasını özlemedim. Evet, önemsiz ama ona o küçük PDA parçası için bayılıyorum.

Onu aşağı yukarı süzdüğünü yakaladığımda dişlerimi sıktım.

Cidden şu an kıskanıyor musun? O senin gerçek erkek arkadaşın bile değil.

yeniden odaklanıyorum. "Burada ne yapıyorsun Mindy? Avrupa'da olduğunu sanıyordum."

Ah, hala öyleyim. Şimdi Milano'dayım. Hala aile şirketi için misafirperverlik işini yapıyor. Sadece birkaç aylığına arkadaş ziyareti."

Kıkırdadı ve ben onun tam görüşüne karşı gözlerimi devirmemeye çalıştım. "Misafirperverlik" derken, mega zengin ebeveynlerinin, üniversiteden sonra İtalya'da sahip oldukları lüks bir otelde ona bir iş bulmasını kastediyor. Tüm Avrupa'yı kendi paralarıyla geziyor ve canı ne zaman isterse işe geliyor.

Mükemmel manikürlü eli kolumda, bana aynı anda hem acıma hem de samimiyyetsizlikle karışık üzgün bir ifadeyle baktı. "Liseden sonra istediğin gibi Avrupa'ya gidemediğin için hâlâ o kadar üzgünüm ki. Seninle seyahat etmek çok eğlenceli olurdu."

Dolaylı olarak ailemin en kötü anını gündeme getirmesine sinirlenerek dilimi ısırđım.

"Evet, şey, bazen planlar gerçekleşmez."

Ah, biliyorum. Tanrım, sempati dolu seslerine bile küçümseme bulaşılıyor. "Ee, şimdi durumlar nasıl? Hala yemekhanede çalışıyor

şirket?"

"Birkaç yıl önce kendi fırınımı açmak için ayrıldım. Jade Bölgesi'nde küçük şirin bir tuğla bina."

"Tanrım! Her zaman istediğin gibi! Rüyan gerçek oldu!"

Kolumu o kadar sert kavradı ki irkildim. Kıkırdayıp elimi ovuşturuyorum.

"Şey, yani, bir nevi." Kıkırdar. "Sen, ailen ve onlar için yaptıklarınızdan sonra. O küçük fırını hak ediyorsun, Joelle Prima.

Küçük fırın.

Yanağımın içini ısırdım ve kendime onu tokatlamamamı söyledim. . . ne kadar sinir bozucu olduğunu bilse de, bana hiçbir sebep yokken rastgele adım ve soyadıyla seslenmekte ısrar etmesinin her zaman olduğunu düşünmüşümdür. Garip bir şekilde resmi ama aynı zamanda sevimli olmaya çalışıyormuş gibi. Her şey iğrenç ve sahte olarak ortaya çıkıyor.

"Evet iyi. Paris değil ama. . . neyse ne."

Sesim ne kadar zavallı çıkıyor diye kendime tokat atma dürtümle savaşıyorum.

Mindy başını yana yatırıyor, kaşlarını abartılı bir hüznle çatıyor ve sanki kameraya ifade vermesi söylenen bir aktrismiş gibi başını sallıyor.

"Kesinlikle, hayat adil olsaydı planladığın gibi aşçılık okuluna gider, sonra Avrupa'yı gezerdin. Oh iyi! Yapıyorsun.

İçimde kan kaynıyor ama kendime sakın olmamı söylüyorum. Bundan sonra Mindy'yi asla görmek zorunda kalmayacağım.

Max'in onun bu küçük kazılarını anlayıp anlamadığını merak etmeye başladım. . . ve Mindy ailemden ve mutfak okulu ve Avrupa için rafa kaldırılmış planlarımdan bahsettiğinde tam olarak neden bahsettiğini merak edip etmediğini merak ediyorum. "Aslında idare etmekten daha fazlası" diyor. "Hamur işleri için şehrin her yerinden insanlar geliyor. Şekerle,

tereyağıyla yaptığı şeyler ve

un lanet olası dahidir.

Max'in sivri dilli konuşması kalbimi hoplattı.

"Ah. Kuyu." Mindy'nin ses tonu normalden biraz daha tiz çıkıyor, bu onun atıldığının bir işareti. "Bu güzel."

“Güzelden de öte. Oldukça etkileyici,” diyor Max.

"Elbette," diyor Mindy sertçe.

Bakışları ikimizin arasında gidip geliyor, sanki bizi inceliyormuş gibi. Bir an için kafa karıştırıyor ama sonra nedenini anlıyorum: Garip bir çift olduğumuzu düşünüyor. Max açıkça çok ateşli ve ben onun okulda dalga geçtiği eski sessiz inek kızıyım.

"Peki siz ikiniz ne kadar süredir birliktesiniz?" o soruyor.

Gözlerimdeki endişeyi okumamasını umarak Max'e baktım. "Ah, şey, vay. Kesin bir tarih belirlemek zor." Bu konuda yalan söylemek en başta benim fikrimken donup kaldığım için kendimi gizlice azarlayarak bunu gülerek bitirdim. Konuşmamızın bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim bile. Max kendinden emin bir şekilde, Teknik olarak altı aydan biraz fazla oldu, dedi. "Ancak

dürüst olmam gerekirse, fırınının bitişiğinde kitabevimi açtığım günden beri benimle çıkmasını sağlamaya çalışıyorum. Bana bakıyor.

Mindy gerçek bir "aww" sesi çıkarır. Birkaç saniye boyunca şok içinde sessiz kaldım.

“Onun için sırlıslıkla. Baş döndürücü olduğu kadar çalışkan, sıfırdan kurduğu başarılı bir işi tek başına yürüten, kimseden yardım almayan biri. Bu nadir bulunur, biliyor musun?

Mindy'ye bakışlarını kısma şekli, onun dudaklarını büzmesine neden oluyor.

"Kuyu. Bu harika, diye neredeyse mırıldandı. Gitmeliyim. Seninle karşılaşmak ne güzel, Joelle.”

"Aynı şekilde." Bu sefer gülümsediğimde yüzde bin gerçektir.

Etrafında dönüyor ve koşarak uzaklaşıyor, hızı, geldiği zamankinden çok daha hızlı.

Max, "Bizden yeterince hızlı kaçamıyor," diyor. "Ben buna galibiyet derim."

Gülerken başım geriye düşüyor. Elini bırakmaya başlıyorum ama nazıkçe tutuyor. "Biraz daha satalım. Arkasını dönüp bize bakması ihtimaline karşı.”

Bana göz kırptı ve ben bayıldım. El ele yürürken Max boğazını temizliyor.

"Hey, sana bir şey sorabilir miyim?" "Elbette."

Mindy aşçılık okulunu bırakıp ailene yardım etmek için Avrupa'yı gezmene dair bir şeyden bahsetti. Ne hakkındaydı?"

Durup elini bıraktım, sonra kollarımı kavuşturdum. Bu hikayeyi anlatalı yıllar oldu. Göğsümdeki kasların sadece bunu yapma ihtimaliyle gerildiğini hissedebiliyorum.

Üzgünüm, burnunu sokmak istemedim, dedi hızlıca. "Konuşmak istemiyorsan. . ."

Başımı sallıyorum. "Yok, önemli değil. Bu sadece uzun bir hikaye."

"Dinlemekten mutluyum," dedi nazıkçe. "Ama sadece konuşmak istersen BT."

Sesindeki ve bakışındaki samimiyet beni rahatlatıyor. Kaslarım gevşer.

Yürümeye devam ederken ona sahtekar yatırımcıyı anlatıyorum.

ailemi sahip oldukları her şeyden mahrum bıraktı ve onları ailemin üniversitem için biriktirdiği parayı birikimlerini yenilemek için kullanmaya nasıl ikna ettim. Ona çalışmak ve onlara yardım etmek için üniversite planlarımdan vazgeçtiğimi söylüyorum - mezun olduktan sonra Paris'e gitmeyi hayal etmişim ama çalışıp ailemin mali açıdan toparlanmasına yardımcı olabilmek için bundan vazgeçtim. Bitirdiğimde, parkın çevresinden neredeyse iki kez geçtik.

Ona baktığımda ifadesi şaşkıındı.

Yürümeyi bırakır ve eliyle yüzünü ovuşturur. Tanrım, Joelle. Ben de öyle . . . ne diyeceğimi bile bilmiyorum. 'Çok üzgünüm' yeterli değil, uzun bir ihtimal değil.

"Sorun değil. Gerçekten söylenecek bir şey yok. Bu sadece korkunç bir durumdu."

Tekrar yürümeye başladım ama Max koluma bir el koyarak beni durdurdu. "Yaptığın şey için inanılmaz olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kekeleyerek reddediyorum ama sözümü kesiyor. Hayır Joelle. Cidden. Ailene bu şekilde yardım ettiğin için şüphesiz en özverili insansın."

İnanmamı istiyormuş gibi, tam burada, şu anda, söylediği sözlere inanarak söylüyor.

Bir parçam istiyor. Ama diğer yanım buna izin vermiyor. Çünkü diğer yanım, bu hareketin ne kadar asil olduğunu biliyor, bazen keşke bunu hiç yapmasaydım da rüyamı yaşayabilseydim diyorum.

Ama bunu söylemiyorum. Çünkü bunun kulağa ne kadar kalpsiz geleceğini biliyorum ve Max'in benim kalpsiz olduğumu düşünmesine katlanamıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce ona.

Max konuşmadan önce birkaç saniye sessizce yürüdük. "Mindy bir iş parçası gibi görünüyor. Onunla okula gitmek nasıldı?"

Konuyu nasıl değiştirdiğini takdir ederek kıkırdadım.

"En azını söylemek ilginç. O sadece gerçekten sahte bir insan. Arkadaşım gibi davrandı ve yüzüme karşı nazıktı, sadece tüm lise boyunca arkamdan konuşmak için. Bir erkekten hoşlandığımı biliyordu ve onunla çıkmak için elinden geleni yaptı.

"Lanet etmek. Bu gerçekten boktan.

"Yani, onun üzerinde bir hak iddia ettiğim söylenemez."

"Evet, ama yine de bir arkadaşın bunu yapması incitici bir şey - senin hoşlandığını bildiği birinin peşine düşmek."

omuz silkiyorum "Diğer insanlar lisede daha kötü şeyler yaşıyor." "Bu, yaşadıklarını daha az kötü yapmaz."

duraksıyorum. "Sanırım haklısın."

Tekrar parkın kenarına, girdiğimiz yere yakın olana kadar yürümeye devam ediyoruz.

Max aniden bana döndü. "Bir Bloody Mary'ye ne dersin?"

Şaşkın ama konuyu değiştirdiğim için minnettar bir şekilde güldüm. "Bu şimdiye kadar duyduğum en gelişigüzel önerme olmalı." Yüzündeki kurnaz gülümseme yerinden kıpırdamıyor. "Max, saat daha sabahın dokuzu."

"Sabah, Bloody Mary içmeniz gereken günün tam zamanıdır."

Güldüm. "Tamam aşkım. Hadi yapalım."

Bölüm 13

joelle

HYarım saat sonra, adını hatırlayamadığım Willamette Nehri'ne bakan bir barın açık yemek alanında bir masada oturuyoruz.

hatırla çünkü zaten iki Bloody Mary derinliğim var.

"Bu harika bir fikirdi." Son içkimi de höpürdeterek içtim, sonra hıçkıldım. "Sana söyledim."

Max de ikinci içkisini bitirdi, ama benden on santim daha uzun ve iki yüz pounda yakın olduğu düşünülürse, muhtemelen benim 1.60'lık benliğim gibi hissetmiyordur.

Garsona işaret eder ve bir porsiyon patates mücveri ister.

Ayaklarımızın dibinde, masanın altında şekerleme yapan Muffin'e bakmadan önce, "Bütün o alkolü emmek için," dedi.

Bunun için teşekkürler, dedim ona, başım hafifçe dönerek. "Bu en gelişigüzel sabahtı, ama bir patlama oldu. Buna gerçekten, gerçekten ihtiyacım vardı.

"Mola vermeni söylediklerinde aileni daha sık dinlemelisin," diye dalga geçiyor.

Ona parmağımı sallıyorum. "Oh hayır. Mümkün değil. İstemedim tavsiyelerini sürekli olarak bana sormadan veriyorlar. Hepsi harika değil, dikkat edin.

Max eğlenerek gülümsedi. "Nasıl bir tavsiye?"

inledim. "Beğenmek,*çocuk*, saçınızı daha sık açmalısınız. O kadar güzel görünüyorsun ki, dedim annemin sesini taklit ederek. "Veya,*çocuk*, dışarı çıkıp biriyle tanışmalı ve bebek sahibi olmalısın. Biyolojik saatinizin çalıştığını hissetmiyor musunuz? Torun istiyoruz."

Başımı salladığımda Max gülüyor.

"Komik olduğunu düşünmene sevindim," diye alayla sızlandım. "Bahse girerim ki, bunun komik olduğunu düşünmüyorsundur.seninailen sana zor anlar yaşıyor."

Gülümsemesinin seğirdiğini fark ediyorum. Sonra eliyle sakalını sıvazlıyor ve boğazını temizliyor. "Benim, uh, gerçekten bir ailem yok. Yaklaştığımı kastediyorum."

"Ah."

Bakışları Muffin'e sabitlendi.

"Üzgünüm. Onu gündeme getirmek istemedim. "Her şey yolunda."

Başımı sallıyorum. "Tüm hayatım hemen hemen aileden oluşuyor, bu yüzden onlar hakkında çok konuşmak benim varsayılanım."

"Bunun için kendini kötü hissetmene gerek yok, Joelle."

Tam o sırada sunucu dev bir kızarmış patates tabağı bırakır. Tereyağı ve kızarmış patates kokusu burun deliklerime çarpıyor ve midem bir anda guruldamaya başlıyor.

Max'in gözleri büyüyor.

"Lanet etmek." "Bunu duydun mu?"

Başını sallıyor, sonra kıkırdıyor. "Yiyin daha iyi."

Ben tam olarak bunu yapıyorum. Bitirdiğimde boş tabağı kenara ittim ve bir bardak su içtim.

"Daha iyi?" Max sorar.

"Fazla." ona gözlerimi kısarak baktım. "Yine de daha fazlasını istiyorum." "Etli kaşar mı?"

"HAYIR. Alkol."

Ağzının kenarı kıvrılıyor. "Ne yapma modundasın?" Dudaklarımı yaladığımda, yemin ederim gözleri biraz irileşti. "Viski." "Bunun olmasını sağlayabilirim."

• • •

"Vay. Bu çok fazla viski.

Max'in mutfağının köşesinde duran ve evine ilk girdiğimde nedense fark etmediğim içecek arabasına baktım.

"Geçen yıl gerçekten viskiye girdim. Tanrım, aptal gibi konuşuyorum."

Kıkırdadım ve ondan bana iyi gelen bir bardak doldurmasını istedim. Sonra koltuğa fırladım ve mutlu bir şekilde başını kucağıma yaslayan Muffin'e sarıldım.

"Bir kişilik daha yer var mı?" diye soruyor Max, elinde buzlu iki bardak viskiyle dururken.

"Her zaman." Max'e oturması için yer açmak için yana kaydım. Bana bir bardak uzattı ve birlikte yudumluyoruz.

"Tanrım, ne gündü," diye düşündüm başımı kanepenin arkasına yaslarken. "Bir milyon yıl geçse, kendimi senin kanepende viski yudumlarken bulacağımı düşünmezdim."

Kendi bardağına doğru kıkırdar. "Bunu ünlü biriymişim gibi söylüyorsun."

omuz silkiyorum "Birinden hoşlandığın zaman, işte böyle bir duygu. En azından benim için." Bir saniye sonra boşta kalan elimle yüzümü kapattım. "Vay canına, tam bir zavallı gibi konuşuyorum."

Max gülümsemesini yudumlarken bana gözlerini devirdi.

"Sadece seni kafamda canlandırmak için çok zaman harcadığımı düşünüyorum," diyorum. "İşte buradasın, dövmelelerin, deri ceketin ve berenle kötü çocuk Instagram modeline benzeyen bu delice yakışıklı adam ve bazen senin yanında olmak beni biraz geriyor."

Sanki söylediklerim aklını karıştırmış gibi bana gözlerini kısarak baktı. Onu işaret ediyorum. "Bu doğru."

Ayık olsam Max'e bundan asla ama asla bahsetmezdim. Ama bu sabah içtiğim iki Bloody Mary ve şu anda yudumladığım viski sayesinde, sarhoştum ve tüm bunları ifşa ederken çok rahattım.

Bir şekilde özgürleşiyor. Geçen bir buçuk yılda onun yanında nasıl davrandığımı konusunda çıldırarak çok zaman harcadım. Ama şimdi ilişkimiz son haftalarda çok ilerlediğine göre -ateşli bir öpüşme, birbirimizi yarı çıplak görme ve birbirimize aşık olduğumuzu kabul etme- sanki birdenbire her şeyi açığa vuruyormuşuz gibi. Ve bu yüzden onun yanında kendimi tamamen yeni bir şekilde sınırsız hissediyorum.

Max altın sarısı saçlarını karıştırıyor ve eli düştüğünde saçlarını nefis bir şekilde dağınık bırakıyor. "Her zaman 'kötü çocuk'un eşanlamlı olduğunu düşünmüşümdür."

"sik kafalı."

Çoğu zaman öyledir. Senin için değil ama. Ve gerçekten, daha çok nasıl görüldüğünüzle ilgili. İçten içe tam bir tatlısın."

Bir kahkaha patlatıyor. "Çok teşekkürler."

Biraz daha viski içtim ve ona uzun bir süre baktım. "Gerçekten inanamıyorum."

"Neye inanayım?"

"Bana aşık olduğun için."

Bardağımın geri kalanını içtim, kanepeden kalktım, sonra içecek arabasına doğru yürüdüm ve oradan rastgele bir şişe alıp kendime biraz daha doldurdum. Geri dönüp kanepesine çökerken uzun bir yudum alıyorum.

Sakin ol. Max çenesini bardağıma dayadı.

"İyiyim. Biraz vızıldadı. Mesela, kesinlikle araba kullanmamalıyım, ama benim hakkımda aklım var. Söz."

Kaşlarını çatıp bana doğrulttu ve ağzını kapatmadan önce açtı.

BT.

"Ne?"

"Senden hoşlandığıma inanmak neden bu kadar zor, Joelle?"

omuz silkiyorum "Sadece senin tipin olduğumu düşünmemiştim. bir yere gideceğini düşünmemiştim

benim gibi kız

Biraz daha yudumluyorum ve Muffin gerindiğinde karnına hafifçe vuruyorum. Max'e bakmak için döndüğümde, gözlerindeki bakış beni bir döngüye sokuyor. Sanki hem aç hem de meraklıymış gibi.

"Senin gibi bir kız?" Kalın kaşları çatıldı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Başımı sallayarak uzağa bakıyorum. Şimdiye kadar söylediğim her şey komik, *Bui*çimde çatırdayan bir sinir dalgası gönderen kişidir. Ama söylemem gerek. Zaten tüm bunları gündeme getiren benim - ona karşı dürüst olmam gerekiyor.

Max'i gördüğümünden beri kafamın içine yerleştirilmiş olan bu kelimeleri gerçekten yüksek sesle söyleyeceksem, onunla göz temasını koruyamam. Aslında çıkmaya başladığımdan beri.

Bardağımın dibine bakıyorum. "Ben sadece . . . Sana benzeyen bir adamın normalde çıkacağı türden bir kız değilim.

Son kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz yanaklarım ısınıyor. Max'in ligimin dışında olduğunu yüksek sesle itiraf etmek tuhaf. Ama gerçek bu. İkimizin de gözleri var. İkimizin de aynaları var. Ve son bir buçuk yılı yan yana çalışarak geçirdiğimizden beri ikimiz de birbirimizin gördüğü ilginin farkındayız.

Kendimi işaret ediyorum. "Demek istediğim, inek gözlüklerim ve asi, dağınık saçlarımla, yirmi dört yedide epeyce un içinde olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bu gerçekten ateşli ve seksi bir resim değil, biliyor musun?

Yapmasını beklediğim kıkırdama yerine sessizlik hakim. Yüzüne baktığımda şok oldum. Yüz ifadesi onaylamayan bir kaş çatma şekline büründü. Neredeyse kızgın görünüyor.

"Bir saniye bekle." Gözlerini sımsıkı kapattı, sonra tüm bunlara bir anlam vermeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "Ne?"

Sözlerimi dikkatle seçerek yutkundum. "Bilgisiz oynamak zorunda değilsin, Max. İş yerinde seninle sohbet eden kadınları gördüm. Geçmişte kiminle çıktığını gördüm. Onları kitapçıda seni ziyarete geldiklerinde gördüm. Yandaki eve taşındığında birlikte olduğun o kadın gerçek bir podyum modeline benziyordu. Bundan sonra kadın da öyle yaptı. Ve ondan sonraki kadın, fırınıma gelip daha fazla glütensiz seçenekler hazırlamamı isteyen kadın."

Cevap olarak bir şey söylemiyor. Bana o lazer bakışıyla kafamda bir delik açmaya çalışıyormuş gibi sert bir ifadeyle bakıyor.

Bunu ne kadar ciddiye aldığına neredeyse güleceğim. Acaba ilk kez biri yüzünün önünde tam olarak tipini heceliyor mu?

"Aslında Mindy de. Glütensiz kıza benzer bir görünüme sahip.

Max bana yüzünü buruşturuyor. "Mindy'yi bir daha görmektense kör bir baltayla kendi kolumu kesmeyi tercih ederim."

Bir kahkaha patlatıyorum. Yakında o kadar sert kıkırdıyorum ki ikiye katlandım. Nefesimi tuttuktan sonra doğrulup bir yudum daha viski aldım.

"Tamam, evet, belki de Mindy karşılaştırması biraz yanlıştı. Ama bir tipin olması sorun değil. Ve senin tipik kadın tipin çok seksi. Uzun. Komplike. Neredeyse benim tam tersim."

Ondan hala bir şey yok. Sadece biraz daha sessizlik ve o sert bakış.

"Senin gibi adamlar normalde huysuz, alçakgönüllü kızlardan hoşlanmaz. Anladım. Bugün erken saatlerde parkta birlikteymişiz gibi davrandığımızda Mindy'nin bize tuhaf bakmasının nedeni buydu. Bizi bir çift olarak gördüklerinde onun gibi insanları bir döngüye sokar. Gerçekten uyuşmuyoruz.

Değerlendirmemde yaptığım irkilmeyi saklamaya çalışıyorum. Çünkü doğru olsa da, bunu söyleyen ben olsam da, yine de acımasız. Benim gibi utangaç, içine kapanık kadınlar, Max gibi seksi kızları yakalayamaz. Köşede sessizce oturuyoruz ve etrafımızdaki herkesin çiftleşmesini izliyoruz. Ve sonra eğer şanslıysak

- ya da rastgele bir adama yaklaşacak ya da ona DM atacak kadar sarhoş ya da çaresiz kalıyoruz - belki bazen bir süreliğine bir yere giden bir randevu alırız. Ama sonra biter. Sonunda. Her zaman olur. Ve sonra sessizce köşemize geri dönmemiz gerekiyor.

Max'in sığ nefesinin düzenli ritmi dışında aramızdaki sessizlik büyüyor. Muffin'i kontrol etmek için arkamı döndüğümde alay ettiğini duydum. Aniden gelen ses başımı ona çevirmeme neden oldu.

Joelle. Adımı söylediğinde çıkardığı fısıltılı hırıltı midemi üçlü bir takla attırdı. "Şuan benimle dalga mı geçiyorsun?"

Verdiği cevaba şaşkın bir kahkaha attım. "Ee, ne?"

Aniden ayağa kalktığında sarsıldım ve sırtım koltuğa çarptı. Böyle tepki vermesini beklemiyordum. . . fiziksel olarak söylediklerime. Ama sonra önüme geçti ve muhteşem bir şekilde yontulmuş kalçasını sehpanın kenarına dayamak için alçaldı. Artık karşılıklı oturuyorduk, yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı, bakışları benimkine sabitlenmişti. O kadar kararlı ve yoğun ki, bana bakmayı bir saniye bile keserse bahsi kaybedecekmiş gibi.

"Gerçekten ne olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" diyor. Konuşurken sıcak nefesi bana çarpıyor. Bu dünyadaki en lezzetli sinir bozucu duygu.

"N-bu ne demek oluyor?"

Göğsü bir iç çekişle inip kalkıyor. "Lanet olasıca büyüleyicisin, Joelle."

Saf bir şok kahkahası attım. Emin olduğum bir şey varsa, o da çarpıcı olarak kabul edilen şeyin tam tersi görüldüğümdür. Ben toplumun nihai güzellik standardı olarak kabul ettiğini gördüğüm, uzun boylu, mükemmel makyajlı güzeller için darmadağınık, kıvrımlı, küçük folyoyum. Ve hayatımda bir kez bile kimse bana harika demedi. En iyi ihtimalle, doğru makyajı yaptığımda ve doğru pohpohlayıcı kıyafeti giydiğimde sevimli ve güzel görünüyorum. Bazen gerçekten istersem biraz seksi bile. Ama çarpıcı değil. Asla, asla büyüleyici.

Gözlerimi devirdim, Max'in birdenbire bana sıradan olmaktan başka bir şey olduğumu düşündürmek zorunda kaldığı bu durup dururken kararlılığı canlandırmak için gülümsemeye devam ettim.

"Bana yağ yağdırmana gerek yok, Max. Gerçek-"

Bir anda eli ağzımın üzerinde durarak sözlerimi boğdu. Dudaklarımda hissettiği ani cilt hissi karşısında şok geçirerek konuşmayı bıraktım. Anlayabildiğim tek şey, Max'in avucunun nasıl bu kadar sıcak ve nasırlı ama aynı zamanda yumuşak olduğu. Bu nasıl mümkün olabilir? Şimdiye kadarki en seksi, en lezzetli ağızlık gibi.

Hiçbir erkek ağzımı kapatarak beni konuşmayı kesmeye zorlayacak kadar cesaretli olmamıştı - muhtemelen deneyen başka bir erkeği tokatlamaya çalışırdım. Ama Max çok nazık ve iddialı ve bence... . . Sanırım seviyorum?

Başını sallıyor. "Yapma. Yeter bu kadar kendini beğenmiş saçmalıkların." Sözleri üzerine kaşlarım havaya kalktı. Yine de sert değiller. Sadece dürüst.

Ve gözlerinde parlayan şefkatten, söylediklerini olabilecek en içten şekilde kastettiğini anlayabiliyorum.

"Artık kendinle ilgili şakalar yapmak ya da kendini aşağılamak yok. Bundan bıktım. Burada oturup senin hakkında söylemem gereken her harika şeyi dinleyeceksin."

Yavaşça başımı salladım, eli kafamla aynı hizada hareket ediyordu.

"Sen, Joelle, akıllara durgunluk verecek kadar güzelsin. Nasıl göremiyorsun anlamıyorum. Seni inek gösterdiğini düşündüğün o gözlükler? Eğer ineklerse, o zaman inekler inanılmaz derecede ateşlidir. Çünkü gözlüklerini taktığında akıllı görünüyorsun. ~~Ve~~seksi. Asi ve dağınık olduğunu düşündüğünüz saçlarınız? Öyle değil. vahşi. Ve vahşi çok sıcak,

yapamam

hatta sana söylemeye başla.” Gözlerini sımsıkı kapatıp, sanki bu düşüncüyü zapt edemiyormuş gibi başını sallıyor. "Gözlerimi ondan alamıyorum. Ne zaman yanımdan geçsen ve saçlarını tenimde hissetsem tüylerim diken diken oluyor. Ve tenin o kadar yumuşak ki sana her dokunduğumda neredeyse aklımı kaybediyordum. Kucağımda beni öptüğün zamanki gibi, gerçekten bayılacağımı sandım. Yani, sana karşı gafımı hissetmedin mi? Kendini o kadar iyi hissettin ki zar zor dayanabildim."

Söylediği her kelimedede gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

“Aynı yerde birlikte çalışmaya başladığımızda, annen ve teyzenle şakalaşırken kışının ne kadar büyük olduğundan bahsettiğini duydum. Neden? Senin kışın kahrolası bir ulusal hazine. Biz dalga geçerken onu kapmak için neden bu kadar zaman harcadım sanıyorsun?

Avucuna karşı boğuk bir "oh" sesi çıkardım. Özellikle zorlu bir bulmaca ipucunu bulduğumda çıkardığım ses. Bunlar yaptığı çok iyi noktalar.

Başını sallayarak bir anlığına başka tarafa baktı, sanki o kadar hüsrana uğramış, bu kelimeleri ağzından çıkarmaya o kadar kararlıydı ki kendini toplaması için bir saniyeye ihtiyacı vardı.

Gözleri bana döndü. "İnsanların sana nasıl baktığı hakkında bir fikrin var mı? Gittiğiniz her yerde insanlar gözlerini sizden alamıyor. Durmaksızın. Ve sen bunu farketmiyorsun bile çünkü başkalarına çok fazla odaklanıyorsun. Bunun ne kadar seksi olduğu hakkında bir fikrin var mı? Diğer herkes imajıyla ve insanların onlar hakkında ne düşündüğüyle çok ilgileniyor. Ama ikinci kez düşünmüyorsun. Farkında olmasanız bile, kendinizden o kadar eminsiniz ki. Şimdiye kadarki en sıcak şey.

Sözlerine karşılık olarak eline doğru bir nefes verdim.

"Kendini diğer insanlarla karşılaştırmandan nefret ediyorum." Yüzünden acı dolu bir ifade geçiyor. “Bunu yapma. Lütfen. Tanıdığım herhangi bir kişinin, sahip olduğum tüm eskilerin çok ötesindesin. Instagram takipçi sayınızdan, ne kadar para kazandığınızdan, ne tür bir araba kullandığınızdan daha önemli şeyleri umursuyorsunuz - tüm bu saçmalıklar. İnsanları önemsiyorsun. Ailene yardım etmek için hayalini feda ettin. Bunun ne kadar harika olduğunu biliyor musun? Seni ne inanılmaz bir insan yapan farkında mısın?”

Hayır anlamında başımı sallıyorum.

Max'in bakışları daha da kararlı hale geldi. "İnan Joelle. Bütün paket sensin. Güzel, zeki, çalışkan, kibar ve gerçekten iyi bir insan. Mindy'yi unut. Bizi bir çift olarak satın alıp almadığı kimin umurunda? Açıkça görülüyor ki, kendinden başka kimseyi umursayamayacak kadar bencil ve yavan.

Yutkunmak ve nefes almak için duraklar. Bir an için bakışlarım boynuna ve yutkunurken adem elmasının tatlı şekline kayd. Sonra gözlerim onun güzelce geniş göğsünün yavaşça yükselip alçalmasını izlemek için aşağıya fırladı.

"Ama sadece kayıt için mi? Bizi birlikte gören ve bizim bir çift olduğumuza inanmakta zorlanan biri varsa, bu senin yüzünden değil. benim yüzümden Çünkü çoğu gün yatağın ters tarafında uyanmış huysuz bir motorcu serseri gibi görünüyorum ve sen tatlı, güzel bir melek gibi görünüyorsun. Benim için fazla iyi olduğunu varsayarlardı. Senin gibi bir kadının benim gibi birini önemseyeceğine inanmazlar.

Sonlarda sesinin alçalması, kendi kendine öğüt verirken gözlerindeki ateşin sönmesi göğsüme alışılmadık bir sıkışma gönderiyor.

Bunun bir kısmı, beni bu kadar çok övdüğünü duymanın şoku. Benim hakkımda böyle düşündüğünü hiç bilmiyordum. Üç dakikadan daha az bir sürede kimse beni bu kadar özgüvenli, bu kadar aranılan hissettirmemişti. Ve bunu bu kadar uzun süredir ligimin dışında olduğunu düşündüğüm bir adamdan duymak daha da akıllara durgunluk veriyor.

"Ama bunu yaparsan dünyanın en şanslı adamı ben olurum."

Sıkışma, göğsümdeki ııyı tüm vücuduma göndererek dağıldı.

Ve daha da akıl almaz bir şey, Max'in gerçekten bir gün resmen bir araya gelirse şanslı kişinin kendisi olacağını düşünmesi.

Gerçeğe yakın bile değil. Elbette, çekişmelerimiz oldu, ama bunları sayarsak bile, o şu anda hayatımda sahip olduğum en samimi ve kibar insanlardan biri. Tacize uğradığımda beni savundu. İşyerinde ağladığımda ve perişan olduğumda beni teselli etti. Beni güvende ve rahat hissettirdi ve aynı anda istedi. Bu, eski sevgilimin bana verdiği her şeyin üstünde.

İçimdeki o sancı çılgına dönüyor. Ve vücudum kendi kendine tepki veriyor. Sonunda elini ağzımdan çektiğinde tek kelime etmedim. Muhtemelen yapmam gerekse bile. ona sarılmam
Onun yerine iki elimle yüzünü tuttum ve onu öptüm.

Bölüm 14

joelle

İÇİNDE Max'in dudaklarını dilimle açtığımda, ağzıma karşı gülümsüyor. Ellerini tutarken boğazından kısık bir homurtu kopuyor.

yanaklarım. Parmakları yavaşça, nazikçe saçlarımın arasından geçti.

Saniyeler geçtikçe dili daha sıkı ve pisleşiyor. Ve sonra geri çekiliyor, yumuşak, alaycı ve bir kez daha yavaşlıyor. Yavaş bir his ve kahretsin, hoşuma gitti mi? Daha önce kimse bana böyle dokunmamıştı. Ritimdeki değişiklik göğsümü ve kalçalarımı ürpertiyor, en lezzetli ağrıyı çekirdeğime gönderiyor ve ben daha da hızlı soluyana kadar artıyor, artıyor ve artıyor.

Ve biz sadece öpüşüyoruz.

Başım dönüyor ve ellerimi gür saçlarından geçiriyorum. Dudaklarıma doğru homurdandı.

Geri çekilip öpücüğü bozuyorum. "Ah! Üzgünüm! Bu çok mu zordu?"

Gözbebekleri şimdiye kadar gördüğümde daha büyük, kucağında gıcırdayıp onu dünyanın sonuymuş gibi öptüğüm zamandan bile daha büyük.

"Hiç de bile. Saçımı çekmene bayılıyorum."

İkimiz de gülümsedik ve ağzını bir kez daha ağzıma çekmeden önce saçını daha çok çekiştirdim.

Kısa süre sonra gömleğini tırmalamaya başladım, altında ne olduğunu bir kez daha görmek için çaresizdim.

Ellerimi nazikçe bileklerime sarıp beni hareketsiz bıraktığında, ellerimi kumaşın altından ve kaslı karnından yukarı kaydırıyordum.

"Sorun nedir?" Soruyorum.

Başını sallıyor, hafifçe gülümsüyor. "Hiçbir şey, ben sadece... . . Bunu seyirci önünde yapmak istemiyorum, anlıyor musun?"

Yanımda şekerleme yapan Muffin'e başını salladı. Sonra yakındaki koltuğun koluna tünemiş, bize uyumlu ama aynı zamanda yargılayıcı bir bakış fırlatan Donut'u görüyorum.

Güldüm. Ah, doğru. Kabul." Max'e döndüm. "Bunu daha özel bir yere taşıyabilir miyiz? Kapısı olan bir oda gibi mi?"

Sesimin ne kadar salak çıktığına dudağımı ısırđım. Ama Max'in yüzündeki sırıtışa bakılırsa, benim ifadelerimden zerre kadar rahatsız değil.

"Delicesine tatlısın, biliyor musun?"

Max ayağa kalkıp elini bana uzatırken rahatlamış bir şekilde gülümsemeden önce burnumu kıvırdım. Beni yatak odası olduğunu tahmin ettiğim koridora götürdü.

"Rahat," diyorum, peluş beyaz bir yorganla kaplı kral yatağı alırken.

Üzgünüm, yatak yapılmadı. Gerçekten bir arkadaş beklemiyordum.

Yüzümü ona döndüm, avuçlarımı karnına bastırdım ve vücudunun ne kadar sert hissettiğine inlememeye çalıştım.

Sorun değil, dedim. "Her şey planlandığı gibi giderse, yatağın bundan çok daha dağınık olacak."

Söylediklerimi duyunca gözlerim hafifçe şişti.

Ayıkken asla söylemeyeceğim bir şeyi söyleyecek kadar çekingenliğimi azalttığın için teşekkürler viski.

Ama Max etkilenmiş görünmüyor. Aslında, geniş sırıtışına ve beni kollarının arasına alma şekline bakılırsa, bundan tamamen hoşlanıyor. Bağırđım, içgüdüsel olarak bacaklarımı beline ve kollarımı da boynuna doladım. Çıkardığım gıcırtilı ses, benim ağzımdaki ağzı tarafından kesiliyor.

"Öyleydi. . . sıcak bir hareket . . Sadece çektin," dedim öpücüklerin arasında.

Dudaklarıma doğru kıkırdadı ve bana bakmak için hafifçe uzaklaştı. "Kollarımda olmanı ve bacaklarının belime sarılmasını seviyorum."

Belki gözlerindeki parıltı ya da elleriyle kıcıımı sıkma şeklidir. Belki de sesinin vahşi tınısıdır. Belki de o yarım gülümsemedir

çok gibi Belki de hepsi birleşmiştir.

Sebepler ne olursa olsun, içimdeki utangaç kızı geride bırakmaya ve içimde kaban her arzuyu kucaklamaya zorluyor. Çakmak sıvısıyla dolu bir fiçıya atılan bir kibrit gibi. Her santim titriyor. Max'in soyunmasına ihtiyacım var; Onun teninin benim tenimde olmasına ihtiyacım var, şimdi.

Ona bakarken göğsüm inip kalkıyordu. "Hadi soyunalım." Gırtlığından hafif bir kahkaha yükseliyor. "Evet hanımefendi."

Ağızma bir öpücük daha kondurduktan sonra beni yatağına bıraktı. Peluş şilte üzerinde zıplarken boğazımdan bir kıkırdama çıktı. Ama Max'in tişörtünü çıkarmasını izlerken ses çıkarma yetimi kaybediyorum. Bu, milyonlarca erkeğin yaptığını gördüğüm bir şeydi; gömleğinin yakasını enselerinden tutup kumaşı vücutlarından çekip çıkardıkları o ultra seksi hareket.

Ama Max bunu sadece birkaç santim önümde yaptığında, bana ön sırada, engellenmemiş bir görüş verdiğinde, düpedüz hipnotize edici.

"Vay canına. . . bunda gerçekten iyisin."

O güzel ağızından bir kahkaha daha düşüyor. "Kıyafetlerimi çıkarmakta iyi misin?"

Dudağıma ısıırıp hızla başımı salladım. "Evet. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm.

Pozitif pekiştirme falan."

Kahkaha atarken başı geriye düşüyor ve ardından göğsündeki, omuzlarındaki ve karnındaki kasların hareketle birlikte esnemesini izlerken tamamen yeni bir nedenle hipnotize oluyorum.

Utanmazca aval aval bakmamdan birkaç saniye sonra kollarını iki yanında kaldırdı ve kendi etrafında döndü. Ona bakmadan duramadığımı açıkça fark etmişti.

"Neredeyse çıplakken de dönme konusunda oldukça iyiyim." "Kesinlikle öylesin."

Kot pantolonunun kemerini tutuyor. "Bana bu kısımda yardımcı olur musun?"

Kıkırdama sesiyle oturur pozisyona geçtim. Sonra kemerini gevşettim, kotunun düğmelerini açtım ve onları yere ittim.

"Ah . . . Vay . . ."

Yüzüm, Max'in kasıklarının büyük çıkıntısından birkaç santim uzakta ve tahmin ettiğim kadar destansı. Şahsen görmek tamamen başka bir şey.

"Son kısım için bana yardım etmek istemiyor musun?" Max sorar. Yüzündeki sırıtış pis bir hal alıyor.

"Sadece bir saniyeliğine buradaki görselin tadını çıkarmak istedim."

İltifatlarım karşısında yanakları pembeleşti ve sonunda boxer külotunu düzgün kalçalarından aşağı doğru yavaşça çektim. Ve işte o zaman çenem düşer. Sadece ne kadar donanımlı olduğu için değil, aynı zamanda şu anda ilk kez Max Boyson'u tamamen, tamamen, tamamen çıplak görmeye başladığım için.

O. Dır-dir. Enfes.

Mükemmel bir erkek formu varsa, eminim odur. Vücudunun şekli ve açık ten rengi boyunca uzanan sert çizgiler göz önüne alındığında, çalıştığı açık. Ama bundan daha fazlası var. Vücudunun yaydığı sağlamlık. Göğsünün ortasından karnına inen altın-kahverengi saçları, ağaç gövdesi gibi baldırlarını ve baldırlarını süsleyen kıvrıkcık saçları, kolonyasının baharatlı kokusu.

Bakışlarım sağ koluna takıldı ve çok sevdiğim dövmelerin kollarını inceliyorum. Onları daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Ön kolunu süsleyen bir kafatasları kümesi var. Üst kolunun yan tarafına kadar uzanan, girift bir şekilde çizilmiş tüy kanatlarına yaslanıyorlar. Daha büyük bir kafatası pazı boyunca uzanır. Trisepsi boyunca renkli bir kitap yığını var.

Gözlerimi zar zor kırabiliyorum, onun görüşüne o kadar aşığım ki. O kelimenin tam anlamıyla mükemmelliktir. Kalp atış hızımı, kan basıncımı, ciğerlerime hava verip verme yeteneğimi test ediyor.

Tepeden tırnağa bir tarama yapıyorum, sonra tekrar geri dönüyorum. Gözlerim muhtemelen hayranlıkla parlıyor. İddiaya girerim, gözleri başlarından dışarı fırlayan çizgi film karakterlerinden biri gibi görünüyorum.

"Orada oldukça sessizsin, Joelle," diyor.

"Pekala, kabul edecek çok şey var."

Söylediklerime başını eğdi ve ikimiz de güldük.

"Sanırım öğreneceğiz," dedi göz kırparak. Sonra eğildi ve beni başka bir uzun, alaycı ve çılginca seksi öpücüğe yönlendirdi. Parmaklarını çenemin hizasında tutarken, alt dudağımı hafifçe ısırıldı.

Joelle. ' dediğimizi sanıyordum.*Haydisoyun.*"

Omuzlarını tırmalıyorum. "Yaptım. Yaptım, yaptım."

Sesim ateşli çıkıyor. Ama elimde değil. Sanki vücudum bir öpüşme çılgınlığına girmiş gibi. Max'in diline, dudaklarına ve tenine doyamıyorum.

Ellerimi tutarak beni ayağa kaldırdı. "Peki, hadi o zaman."

Tişörtümü kafamdan geçirirken güldüm. Parmakları kot pantolonumun düğmelerine gittiğinde sütyenimi çıkarmak için arkama uzandım ama elleri hareketsiz kalınca durdum.

Göğüslerime bakarken gözlerinin parladığını fark ederek ona baktım.

"Vay. Bunlar güzel."

Güldüm. "Onları daha doğru düzgün görmedin bile."

Kayışı çekiştirdi ve bu sefer gerçekten gülmeme neden oldu. Ve kot pantolonumla birlikte sütyenimi de çıkardım ve bu sabah giydiğim eskimiş mavi pamuklu külotla öylece kalakaldım çünkü daha seksi bir şey giymeyi düşünmedim çünkü bugün seks yapacağımı hiç düşünmemiştim.

"Lanet olsun," diye mırıldandı çıplak göğsüme bakarken. Göz kırpmasına birkaç saniye kaldı.

Ağızından çıkan kıkırdama onu transından çıkarmış gibi görünüyor. Başparmağını külotumun kemerinde gezdiriyor ve karnım zevkten ağrıyor. Bana zar zor dokunuyor ve şimdiden şehvet beni ele geçiriyor.

"Bunları çıkarabilir miyim?"

O kadar hızlı başımı sallıyorum ki başım dönmeye başlıyor. Onları tek bir hızlı hareketle kaydırmasını bekliyorum. Ama ah, çok mu yanılıyorum?

Bunun yerine Max, başparmaklarını kumaşın üst kısmına doladı ve birkaç saniye hiçbir şey yapmadı. Beni orada tutuyor, bana bakıyor ve dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor.

Sonra ağızını kapatmadan önce dilini alt dudağımda gezdirdi. Neredeyse çılgılık atacaktım, vücudumdaki ağrı gitgide daha da sıkılaşıyordu.

Artık burada dikilip Max'in bu küçücük kumaş parçasını çıkarmasını bekliyorum, böylece sonunda birlikte çıplak olabiliriz.

Tanrım, ne dalga geçiyorsun.

Ama sonra yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü kalçalarımın tepe noktasının önüne yerleştirdi. Nefes verdi, ıslak hava bacaklarımın içini ve külotumun zaten nemli olan kasıklarını kapladı.

Sonra karnıma, göbek deliğimin hemen altına en hafif öpücüğünü bastırdı. Dizlerim bükülüyor.

"İnanılmaz görünüyorsun, Joelle."

Vücudumdan aşağı süzülürken kullandığı aynı yavaş ritimle külotumu çıkardı. İçimde çılgın bir enerji açığa çıkıyor. O kadar güçlü ki dizlerim titriyor, ellerim titriyor ve tenim karıncalanıyor. Kendimi toparlamak için parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim.

Sabit, sıkı eller bacaklarımdan yukarı kayıyor, kıç yanaklarımın hemen altında duruyor.

Sonra beni istediğim yerden öpüyor - istediğim yerden *ih*tiyaçen çok.

Çenem yere düşüyor. Ecstasy tarafından tetiklenen bir refleks gibi tamamen istemsiz olarak gerçekleşir. Dili, ilahi bir şekilde eziyet verici bir ritimle yavaş ve istikrarlı bir şekilde çalışıyor.

Zevk acısı tüm bacaklarımda, midemde ve göğsümde, boynuma kadar yayılırken saçını daha sıkı çekiştirdim.

"Max, kutsal. . " Dili daha hızlı dönerken sustum.

Sınırlı flört deneyimimde ve sahip olduğum birkaç ciddi ilişkide bile, ağzıyla ne yapacağını bilen bir erkeği her zaman takdir etmişimdir. Ama Max, yaşadıklarımın kat kat üstünde. Bunu daha önce açıkça yaptı. ÇOK FAZLA.

Bana doğru mırıldandı ve dizlerimin bağı çözüldü.

Bana bakması için saçından tuttum. "Bu inanılmaz bir duygu ama bu şekilde daha fazla dayanamayacağım."

Bana attığı kendini beğenmiş gülümsemesi kalbimin göğüs kafesinde atmasına neden oldu. Vay canına. Böyle bir şeyin gerçekte olduğunu düşünmemiştim. Yanılmışım.

"Bunu deneyelim" diyor.

Ellerini kalçalarımaya koyarak yatağına yatmama yardım etti, sonra başımı yastıklarına yaslamam için beni yukarı kaydıldı.

Dizlerinin üzerine, bacaklarımın arasına yerleşti. "Daha iyi?"

Sırıtıp başımı salladım ve sonra nefesim kesilene ve bacaklarım bir kez daha titreyene kadar kaldığı yerden devam etti.

Zevk, göğsüm patlayacakmış gibi hissedene kadar yükselir. Sonunda patladığımda, titriyorum ve titriyorum, nefes nefese kalıyorum ve inliyorum. Zamanı korumak için saniyeleri saymaya çalışıyorum ama bu benim zevkle dolu beynim için çok fazla. En iyi şekilde paramparça oldum, ecstasy tarafından tamamen yok edildim.

Aşağı inerken, görüşümdeki bulanık yıldızlar dağılana kadar yavaşça kırıştırıyorum. Arkama yaslandım, uzuvlarım titriyordu ve ağırdı ve Max'in elinin tersiyle ağzını sildiğini ve yatakta yanıma oturduğunu hayal ettim.

Kocaman kolunu altıma kaydıldı ve beni göğsüne çekti. "İyi misin?" diye sordu dudaklarını alnıma bastırarak. "Zorlu. Ama onu seviyorum.

Gözlerimi kapattım ve kısık sesli kıkırdamasına gülümsedim. Birkaç dakika birbirimize sarılarak uzanıyoruz. Max'in ilk birlikteliğimizi tamamen benimle ilgili yapması ne kadar iyi ve ne kadar tatlı olursa olsun, daha fazlasını istiyorum. Onun bana hissettirdiği kadar iyi hissettirmek istiyorum. Bu sefer derin, ilkel bir parçamın Max'in bana dokunduğu anda dokunması gerekiyor.

Kucağından sıyrıldım ve dizlerimin üzerine doğrulup üzerine eğildim.

Kaşı kalkıyor. "Her şey yolunda?"

"Evet, sadece. . ." Üzerine çıkıp beline yerleşiyorum. "Daha fazla istiyorum."

Yüzünü kocaman bir sırtıuş kaplıyor. "Buna katılabilirim."

Hafifçe aşağı indiğimde, sertliğini uyluğumda hissediyorum. "Bununla ilgili bir şeyler yapmamız gerekecek. Prezervatifin var mı?"

Sırıttı ve yatağın yanındaki komodinin çekmecesine uzandı, sonra bir tanesini çıkardı. Onu elinden kaptım ve dişlerimle yırtıp açtım.

"Çok vahsi. Onu seviyorum "diyor.

Şaşırtıcı bir hızla üzerine koydum, sonra sırt üstü yatmak için hareket ettim. Onu belinden tuttum ve bacağımı onunkilerden birine dolayarak üzerime doğru yönlendirdim. Gözleri biraz parlıyor, sanki şok olmuş gibi.

kıkırdadım "Ne?"

"Bu sadece . . . Bunu yapmanı beklemiyordum. . . coşkuyla Çok utangaç, tatlı ve masum çıkıyorsun.

dudağımı ısıırıyorum "Ben. Sen beni yatağa atana kadar. Gözleri şişer. "Tamam aşkım. Çok çok sıcak."

Her tarafım kızarıyor. İçeri girdiğini hissetmeye başladığımda nefesim kesildi. Kendini büyük hissedeceğini biliyordum çünkü *odur-dirbüyük*. Yine de bu kadar çabuk iyi hissedeceğini bilmiyordum.

Gözlerimi kapatıyorum ve beni esnetme şeklinin, hissettiğim ani yoğunluğun tadını çıkarıyorum. O yavaş kaymaya başladığında ağzım açık kaldı.

Çok geçmeden çıldırmış gibi çarşafları tırmalamaya başladım. Bunun sonunda sesimin kısılacağından eminim ama umrumda değil. Sesimi bir yıllığına kaybedebilirim ve buna değer, bu çok inanılmaz hissettiriyor.

Max daha yavaş bir adım atıyor, sonra üzerime eğilip omzumu öpüyor.

"Kahretsin Joelle. Sen . . . Tanrım, sen . . ."

Kendi kendime gülümserken gözlerim başımın arkasına kaydı. İçimdeyken bir cümleyi bitirememesi en büyük iltifat. Görüşüm odaklandı ve o anda ne kadar muhteşem olduğunu anladım: uyarılmadan parıldayan gözler, kasılmış çene, ter içinde kaşlar, beni öpmekten şişmiş dudaklar.

Max'in ne kadar iyi hissettiğiyle birleştiğinde bu kadar açık olduğunu görmek, bir kez daha bacaklarımın arasında karıncalanmama neden oldu. Parmaklarını kalçalarımın batırdı ve hızını artırdı.

Bunu seninle ne kadar zamandır yapmak istediğim hakkında bir fikrin var mı? diye homurdandı.

"Hayır" diye inliyorum ve kalçalarımı yukarı doğru itiyorum. "Lanet olası uzun bir zaman."

"Aynı," diye tısladım. "Aynı, aynı, aynı."

Görüşüm yıldızlanmaya başlayana kadar daha da hızlı gidiyor. Sonra elini bacaklarımın arasına kaydırıp ve en hassas yerimi çalıştırdı.

parmak uçlarıyla. Bacaklarım titremeye başlayana kadar yoğunluk derinleşiyor. Etrafa uzanıp nefis kaya gibi sert kıcımdan bir avuç tuttum.

"Buna çok ama çok yakında yakından bakmam gerekecek," diyorum.

Pantolon arasında kıkırdar. Yaklaştım diye mırıldanıyorum. "Teşekkürler."

Ve sonra Max, yapabileceğini bilmediğim bir vites taktı. İnsanca mümkün olduğunu düşündüğümde daha sert ve hızlı gidiyor. Yine de yeterli. Çünkü dakikalar sonra bir kez daha patlıyorum. O çok geride değil. Önce ürperdi, sonra homurdandı. Boynumun omzumla birleştiği noktayı hafifçe ısırıldı. Aynı anda çok tatlı ve şehvetli olan yumuşak sıyrık, beni kendinden geçmiş bir şekilde sırtıyor.

Yatağa yığılıyoruz, o benim üzerimde ve yaklaşık bir dakika bu şekilde kalıyoruz. Gözlerimi kapattım ve çarşaflarındaki nane-baharat kokusunu içime çektim, vücudunun ağırlığının benimkinin üzerinde olmasının keyfini çıkardım.

"Kahretsin," diye mırıldandı Max ayağa kalkmadan önce. "Sana çok ağır geliyor olmalıyım."

Üzerimden yuvarlanıyor ve yanıma oturuyor. Hemen göğsünün ve kolunun kıvrımına girdim. "Evet, ama en iyi şekilde ağır. İnsan ağırlıklı seksi bir battaniye gibi."

Bir kahkaha patlattı, sonra kucağımdan kaydı ve banyoya fırlamak için yataktan indi. Sadece mükemmel kıcıyla değil, aynı zamanda kısa bir süre önce bir anlığına gördüğüm o devasa sırt dövmesiyle de büyülenmiş bir şekilde dışarı çıkmasını izledim. Gözden kaybolana kadar o iblis kafatasını ve "Yalnız Yeterince İyi" kelimelerini inceliyorum. Otuz saniye sonra kapıda belirdeğinde dirseklerimin üzerinde doğruldum.

"Arkadaki mallara yeterince baktın mı?" O sorar.

Başımı salladım ve kıkırdadım. Yatağa geri döndü ve ikimizi de yorganın altına sıkıştırdı. Başımı göğsüne yaslayıp hiçbir şeye bakmadan uzanırken, ona haftalardır merak ettiğim şeyi sormak için cesaretimi topladım.

"Hey. Sana bir şey sorabilir miyim?"

Sesimin ne kadar garip geldiğine sinirlenerek gözlerimi yumdum. Gülüşünün gümbürtüsü odanın içinde yankılanıyor. "Film çekmek." "Sırtındaki o dövme inanılmaz."

"Teşekkürler. Bu bir soru değil ama."

"Sağ." Yüzümü göğsüne yaslıyorum. "Merak ediyordum, bunun arkasındaki anlam ne?"

İlk başta bir şey söylemeyince geri döndüm.

"Üzgünüm, eminim sana dövmelelerin hakkında milyonlarca kez sorulmuştur. Muhtemelen çok can sıkıcıdır, boşver."

"Sorun değil," diyor yumuşak bir sesle. "Bana her şeyi sorabilirsin." Göğsüne doğru gülümsüyorum.

"Görüntünün veya sözün arkasındaki anlam?" O sorar.

"İkisi de, eğer senin için uygunsa. İkisi de çok güzel."

Konuşmaya başlamadan önce birkaç dakikasını alıyor. "Uzun Hikaye."

"Bütün günüm var. Kaçak oynuyoruz, hatırladın mı? parmaklarımı çalıştırıyorum

onu rahatlatacağını umarak göğsü boyunca.

Birkaç saniye sonra nefesini dışarı veriyor. "Biraz zor bir şekilde yetiştirildim."

Ona bakmak için eğiliyorum. "Ben çok üzgünüm. Amacım gözetlemek değildi. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sorun değil."

Bakışlarının yüzümde gezinmesinden biraz gergin olduğunu anlayabiliyorum. Bu yüzden başımı tekrar göğsüne yasladım. Belki konuşurken ona bakmazsam üzerimdeki baskıyı biraz azaltırdım.

Vücudu benimkine karşı gevşiyor.

"Babam ben bebekken öldü. Ve böylece sadece ben ve annemdik, ama o değildi, um. . . çok kararlı."

Konuşurken sesindeki tereddüt boğazımı ağrıtıyor. Çok az şey söyledi ama ses tonunda çok fazla acı var.

"O bir alkolikti. Hâlâ öyle, son duyduğuma göre."

Kısa bir sessizlikten sonra onu rahatlatmak için söylemem veya yapmam gereken bir şey var mı diye düşündüm ama sonra parmaklarını yavaşça, usulca omurgamda gezdirmeye başladı. Neredeyse bu hisle mırıldanıyorum. Ve sonra bunu kendini rahat hissettiği için yapıyor olması gerektiğini anlıyorum. Benimle.

Bu yüzden sessiz kalıyorum ve hazır olduğunda konuşmasına izin veriyorum.

"Benimle pek ilgilenmedi. Büyürken çokça kendime bakmak zorunda

kaldım.

Boğazını temizliyor, kekeliyor, sonra kendini durduruyor. Bir süre sonra tekrar başlıyor.

"Onu şahsen en son gördüğümde neredeyse on dört yıl önceydi. Lisedeydim. Onu aylardır görmemiştim ve birinin evinde kaldığını duymuştum. Onu ziyarete gittim ve içeri girdiğimde mutfakta kendi kusmuğu içinde kendinden geçmişti. Alkol zehirlenmesi geçirdi."

Göğsüne sıkıca sarılıyorum.

"911'i aradım ve onunla hastaneye gittim. Kendine geldiğinde, yardım alması için içkiyi bırakması için yalvardım. Kızdı ve ona ne yapacağını söylemeye cüret ettiğim için bana bağırdı. Bu yüzden ona artık annem olmadığını ve onu bir daha asla görmek istemediğimi söyledim. Sonra ayrıldım."

Max'in gençken çok travmatik bir şey yaşadığı düşüncesi, onun yapayalnız bir çocuk olduğu ve güvenecek ya da onu güvende tutacak kimsesi olmadığı düşüncesiyle gözlerim yaşıyor.

Maks. Ben çok
üzgünüm." "Sorun
değil."

Neredeyse bir ebeveynin çocuğunu ihmal etmesinin doğru olmadığını söylüyorum. Ama dilimi ısııyorum ve kelimelerin ağzımdan çıkmasına engel oluyorum. Bunu bildiğinden eminim. Eminim şu anda devam etmem için bana ihtiyacı yoktur. Şu anda benden tek istediği onu desteklemek ve dinlemek.

"Hastanedeki o günden önce, ne zaman annem benimle ilgilenemeyecek kadar sarhoş olsa veya bir bükücüye binse, aile dostlarım veya akrabalarımın yanında kalırdım."

"Çok zor olmalı," diyorum yumuşak bir sesle.

"Oldu." Bir saniye duraklıyor. "Her zaman bir yük gibi hissettim. Yani bunların hiçbirisi benim kontrolümde değildi biliyorum. Başka birinin hayatını empoze etmek ve benimle ilgilenmelerini sağlamak istemedim. Ama gerçekten başka seçeneğim yoktu - ben bir çocuktum. Annemin her seferinde haftalarca beni terk etmek istediğini hissettiği yerde bitirdim. Bazı arkadaşlarının ve akrabalarının - benim akrabalarımın - benim için bir şeyler ödemek zorunda kaldıklarından şikayet ettiklerini hatırlıyorum. Bu yüzden onlardan okulda öğle yemeği için para ya da kıyafet falan istememeye çalıştım. . "

Pes ettiğinde, Henry'nin Max'in dükkânına gelip yeterince parası olmadığını açıklayarak bir kitap almaya çalıştığı zamanı düşünüyorum.

bunun bedelini ödemek ve Max'in çocukken de bu pozisyonda olduğunu söyleyerek onu nasıl rahatlatmış olduğunu. Demek istediği buydu.

“Yanında kaldığım akraba ve ailelerden birkaçı bir süre sonra benden bıktı. Ve bunu hissedebiliyordum, biliyor musun? Mesela, genç olmama rağmen onları rahatsız ediyormuşum gibi, istenmiyormuşum gibi hissedebiliyordum.

Bana bu yürek burkan anıyı sakince anlatmasını dinlerken kalbim yerinden çıkacaktı. Göğsüne daha çok sokuluyorum.

Max, hayır. Bu değil - sen aranıyordun. Yemin ederim aranıyordunuz.”

Ağır iç çekişi başımı hafifçe sallıyor. "Dedem beni istedi.

Hastanedeki o olaydan sonra on sekiz yaşına gelene, liseden mezun olana ve kendi başına dışarı çıkana kadar onlarla yaşadım. Sevgi dolu ve destekleyiciydiler. Onlara sahip olduğum için şanslıydım. Ama bu, ondan önceki diğer akrabalarım veya annemin arkadaşlarıyla kaldığım zamanları silmedi. Ve beni orada gerçekten istemediklerini hissedebildiğim için biraz rol yaptım. Onlara tavır verdi, karşılık verdi, sokağa çıkma yasağını geçmedi, bu tür şeyler.

“Onları dinlemediğim için bana bağırırlardı. Kendi çocukları olan ve sarhoş kız kardeşinin anahtarını istemediği ve kuzenlerim beni sevdiği için beni yanına aldığı belli olan amcam, bana 'küçük şeytan' demeye başladı. Onunla yaşadığım yıl, lisenin ilk yılı, bana bu takma ad oldu. Ondan her zaman nefret ettim. Ama ona hiç söylemedim. Onunla yaşamayı bıraktıktan sonra bile, bende kaldı. Öyle ki, on dokuz yaşımıdayken ve hala kendimle mücadele ederken, amcama 'siktir git' diye sırtıma dev bir iblis kafatası dövmesi yaptırmaya karar verdim. Mesela, ben bir şeytanım ve bununla gurur duyuyorum.

Ona bakmak için eğiliyorum.

Başını sallıyor. "Aptalca, biliyorum. Ve oldukça küçük. Ve olgunlaşmamış. Ama her seansa gittiğimde ve sırtıma o dövme yapıştırdığımda hissettiğim garip bir güç vardı. Sanki, onun ve hayatımdaki diğer pek çok insanın olumsuz bir şey olarak yazdığı bir parçama sahiptim. Burada onu kucaklıyor, bir gurur nişanı olarak taşıyordum.”

Tanrım, Max. bu . . . bu . . . ” Onun adına duyduğum tiksintiyi biraz da olsa yansıtan bir ses çıkardım.

Elini yanağıma koydu, yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı.

"Merhaba," diyor. "Sorun değil."

"Hayır değil. Max, o senin ailendi. Kendi yeğeni olan seni kollarını açarak karşılamalıydı. Yapamam . . . Teyzemin bana böyle davrandığını hayal bile edemiyorum. Benden büyük ve ülke dışında yaşayan iki çocuğu var ama bana her zaman kendi kızı gibi davrandı."

Hüzün ve öfke içimde birleşirken göğsüm sıkışıyor.

Alnımdan pyor. "Senin sevgi dolu ve destekleyici bir ailen var, Joelle. Yine de bazı insanlar yapmaz. Bu sadece dünyanın olduğu gibi.

Başımı sallıyorum. Yine o hüzünlü gülümseme dudaklarını çekiyor.

Dürüst olmak gerekirse? O dövmeyi yaptırma nedeninizin aptalca olduğunu düşünmüyorum. Hiç," dedim. "Bu güzel. Kırıcı bir hakaret aldın ve bunu gücüne dnştrdn. Bu takdire şayan."

Gülümsemesi hassaslaşıyor. Ve sonra beni üstüne oturmam için çekti, böylece o yerde yatarken ben onun orta kısmına bindim. Battaniyeyi bacaklarıma ve belime sardı.

"Dövme sanatısıyla son seansımda, omuzlarımla kırımını boyunca tepeye 'Yalnız Yeterince İyi' yazmasını istedim. O zamanlar, kimsenin kendini bütün veya onaylanmış hissetmesine ihtiyaım olduğunu düşünmemiştim, özellikle de en başta beni hiç istemeyen insanlara.

Yutkunduğunda gözlerinde bir acı belirir.

"Bunu kalıcı olarak hatırlatmak istedim," dedi sessizce.

Bu sefer yüzünü buruşturan bendim. "Sen çok glsn Max. Tek başına o kadar çok şey yaptın ki, birçok insanın yapmayı hayal bile edemeyeceği kadar çok şey yaptın. Ama yalnız olmadığını bilmeni istiyorum. etrafta olduğum sürece

- beni etrafta istediğin sürece - senin için buradayım. Her zaman."

Bakışları bir an için donuklaşıyor. Neredeyse gözlerinde yaş varmış gibi görünüyor, ama sonra gözlerini kırpıştırıyor ve gözlerden kayboluyor.

Eğilip beni yumuşakça öptü ve dudaklarıma sessizce "teşekkür ederim" dedi.

Tekrar yan yana uzanıyoruz, ben onun göğsüne yaslanmış, kolları bana sarılı, çenesi nazikçe başımın üstünde duruyor. Henüz ğlen olmasına rağmen göz kapaklarım her göz kırpışımda ağırlaşıyor. Max onun üzerinde süzülürken

parmaklarımı bir kez daha o yavaş, yatıştırıcı ritimle sırtımda yukarı ve aşağı hareket ettirerek, en huzurlu, tatmin edici uykuya daldım.

Bölüm 15

maks.

BENunla kaplı mutfağıma bir göz atın. Tıpkı benim gibi.

Ne halt düşünüyordum ki?

Ellerimi pantolonuma silmeden önce yenilmiş bir şekilde kıkırdadım. Ama kot pantolonum da kapalı olduğu için bu bir fark yaratmıyor.

Joelle bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Her gün o fırında un çuvallarını taşıyor, çalışıyor ve hiç durmadan hamur hazırlıyor. Ve bam, birkaç saat sonra lezzetli hamur işleriyle dolu tepsiler belirir.

Ve işte buradayım, tek parti kruvasan yapmaya çalışıyorum; Tarifin daha on dakikasında bile değilim ve mutfağım evime dev bir un çuvalı düşmüş gibi görünüyor.

Dağınıklığa kafamı salladım ve köşeye tünemiş, alnına ve burnuna un serpilmiş Donut'u fark ettim.

Tekrar kıkırdadım, Joelle'i uyandırmamak için sesimi alçak tutmaya dikkat ediyordum. Son birkaç saattir uyuyor ve ona ev yapımı kruvasanlarla sürpriz yapmanın tatlı olacağını düşündüm. Ama Tanrım, yapmak karmaşık mı? Ekranında tarifin olduğu dizüstü bilgisayarıma baktım. . . bu da unla kaplıdır.

Süpürgeyi ve farası alıp yere döktüğüm tüm unu süpürmeye başladığımda, Muffin dörtmala içeri girdi.

"Hayır Çörek!" Ona fısıldayarak bağırdım ama artık çok geç. Yere sıçradı ve yuvarlandı, şimdi de unla kaplıydı. Tıpkı bu mutfaktaki her şey ve herkes gibi.

Koridorda yavaşça ilerleyen ayak sesleri dikkatimi çekiyor. Başımı kaldırıp Joelle'in tişörtlerimden başka bir şey giymediğini gördüğümde ciğerlerimdeki tüm havayı kaybediyorum. Eğer un içinde olmasaydım, yanına gider, onu kollarıma alır ve nefesi kesilene kadar öperdim. Çünkü kahretsin, inanılmaz derecede sevimli ve seksi görünüyor, benim kıyafetlerimi giyiyor, gözleri hala uyuyor, saçları omuzlarına düşüyor.

O büyük kahverengi gözler, alanı, beni, Donut'u ve Muffin'i yavaşça tarıyor. Ağzı açık kalıyor.

Başımı ona doğru eğip omuz silkiyorum. "Küçük bir durum vardı." "Öyle görünüyor." Güler. "Ne oldu?"

"Kruvasan pişirerek sana sürpriz yapmak istedim."

İfadesinin yumuşama şekli kalbimin gümbür gümbür atmasına neden oluyor. "Max, bu çok tatlı."

Süpürgeyi alıp yeri hızlıca süpürüyorum. "Evet, olmuyor işte. Unu düzgün bir şekilde işleyemezsem, yenilebilir bir kruvasan partisi yapmak için uygun becerilere sahip olduğumu düşünmüyorum.

Bana doğru yürüyor ve ona orada kalmasını söylüyorum, böylece her yeri un bulaşmasın, ama beni görmezden geliyor. Sonra giydiğim tişörtten ağzına kadar beni çekiştiriyor ve başımı döndüren bir öpücük konduruyor.

"Bunu yapman inanılmaz derecede düşünceliydi" diyor. "Ve çok, çok tatlı, uyanıp seni un içinde görmek."

Süpürgeyi tezgahın yanına yasladım, onu kendime çektim ve tekrar öptüm.

Hem nefesim hem de kalbim çıldırıyor. Bu kadın. Tanrım, bu kadın. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Onu görmek, ona dokunmak, tenini koklamak bile beni tahrik ediyor. Aynı zamanda, ona karmakarışık geçmişimi ve aile geçmişimi anlatacak kadar rahat hissediyorum.

Bugün erken saatlerde Joelle'e dövmemin ardındaki anlam, annemin alkolizmle mücadelesi ve geniş ailemde nasıl istenmeyen çocuk olduğum hakkında söylediklerimi hiç kimseye anlatmadım. Eski kız arkadaşlarım ve hatta birkaç arkadaşım bile her zaman gerçeğin sterilize edilmiş bir versiyonuna sahip oldum. Onlara güvenmediğim için değil, bu uç duyguyu bir türlü üzerimden atamadığım için.

çevrelerinde. Hepsi iyi insanlar, onlara karşı bu kadar ham olacak kadar rahat hissetmemiştim.

Joelle'de durum böyle değil. O tanıdığım en sıcak, en kibar, en anlayışlı insan. Ve ne zaman onun yanında olsam kendimi rahat hissediyorum. Sanki her zaman kendim olabilirim ve o beni asla ama asla yargılamayacakmış gibi.

Etrafta olduğum sürece - beni etrafta istediğin sürece - senin için buradayım. Her zaman.

Bana daha önce söylediği sözler zihnimde yankılanıyor ve arkasında göğsümde bir ağırlık bırakıyor. Joelle dışında hiç kimse bana böyle hissettirmede, ne olursa olsun sonsuza kadar yanımda olacaktıymış gibi. Ve şu anda kelimelere dökebileceğimden çok daha fazla anlam ifade ediyor.

Bana baktı, dudaklarını yaladı ve beni her zaman zayıf düşüren o sert gülümsemesini takındı. "Pişmeye biraz ara verelim. Onun yerine pizza mı ısmarlayacaksın?"

Ona sırtıyorum. "Kulağa mükemmel geliyor."

Ben Muffin ve Donut'u temizlerken o tezgahı silmeyi teklif ediyor. Çalan telefonunun sesi temizlik seansımızı yarıda kesiyor.

Selam, Whitney. Naber?"

İsmi hemen tanıyorum. Whitney, Joelle'nin her zaman fırına uğrayan uzun boylu ve kıvılcı saçlı en iyi arkadaşıdır.

Joelle'in kekelemeye başladığını duyduğumda Muffin'i kurulamayı yeni bitiriyordum.

"Ah, şey. . . saçmalık, ben . . ." İç çekti. "Ben çok üzgünüm. Tamamen unuttum. ile işte çok meşgul oldum. . ."

Kekeliyor, sonra içini çekiyor.

Tamam, sana yalan söyleyemem Whit. Öğle yemeğinde bir araya gelmeyi gerçekten unuttum ve bunun için üzgünüm. Ama iş yüzünden değil. . . hayır, aslında bugün hiç işe gitmedim. . . uzun Hikaye . . . evet, her şeyin yolunda olduğuna söz ver. . . sadece, şey, şu anda Max'le birlikteyim. Onun yerinde."

Diğer hatta Whitney'in adımı haykırdığını duyunca güldüm.

Joelle bana dönüp omuz silkiyor. "Hımm, aslında... . . barıştık . . . evet özür diledi İkimiz de yaptık. . . Hayır, biz iyiyiz. . . sen ne

Anlam?" Gözleri şişkin. "Aman Tanrım, Whitney."

Joelle inlerken başı geriye düşüyor. "Tamam iyi. Evet. Yaptık."

Mutfak lavabosunda yıkanırken kendi kendime gülümsüyorum.

"Ne? Whitney, bunu yapmama imkan yok. . . çünkü uygunsuz!"

etrafında dönüyorum. "Her şey yolunda?"

Joelle telefonu yüzünden uzak tutuyor. "Whitney görüntülü sohbet etmek istiyor. Bizi birlikte görmek istiyor."

"Elbette."

"Gerçekten mi?"

"Evet neden olmasın."

O muhteşem pembe dudaklarında bıkkın bir gülümsemeye Joelle telefon ekranındaki bir düğmeye basıyor. Yanıma gelip telefonunu kaldırdı. Biraz çömeldim, bu yüzden ikimiz de aynı karedeyiz.

"Tamam Whit. Görmek? Biz gerçeğiz.

Bizi içeri alırken Whitney'in ne kadar sersemlemiş görünmesine gülmemek için dudagımı ısırdım.

"Vay be. Onun tişörtünü giyiyor musun, Jojo?" Joelle gözlerini deviriyor.

Joelle'e bakıp onaylarcasına başımı salladım. "Yani, benim kıyafetlerimin içinde çok güzel görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Whitney kıkırdar. "Tamam aşkım. Kayıtlara geçmesi için söyleyeyim, ikinizin farklılıklarınızı çözmenize sevindim. Yüzüne geniş bir gülümseme yayılır. "Ve ikinizin bir şey olduğu için daha da heyecanlıyım. Nihayet! Ama sevgili lordum, ikiniz yeterince uzun sürdü. Demek istediğim, bir yılı aşkın bir süredir yan yana çalıştınız! Ve şimdi bak ne kadar seksi ve—"

"Tamam Whit. Çok teşekkürler, gitmeliyim." Joelle telefonu kapatıyor ve birlikte gülüyoruz.

"Ondan hoşlanıyorum," diyorum. "Çok açık sözlü ve aklındakini söylüyor."

Joelle başını sallıyor ama yüzündeki gülümseme bana onun en iyi arkadaşını sevdiğini söylüyor. "Bu kesinlikle Whitney. Bu yüzden onu seviyorum.

Pizza siparişi verdim ve mutfağı temizlemeyi bitirdiğimizde kapıdaydı. Birlikte kanepeye çöküp kazıyoruz

Ekşi maya kabuğundaki pastırma, mısır ve roka pizza dilimlerine girerken, izleyecek bir şey bulmak için sörf yapıyorum.

"Aman Tanrım!" Joelle ciyaklıyor. Çiğnerken ona döndüm ve yan masada duran ince bir karton kapaklı kitabı aldığını gördüm. "Var *İntikam* Yokoyama tarafından mı?"

"Evet. En sevdiğim kısa öykü koleksiyonlarımdan biri."

Yüzündeki saf neşe bana Noel sabahı hediyeleri açan bir çocuğu hatırlattı.

"Bu kitabı çok seviyorum" diyor. "Favorilerimden biri ama tanıdığım hiç kimse okumadı. Elinizde olacağını bilmeliydim, Bay Bookseller."

Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve yırtık pırtık bir kağıt parçasını gösteren kapağa bakıyor. "İntikam" kelimesi bıçakla kesilmiş gibi görünür.

"O kitabı okuldan bir gün sonra kütüphanede tamamen tesadüfen buldum," diyorum. "Korkunç bir şeyler okuma havasında olan bir ortaokul öğrencisi olarak tüyler ürpertici kapak beni içine çekti. Kontrol ettiğimde kütüphanecinin bana verdiği bakışı görmeliydin."

Joelle bana gülümsüyor. "Çocukken kütüphanede çok mu vakit geçirdin?"

Başımı salladım, yeniden yüzeye çıkan tüm anılar göğsümü birazcık ağrıttı. Ama sonra Joelle'in bakışına odaklandım, ne kadar sıcak ve hassastı. Bunu ona söylemenin güvenli olduğunu biliyorum - anlayacağını biliyorum.

"Kütüphane benim için bir sığınaktı." Bunu söylediğimde göğsümdeki baskı gevşiyor. "Her şeyden önce ücretsizdi, neredeyse hiç parası olmayan bir çocuk için harikaydı. Ve orada olmak, tüm o hikayeler ve kitaplar arasında kaybolmak, annem ve ailemle olan tüm şeylerden bir kaçış gibi hissettirdi. Kendimi kütüphanede takılan normal bir çocuk gibi hissettim."

"Bu çok mantıklı," diyor yumuşak bir sesle. "Sana kendi kitapçını açman için ilham veren şey bu muydu?"

Başımı salladım ve dilim pizzamı bitirdikten sonra ona daha fazlasını teklif ettim. "Gençken, kendimi her zaman evimde hissedebileceğim kendi kitapçıma sahip olmak benim hayalimdi. Müşteriler için de bir kaçış olmasını istedim. Kitap kulübüne ev sahipliği yapmaya başlamamın bir nedeni de bu. Her ay bir araya gelen ve kitaplar hakkında konuşan onca insanı görmenin rahatlatıcı bir yanı var."

Mesela, hayatlarında ne olursa olsun, kitap kulübünün okumayı seven diğer insanlarla geçirecekleri eğlenceli ve ilgi çekici bir zaman olacağına güvenebilirler.

Joelle elimi sıktı ve parmaklarını benimkilere geçirdi. Bu çok basit bir jest, ama çok şey ifade ediyor. En son ne zaman biriyle el ele tutuştuğumu hatırlayamıyorum - ya da en son ne zaman bu kadar basit bir ten teması bana kalbimin en iyi şekilde paramparça olacağını hissettirdi.

Bakışlarına odaklanarak yutkundum ve nefes aldım. Gülümsüyor ve sanki bakışları parlıyor.

"Okumalısın*İntikam* kitap kulübü için bu sefer," diyor. "Bence bu harika bir fikir."

Göğsümün içine giriyor ve birkaç dakika birlikte evleri yenileyip satan ikiz kardeşlerle ilgili bir program izliyoruz.

Bir dakika sonra bana bakıyor. "Uzun zamandır geçirdiğim en güzel gün için teşekkürler."

"Benim için zevkti ve benim için de en iyisiydi. Umarım bunu son kez yapmıyoruz. Senden gerçekten hoşlanıyorum, Joelle."

O mükemmel pembe dudaklar en büyük sırtışa dönüştüğünde, yükseliyorum. "Ben de senden hoşlanıyorum Max. Çok fazla."

Önümüzdeki birkaç saat boyunca birbirimizle konuştuğumuz son sözler bunlar. Çünkü sonra kucağıma tırmanıyor ve ağzımız ve ellerimizle birbirimize çıldırıyoruz. Alış verişi yaptığımız tek ses inlemeler ve pantolonlardır.

Bölüm 16

joelle

Bugün kahve yok mu?"

Max tezgahımın önünde dururken bana sırtıyor. "Ben aslında havasında*olmak*latte." Ona göz kırptım. "Anladın."

Kahve siparişini hazırlarken sırtımdan duramıyorum. Neredeyse bir ay önce, onun evinde uzanmak ve oyalanmak için işten kaçtığımız o günden beri böyleydi. Resmi olarak hemen çıkmaya başladık ve o zamandan beri her gün yüzümde kalıcı bir gülümseme var. Hiçbir şey beni hayal kırıklığına uğratamaz, Ivan'ın Temmuz başında bize tadilatın biraz geciktiğini ve yerlerimizin yeniden taşınmamız için hazır hale gelmesinin muhtemelen bir ay daha süreceğini söylemesi bile - Ağustos başına kadar değil. Gülümsedim, omuz silktim ve neşeyle "Sorun değil!" dedim. Şu anda geçici paylaşılan alanda muhtemelen iki aydan biraz fazla zaman geçireceğimiz haberinde. Özellikle Max'ten aynı tepkiyi aldıktan sonra Ivan'ın dili tutulmuştu.

Şu anda, delicesine ateşli erkek arkadaşımın orgazmlarından başka hiçbir şeyi umursayamayacak kadar mutluyum. Şimdi bile, birlikte olduğumuz gerçeğinden ne kadar zevk alsam da, buna inanmakta güçlük çektiğim anlar oluyor.

Max Boyson benim erkek arkadaşım. Seksi bir kötü çocuğa benzeyen ama tarçınlı bir rulo gibi kalbi olan ve yanımdaki kitapçıyı işleten adam *Beni* erkek arkadaş.

Etiketler hakkında konuşmayı başlattığı bir hafta öncesini düşünüyorum. Aynı konuyu açmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum, ama

geçici alanı kapattıktan bir gün sonra beni yendi.

"Sana kız arkadaşım demek için çok mu erken?" Ben alanın benim tarafımdaki yüzeyleri silerken sormuştu. Cevabım tezgahın üzerinden atlayıp kollarına atlamak, bacaklarımı beline dolamak ve ona bir öpücük kondurmadan önce "Hiç de erken değil, erkek arkadaşım" demek oldu.

Palyaço gibi gülümsememek için dudağımı ısırdım. Tanrım, bu duygu. Asla ama asla eskimeyecek.

Max'i çıplak görmek de olmayacak. Ya da vücudunu benimkine karşı hissetmek. Ya da birbirimizin çarşaflarına dolanmışken adımı homurdandığını duymak.

Arkamı dönüp ona içkisini uzattım.

"Kabak nasıl?" O sorar.

Omzumun üzerinden, taşıyıcısını koyduğum arka duvar boyunca yerleşik rafa baktım. Bir bebek havucu çiğniyor. "O harika. Benimle işe geri döndüğün için mutluyum.

Max cebinden küçük bir paket tuzsuz tohum çıkarıyor. "Bir şeyler atıştırmak ister diye düşündüm."

Yavaşça nefesimi tuttum, sonra onu öpmek için eğildim.

Tohum paketini ondan alıp kafesin kenarına koydum. "Reggie ile işler nasıl gidiyor?"

"Şimdiye kadar, çok iyi. O bir rock yıldızı."

Birkaç hafta önce Max, iş yüküne yardımcı olması için yarı zamanlı bir çalışan tuttu.

"Çalıştığına sevindim."

Max bana daha yakın olmak için eğildi. "Pazar günü fırının bakımı için ailene yardım edebilir misin? Bu hafta sonu seni bir yere götürmek istiyorum."

Bu sefer gerçekten o palyaço gülümsemesine izin verdim. "Birlikte gitmek ister misin?"

"Evet. Ve gerçekten o kadar uzağa gitmiyoruz. Gözlerinde bir parıltı var. "Gerisi sürpriz."

Tam o sırada tezgahın arkasındaki metal masada yemek hazırlayıp pişirdikleri yerden annem ve teyzem belirdi.

“Çocuk! Gitmen gerek.”

"Evet evet! Siz çocuklar gidin eğlenin. Pazar günü fırınla biz ilgileniriz, sorun değil.”

Gülümsemeleri, beklenti ve baş döndürücü bir karışımdır.

"Sorun olmadığına emin misin? Anne, klinikte fazla mesai yapacağını sanıyordum.

"Hayır hayır. Ondan sonraki hafta sonu. "Teyze, ayak bileğin ne durumda?"

Bir çizme ile donatılmış bacağını hafifçe tekmeliyor. "Harika hissediyorum. Çokça dinleniyorum ve burada, fırında daha fazla vakit geçirmek için can atıyorum. Evde oturmaktan çok sıkıldım.”

Yüzünde en eğlenceli ifadeyle gözlemleyen Max'e baktım. “Bence bahaneleriniz kalmadı. Bu hafta sonu benimle kaldın.”

Gülerek başımı sallıyorum. "Bekleyemem."

• • •

Max beni Portland şehir merkezindeki Paramount Oteli'nin lobisine götürdüğünde çok mutlu oluyorum. Hemen odamıza yerleştik ve restorana doğru yürüyoruz.

"Sürprizin ne olduğunu bana hiç söyleyecek misin?" dedim Max'in elini sıkarken.

"Çok sabırsızsın, biliyor musun?" Bana yan gözle bakıyor.

“Birkaç kusurumdan biri.”

Swine Restaurant & Moonshine + Whiskey Bar'a girdiğimizde Max barda duruyor. Figüran gibi giyinmiş barmenle sohbet ediyor. *Peaky Blinders* sözel dikim gri yelek, beyaz gömlek ve gri pantolon. Açıkça bir Yasak dönemi konuşmasından ilham alan dekoru alıyorum. Koyu maun her yerdedir. Bar üstünü, masaları, döşemeyi ve alan boyunca noktalı masif ahşap yapısal kirişleri oluşturur. Pirinç aydınlatma armatürleri, yakındaki tavandan tabana pencerelerden sızan doğal ışıktaki parlıyor.

Birkaç saniye sonra, barmen Max'in yanından geçerek bana gülümsedi ve bizi barın etrafından dolaştırarak mutfağın olduğu yere götürdü. Beyaz şef önlükleri ve şapkalarıyla süslenmiş bir düzine insanın tabak ve tavalarla aceleyle koşturduğu hareketli bir alan.

Barmen, arkadaki, ana mutfağın gürültüsünden yarı ayrılmış bir alanda, bir set üstü ocağın üzerine eğilmiş bir adama bağıyor. Ekipmanı hemen tanırım. Bu otel mutfağındaki pastacılık çalışma alanı, fantezilerimden fırlamış gibi görünüyor. Üçlü fırın, unlu mamul tepsilerini koymak için yarım düzine çok katmanlı metal raf ve iki uzun metal masa var. Her yüzey o kadar parlak parlıyor ki neredeyse kör edici paslanmaz çelik.

Adam bize doğru koşarken barmen oradan ayrıldı. Gözlerimi kısarak ona baktım, tanıdık geldiğini fark ettim ama belki de bunun nedeni aşırı yakışıklı olmasıdır. Koyu renk saçları, buz mavisi gözleri ve köşeli çene çizgisiyle, eminim sık sık bir TV şefiyle karıştırılır. Kesinlikle o görünüme sahip.

"Jacques, seni görmek her zaman güzel." Max adama gülümser.

"Max, oğlum!" diyor. "Sonunda buradasın. Bu olmalı . . ."

Joelle. Kız arkadaşım."

O söyleyince midem bulanıyor. Asla ama asla eskimeyecek bir şey daha.

"Sana bahsettiğim dahi fırıncı o."

Max'in insanlara benden bahsettiği düşüncesiyle kızardım.

Jacques elini bana uzattı. Onu sıkıca kavrayıp tokalaşmaya gidiyorum ama bunun yerine elimin arkasını yumuşakça dudaklarına götürüyor ve hafif bir öpücük konduruyor. "Senin ne kadar sevimli olduğundan bahsetmeyi ihmal etti."

Şimdi hard-core'u temizliyorum. "Çok nazıksınız." "Sadece doğruyu söylüyorum."

"Kız arkadaşına asılman bitti mi?" Max iyi huylu bir şekilde diyor.

Jacques elimi bıraktı ve bana göz kırptı. "Şimdilik."

Ben gülerken Max onu şakacı bir şekilde itiyor.

Jacques ve ben yıllar önce o Montreal'den Portland'a ilk taşındığında oda arkadaşydık. Burada, Paramount'ta baş pasta şefi ve bazen yemek pişirme bölümleri yapmak için sabah haber programlarına çıkıyor.

Gözlerim genişliyor.*bu*Jacques'ı gördüğüm yer. Onu televizyonda börek Fransız tostı ve kremalı puflar gibi süslü hamur işlerinin nasıl yapıldığını gösteren sayısız kez izledim. Hatta bir bölüm bile yaptı.*Günaydın Amerikabir*kaç ay önce.

"Kutsal saçmalık. Sen Jacques Kessler'sın."

Işınlanır ve ellerini kalçalarına koyar. "Bedenin içinde."

"Annem ve teyzem ve büyükannem*Aşk*Sen. Senin çok yakışıklı olduğunu düşünüyorlar." Konuştuktan sonra hemen dilimi ısırırım. Yıldız çarpmış bir fangirl gibi konuşuyorum.

Jacques'ın büyüleyici gülümsemesi kıpırdamadı. En ufak bir rahatsız değil. "Açıkkçası mükemmel bir zevkleri var."

Max'in kolunu ittim. Jacques Kessler ile arkadaş olduğunu neden bana hiç söylemedin?

"Çünkü nabızı olan her şeye vuruyor. Seni korumak istedim." Jacques'a omzuyla vurur ama şef omuz silkmekle yetinir.

Hepimiz gülüyoruz. Tam o sırada birisi Jacques'ı arka sobaya çağırır ve Jacques izin ister.

"Hazır olduğun zaman gel," dedi bana. Max'e dönüp baktığımda ifadesi hassastı.

"Birlikte yemek pişirmek istersin diye düşündüm. Bir nevi özel pastacılık dersi gibi." Gözleri utangaç bir hal alırken ensesini ovuşturuyor. "Aşçılık okuluna gitmekle ya da Paris'e gidip en iyi fırınları bizzat ziyaret etmekle aynı şey olmadığını biliyorum. Ama sadece düşündüm. . "

Elimle göğsümü tutuyorum. Kalbim kontrolsüz atıyor.

Uzanıyorum, Max'i ağzıma götürüyorum ve ona bu lüks restoran mutfağı için fazlasıyla samimi bir öpücük konduruyorum.

Gitmesine izin verdiğimde, sevinçle titriyorum. "Max, bu dürüst olmak gerekirse, birinin benim için yaptığı en düşünceli şeylerden biri. Teşekkür ederim."

Göğsü bir nefesle yükseliyor ve sonra ışıltıyor. "Demek mutlusun?"

"Çok mutlu. Jacques Kessler'dan özel pastacılık dersi alıyorum!"

Onlara söylediğimde bütün ailem ve Whitney çılgına dönecekler.

Max'in kahkahasının gümbürtüsü kalbimi hoplatıyor.

"İyi eğlenceler" diyor. "Barda bir içki içeceğim."

Heyecanla başımı salladım ve Jacques'ın durduğu yere koştum. Bana bir önlük uzattı.

"Başlamaya hazır mısınız?"

Önlüğe bağlıyorum. "Çok hazır."

• • •

Sunucu önüne beyaz seramik bir tabak koyarken beklentiyle Max'e baktım.

Gözleri, Jacques'la bu öğleden sonra yaptığımız ıstakoz çorbasının tepesindeki beş santimlik puf böreği yuvarlaklarına bakınca fal taşı gibi açıldı.

"Lanet etmek. Bunu sen mi yaptın?"

Heyecanla başımı salladım, sonra uzanıp tabağı ve kupayı ona yaklaştırmak için yanındaki tabureye geçtim.

"Tadına kadar bekleyin."

İki inanılmaz saat boyunca, Şef Jacques bana kendi tariflerinden birkaçının yanı sıra bir sürü gizli tekniğini öğretti. Tanınmış ve yetenekli bir şefin yanında çalışmak gerçek olan bir rüyaydı ve Lanie'de öğrendiklerimi kullanmak için sabırsızlanıyorum.

Max'e ilk ısıırığı alması için işaret ettim. Kaşığına, çorbanın içine bir milyon mükemmel küçük pul haline gelen yumuşacık puf böreğinin içinden geçiriyor. Kaşığındaki buharlı et suyuna üfler, sonra tadına bakar. Yeşil-kahverengi gözleri neredeyse kafasından fırlıyor.

"Aman Tanrım..." Bir baba ve küçük kızı yanıımızdan geçerken sözünü kesti.

Gülerken ağzımı kapatıyorum.

"Tamam aşkım. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar tattığım en iyi şey bu. "Yiyip bitirmek. Daha fazlası geliyor.

Jacques, Max'le paylaşmak için üç çeşit yemek hazırlamama izin verdi. İlk olarak, üzerine puf böreği eklenmiş küçük bir fincan ıstakoz çorbası, ardından karışık yeşil salata ile bir sığır eti Wellington ana yemeği ve son olarak tatlı olarak şeftalili ayakkabıcı.

Kendi orba porsiyonuma giriyorum. Zengin et suyunun dilimde ilk tadı gözlerimi başımın arkasına çevirmeme neden oldu.

"Vay . . . Sadece . . . vay canına," diye mırıldandım kalanını içime çekerken. "Jacques inanılmaz."

Sen de öyle, dedi Max abucak. Kasesinin yalayarak temizlendiğini fark ettim. "Onu da sen pişirdin, biliyorsun."

orbama bakarken, kızarmanın boynuma ve yanaklarıma yayıldığını hissedebiliyorum. "Evet. Sanırım  yleyim."

Max elimi onun içine alıyor. Joelle. Harikasın. Ve yetenekli. Sahip ol."

Bir kez başımı salladım. "Ben çok zekiyim. Ve yetenekli."

Onaylamam karşısında gülümsedi. Ardından elinde bir şişe şampanyayla barmen belirir.

"şef Kessler'e saygılar. Bu akşam misafiri olarak yemek yediğiniz için ikinize de teşekkür etmek istiyor ve açık masa olmadığı için özür diliyor.

Sorun değil, dedik ikimiz de. Ama birinci sınıf şampanya içmekten mutluyuz.

Biz yudumlarken boşluğa göz gezdiriyorum. Restoran hareketli. Her masada iyi giyimli müşteriler oturuyor. Sunucular ortalıkta dolaşıyor, tabakları mutfağa girip çıkıyor.

Yanıma aldığım kısa siyah uzun kollu elbiseye ve bileğimdeki pembe altın bileziğe baktım, Max'le akşam yemeğine oturmadan önce odamıza koşup üzerimi değiştirdiğim için memnunum. Ne giydiğimi umursamayacağını biliyorum ama böyle güzel yemeklere pek gitmem. Fazladan yirmi dakikayı biraz makyaj ve takı yapmak için ayırmak ve kot pantolon ve una bulanmış tiş rtlerden başka bir şey giymek özel hissettiriyor.

"En son ne zaman böyle bir yere böyle giyindiğimi hatırlayamıyorum," dedim Max'e yumuşak bir sesle.

"İnanılmaz görünüyorsun," diye tısladı.

"Bu en m kemmел gündü. Teşekkür ederim."

Yüzündeki ifadeyle ilgili bir şey, kalbimin teklemesine neden oluyor. Lokantanın loş ışıklandırması yüzünün her güzel açısına vuruyor,

onu daha da sağlam bir şekilde yakışıklı gösteriyor. Ama bundan daha fazlası var. Burada benimle olduğu için yüzündeki ifade, şaşkınlık ve memnuniyet arasında mükemmel bir karışım oluşturuyor.

Bana sonsuza kadar böyle bakacağını umarken yakaladım kendimi.

Sonsuza kadar.

abucak biraz şampanya içtim ve sessizce kendime başka bir şeye değil ana odaklanmamı söyledim.

"Biraz uzaklaşmak güzel," dedim hemen. "Yani, ailemi seviyorum ama birlikte yaşamak ve çalışmak bazen çok şey oluyor."

Max anlıyormuş gibi başını salladı. "Taşınmayı hiç düşündün m?"

Soruyla sarsıldım ama sadece bir saniyeliğine. Sorması mantıklı. O otuz yaşında ve yalnız yaşıyor, ben ise iki yaş büyüğüm ve ayrı bir apartman dairesinde olmama rağmen teknik olarak hala ailemle yaşıyorum.

"Evet. Evet. Ben sadece . . . aile benim için çok şey ifade ediyor. Ve mali durumlarıyla ilgili çok şey yaşadılar. Onları olabilecek her kötü şeyden koruyamayacağımı biliyorum. Ama onlara yakınsam, onlarla yaşıyorsam, küçük şeyler yapabilirim. Ev işlerinde yardım etmek, faturalarıdemek, eşyaları temizlemek, onlar için yemek pişirmek, randevularına götürmek, telefonlarını ve bilgisayarlarını çözmelerine yardım etmek gibi."

Max kıkırdar.

omuz silkiyorum "Belki saçma geliyor."

"Değil," diyor ses tonunda inançla. "Seninki gibi bir ailem olsaydı, ben de onlara olabildiğince yakın olmak isterdim."

Sözleri bir kucaklama gibi iniyor. Pek çok insan - çıktığım pek çok erkek - hala evde yaşadığımı duyuyor ve bunun çok acınası olduğunu düşünüyor. Ama anlamıyorlar. Ailem sahip olduğum her şey. Ve onları kaybedersem, her şeyimi kaybederim.

Ama tabağımdaki pasta kırıntılarına bakarken, Jacques'la yemek pişirmenin bana yıllarnce yapacağımı sandığım şeyi hatırlattığını inkar edemem.

"Bazen kendimi çok suçlu hissediyorum."

Max, ağzımdan kaçırdığımı ancak şimdi fark ettiğim

bu sözlere kaşlarını çattı. "Ne hakkında?" O sorar.

Bunun kulağa nasıl geleceği konusunda endişeyle dudaklarımı ağzımın içine çektim.

Bakışlarım boş tabağıma ilişiyor. "Bazen bir parçam hala birikimlerimden vazgeçmemiş olmayı diliyor. . . Aşçılık okuluna gittiğimi ve her zaman istediğim gibi Paris'e seyahat ettiğimi.

Konuşması bile ağızımdaki tadı acılaştırıyor. Başımı sallıyorum. Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum.

"Hey." Max'in eli usulca benimkinin üzerinde duruyor. Ona bakma cesaretini topladığımda, yüzündeki yumuşak ifade beni şaşırttı.

"Bunun için kendini kötü hissetme."

"Ama bunu düşünmek benim için korkunç bir şey. Çok bencilce.

"Hayır değıl. Joelle, hayalinden vazgeçtin. Bu çok zor. Ve bahse girerim birçok karmaşık duyguyu çağrıştırıyor. Mantıklı hiç kimse senden bu kadar özverili bir şey yapmanı ve bundan sonsuza kadar yüzde yüz mutlu olmanı beklemez."

Bir an durup sözlerini düşündüm. "Bu mantıklı." Bardağımdan yudumluyorum. "Bunu yaptığıma pişman olduğumdan değıl. hiç bilmiyorum. Zamanda geriye gidip her şeyi baştan yapmak zorunda kalsaydım, tereddüt etmeden yapardım. Ve şimdi sahip olduğum hayattan gurur duyuyorum. Fırınım için çok çalıştım ve onu seviyorum. Bazen aşçılık okuluna gidip planladığım gibi seyahat edebilseydim hayatım nasıl olurdu diye merak ediyorum."

"Yapmadığımız seçimleri merak etmek çok doğıal," diyor. "Hepimiz yaparız."

Söylediklerini kavrarken ifadesini inceliyorum. Yüzündeki ve gözlerindeki yumuşak ifade, beni zerre kadar yargılamadığını söylüyor. İtiraf ettiğim şey yüzünden benim hakkımda daha azını düşünmüyor. Max'in yanında kendim olabilirim. Dürüst ve gerçek olabilirim ve bu onun benim hakkımda hissettiklerini değıştirmiyor. Benden hâlâ hoşlanıyor. Hala benimle ilgileniyor.

Bu düşünce kaslarımı gevşetiyor ve tenim karıncalanıyor.

Elimi ağızına götürüyor ve bir öpücükle bastırıyor. "Sen tanıdığım en iyi insansın, Joelle. Bir kariyer suçlusu olabilirsin ve ben hala senin dünyalarını düşünürüm.

Gülerken başım geriye düşüyor. Tam o sırada sunucu önümüze iki tabak Wellington sığır eti bıraktı. maks.ooohHızlı bir şekilde mutfak eşyalarını toplamadan önce çökmekte olan yemeğın başında.

Max, "Bundan sonra Lanie'de ne hazırlayacağını görmek için sabırsızlanıyorum," diyor, bıçağını lapa lapa pastanın dışını keserken.

"Kesinlikle çorbanın bir çeşidi." Etin ne kadar yumuşak ve zengin olduğuna hayret ederek Wellington bifteğinin tadına bakmak için durakladım. "İstakozla olmaz ama. Bu benim bütçem için çok zengin."

"Yani sadece normal çorba, o zaman?"

Başımla onayladım. "Bir kez teyzem ve Whitney ile çıktığım bir yolculukta Oregon kıyısı yakınlarındaki bu dalış deniz ürünleri kulübesinde en harika deniz tarağı çorbasını yediğimden beri kendi çorba tarifimi mükemmelleştirmeye çalışıyorum. Yıllardır onu yeniden yaratmaya çalışıyorum ve sefil bir şekilde başarısız oluyorum.

Max'e bakıyorum ama cevap vermiyor. Yemeğinden bir ısırık alıyor, gözlerindeki hüznü bakış.

"Ailenle çok uzun yolculuklara çıktın mı?" O sorar.

"Her zaman büyüyorum, özellikle yazları okul dışındayken. Genellikle Oregon kıyısı boyunca, önemli bir şey değil. Ama evden çıkıp güzel bir manzara görmek için güzel bir yoldu."

O sustuğunda bir şey demiyorum. Beyninde açıkça hesapladığı şey için onu zorlamak istemiyorum.

Bir süre sonra, "Ailece hiç yolculuğa çıkmadım," dedi, ses tonu ve ifadesi biraz utanmıştı. "Kulağa gerçekten eğlenceli olacakmış gibi geliyor."

Max'in benim için bu kadar normal bir şeyi, pek çok çocuğun keyif aldığı bir geleneği deneyimleyemediği düşüncesiyle göğsümde bir çekiş var.

Çatalımı ve bıçağımı bırakıp elini tuttum. "O zaman yapalım. Önümüzdeki hafta sonuna ne dersin?"

Kalın kaşları hafifçe kalkıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Seninle en destansı yolculuğa çıkmak istiyorum, Max Boyson. Ağzının kenarı en güzel gülümsemeye doğru kıvrılıyor. "Tamam aşkım."

Yemeği mutlu ve memnun bir şekilde bitiriyoruz. Biz şampanyamızı yudumlarken, Max kredi kartını barmen için tezgahın üzerine bıraktı ve taburesinden sıçradı.

"Jacques'a hemen veda edeceğim ve sonra..."

Güvercin grisi gömleğinin kolundan yakaladım ve yüzü neredeyse benimkine değene kadar onu kendime çektim.

"Sonra yukarı çıkıp gerçek tatlımızı mı yiyeceğiz?"

Gözlerinde bir flaş var. "Siktir git Jacques, hadi şimdi yukarı çıkalım."

Güldüm. "Önce arkadaşına veda et. Sadece birkaç dakika sürecek."

Hafif bir inilti çıkardı, bu da beni daha çok güldürdü. O gittiğinde, evden hiçbir aramayı kaçırmamak için telefonumu çıkardım. Bir dakika bile geçmeden Max geri döndü, yüzünde o şeytani yarım gülümseme vardı. Barın tepesinde bir bahşiş için nakit düşürüyor. Elimi avucunun içine alıyor ve bana bakıyor. "Buradan çıkmak ister misin?"

Gözleri bir kez daha parlıyor. "Evet."

Odamıza geldiğimizde direk pencereye gidip perdeleri açtım. Biz şanslıydık ve şehrin güzel manzarasına sahip bir oda tuttuk. Aşağıdan gelen trafiğin yumuşak uğultusu yankılanırken uzakta bir milyon ışık parıldıyor.

Max arkamdan geliyor, ellerini belime koyuyor ve ağzını boynumun yan tarafına bastırıyor.

Gözlerimi kapattım ve dudaklarının tenime basit dokunuşunun tüylerimi diken diken etmesi karşısında iç çektim.

Max, "Tatlı hakkında," diye fısıldıyor tenime doğru.

Omzumdan ve boynumdan uzaklaştırırken parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve hafifçe çekti. Tenimde milyonlarca tüyler diken diken oldu. Max, boynumun omzumla birleştiği noktayı hafifçe ısırды ve yavaşça elbisemin fermuarından aşağı kaydı. Sonra elleri belimde, delice yumuşak ağzı sırtımın açıkta kalan kısmına öpücükler bırakıyor.

"Sütyen yok?" omurgamın orta noktasına doğru homurdandı.

Avuçlarımı pencereye dayadım ve güldüm. Havamda değildim. Ayrıca. Daha kolay erişim."

İnledi ve elini elbisemin içine soktu ve göğsüme masaj yaptı. Diğer eliyle kıkırmı avuçladı. Bu süre boyunca ağzını boynumun yanında tuttu, öpücükler ve ısırıklar arasında gidip geldi.

Yarın kesinlikle orada bir işaret olacak. Ama umrumda değil. Birinin işareti Max'in benim için ne kadar vahşi olduğunun kanıtı olarak gorebileceğini düşnmek çok sıcak.

Gözlüğümü çıkarıp yanımızdaki sandalyeye fırlatmak için hareket ettim. Max'in dudaklarından, dilinden ve ellerinden gelen hislerin karışımıyla başım dnyor - bacaklarımın arasına ve ekirdeğime kadar yayılan ağrı, derimin üzerinde dans eden tüylerim diken diken oluyor, parmak uçlarıyla meme uçlarını dalgalandırđında, kıımı her yanağımı sıktığında içimde parıldayan karıncalanmalar.

Arkama uzandım ve elimi saçlarının arasından geçirdim, sonra başımı çevirip onu öptüm. Bu baştan savma, pis bir kontrol mücadelesi ama bu onu daha da eğlenceli kılıyor. Isırıyor, emiyor, alay ediyor ve yalıyoruz ve her geçen saniye daha da kuduruyorum.

Kafasını bıraktım ve elbisemin st kısmını çekiştirmeye başladım. Bir eli kolumda beni durduruyor.

"Bunu gerçekten burada yapmak istiyor musun?"

Bulutlu bakışları pencereye, ardından aşağıdaki sokağa kaydđ. Birkaç kat yukarıdayız ve bir Cumartesi akşamı bu saatlerde sokaklar o kadar kalabalık ki, kimsenin çevredeki binalardaki milyonlarca kk pencereye bakıp aramayı umursamadığından eminim.

Ama hala. İnsanların bu düşüncede çok heyecan verici bir yanı var. *abiliryukarı* bakarlarsa bizi görürler.

Daha önce çıktığım erkeklerle bu kadar çılgınca bir şey yapmayı asla düşünmezdim ama Max'le birlikte olmak, eskiden keşfedemeyecek kadar utangaç olduğum bu sınırsız tarafımı ortaya çıkartıyor.

"Seni burada istiyorum, Max." Ağzına doğru nefes alıyorum.

"Görmelerini istiyorum.

Onlara senin olduğumu göstermek istiyorum."

Gözlerinin arkasında bir şenlik ateşi patlıyor. Gülümsemesi daha önce hiç görmediğim bir şekilde sapkınlaştı. Midemin ırpınmasına ve bacaklarımın arasındaki nabzın daha da güçlü atmasına neden oluyor.

Tek bir hareketle elbisemi indirdi ve ben dantelli bir tangayla kaldım. Sonra onunla yüzleşmek için beni döndürdü, sonra ağzını göğüslerime indirdi. Her zaman yaptığı gibi alay etmeye, yalamaya ve oynamaya zaman ayırıyor.

başka zaman birlikteyiz. Ve her seferinde olduğu gibi, o kadar çabuk dağıldım ki nefesim kesildi ve küfürler ettim. Ağzı her seferinde bana delicesine iyi geliyor. Saniyeler geçtikçe tüm vücudum en iyi şekilde ağrıyor, patlamak için yalvarıyor.

Sonunda başını kaldırdığında, o yaramaz yarım gülümsemesiyle beni kutsuyor. Sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başlar. O üsttekileri alırken alttaki düğmeleri alarak ona yardım etmek için hareket ettim. Birkaç saniye içinde gövdesinden çıtır çıtır pamuklar çıktı. Pantolonunu indirdim ve kısa süre sonra en sevdiğim soyunma durumuna girdi: Dar boxer külotu dışında çıplak.

Ama ona uzun süre hayran kalamam çünkü çok geçmeden onları sıyırdı ve ben daha da cezbedici bir görüntüye bakıyorum. Cüzdanından bir prezervatif çıkarırken sabırla bekleyen ona bakıp ağzım sulandı.

Bir kez üzerine geldiğinde, sanki hayvani tarafı hakim oluyor. Gözleri şehvetten vahşiydi ve sanki benim tenim onun teninde, benim ağzım onun ağzında olmak için can atıyormuş gibi beni tuttu.

Elinin tek bir hareketiyle külotumu çıkardı ve sonra tekrar tam boyuna ulaştı. Bana bakarken kaşları yukarı kalkıyor. Sonra bir öpücükle benimle dalga geçiyor, sonra geri çekilip beni bir kez daha pencereye bakmam için döndürüyor, eli sırtımda.

"Tamam," diye homurdandı kulağıma. "Onlara gösterelim."

Avuçlarımı soğuk cama dayayıp kıcımlı biraz daha dışarı çıkardım. O içeri girdiğinde gözlerimi kapatıp inledim. Bu çok çok iyi olacak.

Pürüzsüz, yavaş hamleleri birkaç dakika içinde hayvansı bir hal alıyor. Zevk beni tepeden tırnağa tüketirken, sevgili yaşam için cama tutunurken tek yapabildiğim haykırmak.

Başım bir uyarılma sisiyle örtülüyor. Daha fazla, daha sert, daha hızlı dışında tutarlı tek bir düşünce bulamıyorum.*Lütfen.*

Max'e tam olarak bunu söylüyorum. Ve hepsini yapıyor.

Sesleri hızlı ve umutsuz bir hal aldığı anda, parmakları kalçalarımın mengene gibi döndüğünde, ellerimden birini bacaklarımın arasına kaydırıyorum ve en çok ihtiyaç duyduğum yerde çılgınca daireler çiziyorum. Bu en vahşi, en şehvetli şey

Hayatımda hiç yapmadım. Portland şehir merkezine bakan bir pencerenin önünde seks yapmak isteyecek türden bir kız olacağımı asla bir milyon yıl düşünemezdim, ama hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Zevkle hiç bu kadar tüketilmemiştim.

Max Boyson'ın bende yarattığı etki bu. Düşünceli jestleri, tatlı sözleriyle ve odadaki tek kişi benmişim gibi bana bakma şekliyle beni sadece içten içe aşırı duygusal yapmakla kalmıyor. Ama tek bir alaycı öpücük ve elinin tenime dokunuşuyla seks çılgınlığına dönüyorum. Aynı anda hem çok seksi hem de rahat hissetmemi sağlıyor. Bu adamın içimde ortaya çıkardığı tüm yönleri seviyorum.

Sert bir eliyle çenemi kavradı ve ağzıma umutsuz bir öpücük kondurmak için yüzümü yana çevirdi. Yakında doruk beni mahvetmekle tehdit ederken titriyorum.

Vurduğu zaman, olan tam olarak budur. İnledim-çılgılık attım ve Max'in eli arasında dağıldım. Zevk beni yok ederken kafam buğulanıyor. Yine de muhteşem bir son. Titriyordum, zar zor ayakta durabiliyordum ama Max beni güvenli bir şekilde kollarında tutuyor. Arkadan gelen en tatlı ve en sıcak kucaklama: tüm vücudu beni sararken açık ağzı omzuma yaslandı, aynı anda nefesi kesildi ve homurdandı.

"Maksimum."

Joelle.

Hep birlikte nefes alırken, kalp atışının gümbürtüsünü sırtımda hissedebiliyorum. Bir davul sesi gibi, sabit ve güçlü bir şekilde iner. Gözlerimi kapattım ve avucumu göğsümün ortasına dayadım, kendi kalbimin onunkiyle aynı çılgın ritimde attığını hissettiğimde gülümsedim.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım, dedim nefesim biraz düzene girdiğinde. "Pencereye karşı yani."

Alçak kıkırdaması arkamdan gümbürdüyor. "Ben de değil. Onu içimde ortaya çıkarmalısın.

Ona bakmak için döndüm ve çarpıcı görünümünün tadını çıkardım: Zevkle sarhoş olan kalın gözkapakları, alnında akan ter, kıpkırmızı teni.

"İçimdeki pek çok şeyi ortaya çıkarıyorsun, Max."

Avucum karnında, onu yatağa kadar geri itiyorum. Dizlerinin arkası kenara değdiğinde yatağın üzerine düşer. Kucağına tırmandım ve onu sırt üstü yatırdım. Ben onu öpmek için eğilirken, benim küçük güç gösterisime sııttı. Çok geçmeden altımda sertleşmeye başladı.

Bu sefer yaptığımızda, yatağın üzerinde, sadece bizim için.

17. Bölüm

joelle

VE Gerçekten nereye gittiğimizi bana söylemeyeceksin? Max, arabamın yolcu koltuğundan soruyor.

"Bu bir sürpriz."

Sahte surat asıyor ve ben kıkırdıyorum. Oregon kıyılarında hafta sonu yaptığımız yolculuğun birinci günü. Bu sabah, paketlediğim kahvaltılık hamur işlerini yemek için okyanus yakınında rastgele bir gözetleme noktasında durduk ve az önce bir kambur balinanın yüzeye çıktığını gördük.

Bu öğleden sonra, sahildeki dükkanları kontrol etmek ve bir sahil şeridi boyunca dolaşmak için Lincoln City'de durduk.

Ve şimdi 101 otoyolu boyunca güneye, Oregon sahilindeki en sevdiğim noktaya gidiyoruz. Max'in tepkisini beklerken midem bulandı.

Ona kısaca bakıyorum. Güneş gözlüğünün siyah camlarının ardından gözlerini göremiyorum ama bakışları uzaktaki kristal mavisi engin okyanusa sabitlenmiş durumda. Bakışları benimle sohbet etmek dışında bu yolculuğun çoğunda penceresinin dışına yöneldi ve bu kalbimi patlattı. Bunun, bu yolculuktan keyif aldığı anlamına geldiğini söyleyebilirim. mutlu olduğu anlamına gelir.

Devil's Punch Bowl yönüne doğru devam ederken, Max'in mutluluğunun benim için her şey olduğunu anlıyorum. Bu yüzden bugün ve yarın fırını annem, babam ve teyzeme bırakmakta tamamen iyiydim - bu beni aylar önce bir sarmalın içine sokabilirdi. Bu yüzden tepkisini görmek için ona bakıp duruyorum. Bu yüzden onu gülümserken görmek göğsümü sızlatıyor.

Max Boyson'a çok düşünüyorum.

Düşüncenin boğazıma attığı yumru neredeyse öksürmemi neden olacaktı ama su şişemden bir yudum aldım ve çok şükür dağıldı.

Oregon Sahil Otoyolundan çıkıp kıyı şeridine döndüğümde, Max koltuğunda doğruldu. Dar park alanına girdiğimde, gözleri tamamen parlıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, Devil's Punch Bowl'a doğru bakarken. Bu gülümseme bir nebze bile sallanmıyor.

Arabadan inip gözetleme noktasına gidiyoruz. Devil's Punch Bowl kelimenin tam anlamıyla şudur: Pasifik Okyanusu'ndan gelen sürekli dalgaların doğal olarak oyduğu kıyı kayalarında büyük bir kase şekli. Deniz suyu şiddetle çalkalanır, girdaplar ve kayaya karşı köpükler.

Max güneş gözlüğünü çıkarıp ceketinin cebine tıktırdı. Önümüzdeki dalgaların beyaz köpüğünden yansıyan ışık gözlerinde parlıyor. "Vay. bu . . . " Başını sallıyor, bakışları hareket etmiyor. "İnanılmaz."

Rüzgâr, okyanustan etrafa serpiştiriyor. Bardaklarıma tuzlu su damlaları düştüğünde güldüm. Bakıyorum ve Max'in telefonu ile milyonlarca fotoğraf çektiğini görüyorum.

"Senin bir fotoğrafını çekmemi ister misin?" Soruyorum.

Bana baktığında kalbim yerinden çıkacak. O bakışında çok şey var. Hassasiyet, şefkat, inançsızlık.

Başını sallıyor. "Hayır."

Sonra yanına gelmem için beni kendine çekti, kolunu bana doladı ve bir özçekimimizi yaptı. Aptal gibi sırtıyorum. Çift olarak ilk fotoğrafımız. Neşeli anın tadını çıkarıyorum - bu yolculuk için istediğim her şey ve daha fazlası.

Max daha fazla fotoğraf çektikten sonra parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doladım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

Sahile iniyoruz ve gelgit havuzlarından birkaçına göz atıyoruz. Kıyı şeridinde dolaşırken, Max uzun adımlarını yavaşlatıyor, böylece benim kısa bacaklarım ayak uydurabiliyor. Aşınmış deri botları, neredeyse her gün giydiğim beyaz spor ayakkabılarla tam bir tezat oluşturuyor. Nasıl görüldüğümüzü anlıyorum

karşıda: deri giyimli, hırpani bir kitapçı ve kabarık ceketli, kalın çerçeveli gözlüklü pastacı.

Ama kenetlenmiş ellerimize baktığımda, ikimiz bir araya geldiğimizden beri olduğu gibi kalbim yine güm güm atıyor.

Birbirimize mükemmel uyum sağlıyoruz.

Farkına vardığımda ıslak kumda tökezledim. Max'i seviyorum.

Sabit durmama yardım etmek için hareket ediyor. "İyi misin?"

Çabucak başımı salladım. "Evet, um, gerçekten rüzgarlı. Ve kum. Çok ıslak.

Yürümeyi zorlaştırıyor."

yüzümü buruşturuyorum Şimdiye kadarki en beceriksiz iyileşme.

Yine de Max bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Sadece bana ışınladı. "Bu mükemmel bir gündü. Teşekkür ederim."

"Daha bitmedi. Yine de her şeyi mahvedebilirim," diye şaka yaptım, içimde dönen sinirleri örteceğini umarak.

Güneş gözlüğünü başının üstüne itti ve aynı zamanda bir şekilde çok içten olan yoğun bir bakışla beni sabitledi. "Asla yapamazsın. Bayıldım. Bu kadar."

Arabaya geri dönerken, Max'in kısık hırıltısıyla söylenen "aşk" kelimesi kafamda yankılandı. Bu geziyi seviyor. Bu onun da beni sevebileceği anlamına mı geliyor?

Arabaya geri dönüp Newport'a giderken Max'e şimdiye kadarki en iyi yol gezisini vermeye odaklanırken bu düşüncüyü sonraya sakladım.

• • •

Max, South Beach Balık Pazarı olan mavi-mercan pembesi binanın tepesindeki uçan daireye bakarken "Burayı şimdiden seviyorum," diyor.

Duvardaki delikli deniz ürünleri eklemi, dış cephenin her yerindeki rastgele sanat eserleri ve heykellerle kesinlikle ilginç. Balıkların ve kabukluların canlı renklerde dev karikatür çizimleri dışını süslerken, çatıda gümüş bir uçan daire ve bir deniz feneri var.

"Yemeğin tadına bakana kadar bekle," diyorum.

Sırada uzun bir bekleyiş var ama yemeklerimizi alıp açık havadaki piknik masalarından birinde oturacak bir yer bulduğumuzda buna değeceğini biliyorum.

Oturduğumuzda, kıyıdan sert esen melteme karşı sıcaklık sunan, tepemizde parıldayan güneşle birlikte berrak yaz havasının tadını çıkarıyorum. Baharat, limon ve hamur aromaları burnuma gelince midem bulanıyor. Max isticridye ve pisi balığının yarısını bile bitirmeden önce balığımı ve cipsimi içime çekiyorum.

"Kahretsin," diyor bir ağız dolusu yemeğin yanında. "Bazen iştahının ne kadar korkunç olduğunu unutuyorum. Boyuna bakılırsa asla tahmin edemezdim. Ama ne zaman seni yemek yerken izlesem, her şeyi yeniden hatırlıyorum."

İstiridye çorbasına daldım. "Yemek benim hayatım. Bundan utanmıyorum."

Zengin ve kremamsı et suyu dilime çarptığında inledim ve gözlerimi devirdim. Max gülüyor. "Bu iyi?"

"Çok çok iyi. Burada." Sakalına biraz damlatarak neredeyse ağzına bir kaçık dolusu tıktım. Gülümseyip peçetemle siliyorum.

İlk başta gülümsüyor ama çiğnemeye ve yutmaya başlayınca gözleri şişiyor. "Ah kutsal bok. . "

Yakınlarda oturan bir çocuk, annesi Max'e ölümcül bir bakış atarken kıkırdar. "Üzgünüm," diye mırıldandı, çorbaya daha fazla dalmadan önce. "Tamam aşkım, evet, bu Jacques'ın ıstakoz çorbasından çok daha iyi."

Max kaseyi bana geri uzattığında güldüm ve çorbadan biraz daha yedim. "Ona söyleyemeyiz. Egosunu yerle bir edecek."

"Onun egosunu mahvetmek için bundan çok daha fazlası gerekir, güven bana. Tanıdığım herkes arasında en yüksek özgüvene sahip kişi o, "diye şaka yapıyor.

Yemeğimizi tabaklarımız temiz, karnımız tok bitiriyoruz. Çöplerimizi atmak için ayağa kalktım ve ellerimi yıkamak için tuvalete koştum. Masamıza geri döndüğümde, masamızın yanında duran ve Max ile sohbet eden çekici bir kadın görüyorum. Flört ettiğine dair tüm göstergeler orada: onun yerine eğilirken ona gülümsüyor ve her güldüğünde koluna dokunuyor.

Bir an duraksadım ve Max'in otururken eğilerek ve fazla göz teması

kurmadan onu kibarca azarlamasını izledim.

En tuhaf şey? Ben hiç kıskanç değilim. Çünkü Max'in çekici olduğunu düşündüğü ve onunla konuşmak istediği için o kadını zerre kadar suçlamıyorum. Bir buçuk yıl onun hakkında böyle hissettim. En azından bu konuda bir şeyler yapacak cesareti var.

kendi kendime gülümsüyorum Yine de biraz geç kaldı.

Onlara doğru yürürken konuşmalarının bir kısmını alıyorum. “. . . mutlaka uğramalısın.”

"Teşekkürler ama meşgulüm. Kız arkadaşımın planları var."

"Ay, hadi ama! Sadece bir içki. Benim hakkımda, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Mükemmel şekilli bir kaşını ona doğru sallıyor. Gülümsemesi uzağa baktığında yüzünü buruşturmaya dönüşüyor.

Kendimi onun yanına koyduğumda, bana bakmak için döndü. İfadesindeki rahatlamaya neredeyse güleceğim.

"Hey," diyorum kadına gülümserken.

Gülümsemesi biraz dalgalanıyor. "Ah. MERHABA." Aramıza baktı. "Ah! Üzgünüm, farketmedim. . ."

Max'in kucağına tırmandım ve iki bacağımı da beline doladım. Kollarımı boynuna doladım ve sonra burnumu hafifçe onunkine çarptım. Bana bakarken gözlerinde eğlence parlıyor. Sonra da ağzına bir öpücük konduruyorum.

Bitirdiğimde, hayranına tekrar baktım. "Özür dilerim, içkiyle ilgili bir şey mi söylüyordun?"

Çenesi yerde, başını sallıyor. "Oh hayır."

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve sonra hızla uzaklaşıyor. Max, ağzının kenarı kıvrılırken elleriyle belimi sıkıyor. "Bu oldukça agresifti. Beğendim."

kıkırdadım "Sanırım bu biraz bölgeyle ilgiliydi ama seni onunla gitmeye ikna etme konusunda oldukça kararlı görünüyordu. Dövüşmeden aşağı inmiyordu. Bariz bir jestin en iyi yol olduğunu düşündüm.

Kucağından aşağı kaymaya başladım ama beni olduğum yerde tuttu. "Bana biraz bölgesel davranman hoşuma gidiyor."

"İçimde ortaya çıkardığın bir şey daha."

Max'in gözleri bir anlığına alev alev yanıyor. Kıcıma hafifçe vurdu, sonra kaymama yardım etti.

Arabaya geri dönüyoruz. Kemerlerimizi bağladıktan sonra, ailemin battaniyeler, yastıklar, şişme yatak pedi ve diğer uyku malzemeleriyle dolu SUV'unun arkasına baktı.

"Bütün bunların ne için olduğunu bana hiç söyleyecek misin?" Ona göz kırptım.
"Göreceksin."

• • •

"Tamam aşkım. Gözlerini aç."

Max ellerini yüzünden indirdi ve arkasını dönüp SUV'nin arkasına baktı.

Gün batımı ve araba kampı kurulumumuzu tamamladım. Sırtın tamamı şilte, battaniye ve yastıklarla kaplıdır. Mahremiyet için pencereler boyunca cırt cırtlı karartma panellerim var ve bir şişe viski ve bir şişe şarap, Max ve benim onları içmemizi bekliyor.

Arabanın ön koltuğuna otururken bir şey söylemesini bekleyerek Max'e baktım. Yüzündeki tarafsız ifade içime bir sinir dalgası gönderiyor.

Bunun ideal olmadığını biliyorum, dedim çabucak. "Ama bu yolculuk çok son dakika olduğu için gecelik yüzlerce dolara mal olmayan açık bir otel veya Airbnb bulamadım. Üzgünüm, önce sana arabada uyumaya bile açık olup olmadığını sormalıydım—"

Max başını bana çevirip sırtıttı. "Bu harika."

Sonra iki eliyle yüzümü tuttu ve beni öpmek için kendine çekti. Gitmeme izin verdiğiğinde, nefes almak zorunda kalıyorum. Sonra, çocukluğundan beri hep araba kampına gitmek istediğinden heyecanla gevezelik ediyor. Kendi kendime gülümsedim, mutlu olduğu için heyecanlandım.

Yolcu tarafından atlıyor ve ceketini, süveterini ve kot pantolonunu çıkarıyor.

Etrafıma bakındım, park ettiğimiz bu yolun uzak olduğunu görünce rahatladım. Sahil şeridine bakan sakin bir araziye giden otoyolun yan yolundan çıktım.

Max, ne yapıyorsun? Yanına giderken kıkırdıyorum.

"Yatmak için soyunmak." Sanki dünyadaki en bariz cevapmış gibi söylüyor.

"Ah. Sağ." Montumu ve spor ayakkabılarımı çıkardım ama yoga pantolonumu ve uzun kollu gömleğimi üzerimde tuttum. Temmuz ortası olmasına rağmen, okyanusa bu kadar yakinken sıcaklık yazın altmışların üzerine nadiren çıkar ve güneş battığında daha da soğuk olur.

Arabanın içine geri sürünüyoruz. Max arkada yatarken ön koltuğa uzanıp kapıların kilitli olduğundan emin oluyorum. Sonra dizüstü bilgisayarımı ve alkol şişelerini ön koltuğun altından çekip Max'e döndüm.

"Gece içkisi mi?"

Sırıttırıyor ve başını sallıyor.

Bardakları toplamayı unuttum, ben... Özür dilemek üzereydim ki eğilip beni öptü.

"Başka bir şey için özür dilemeye cüret etme. Tamam aşkım? Senin sayende bu en harika gün oldu. Teşekkür ederim."

Ona gülümsedim ve dudaklarını gagaladım, sonra ona şişeleri verdim. Yastıkları yarı oturur, yarı yatar pozisyonda olacak şekilde üst üste koyuyor, sonra başlığını çevirerek çıkarıyor ve şarabından uzun bir yudum alarak bana uzatıyor. Örtülerin altına sokulduk, birbirimize sokulduk, içtik ve kucaklaştık.

"Dizüstü bilgisayarına bazı programlar ve filmler indirdim," diyorum.

"Sıkıldıysan ve bir şeyler izlemek istersen diye."

"Sıkılmaya yakın bile değilim. En iyi zamanımı geçiriyorum.

Şarap şişesini kenara koyuyor. Yukarı baktım ve dudaklarını çekiştiren bir sırıtış gördüm. "Aslında."

Yana doğru kayarak ona sonuna kadar eğilip ön yolcu koltuğundaki bir şeye uzanması için yer verdim. Yanında getirdiği sırt çantasını aldı, ön cebinin fermuarını açtı ve en son kitap kulübünü sabote ettiğim buharlı erotik kitabı çıkardı.

"Okumak istediğimiz bir şey olabilir diye bunu getirdim," diyor.

Sayfaların yaklaşık üçte ikisine sıkışmış bir yer imi olduğunu fark ettim.

"Okuyor musun?" Ona dirsek attım.

Başını sallıyor. "Bütün bu yaygaranın neyle ilgili olduğunu öğrenmem gerekiyordu." Bana baktığında kaşı seğiriyor. "Ve söylemeliyim ki, kesinlikle kulübün geri kalanıyla aynı fikirdeyim. Bu üçlü sahne çok sıcak."

Ona kendini beğenmiş bir gülümseme fırlatıyorum. "En sevdiğim kitaplardan biridir. Ben tamamen tanımlayıcı ve uzun bir aşk sahnesinden bahsediyorum.

Sırıltışı sinsî bir hal alıyor. "Ben de."

Kitabı elinden kaptım ve sayfaları çevirdim. "Yazı çok gerçekçi. Mesela, daha önce hiç bu kadar sürükleyici bir aşk sahnesi okumamıştım. Özellikle üç kişiyi içeren bir tanesi. Bu çok gerçekçi geldi, en azından benim açımdan. Yazara aferin."

Max bir yudum daha şarap içiyor, sonra bana bakıyor. "Bekle, öyle mi? . daha önce üçlü yaptın mı?

Kitaba odaklandım, olabildiğince soğukkanlı görünmeye çalıştım. "Çok uzun zaman önceydi, zar zor hatırlıyorum." Söylediklerime bu kadar meraklı olmasına bayılıyorum.

Açık ağzının köşeleri kıvrıldı ve başını sallayarak bakışlarını benden kaçırdı. "Tanrı aşkına, gerçekten mi? Demek istediğim, bu oldukça seksi. . "

Güldüm. "Yapmadım. Şaka yapıyordum."

"Ah." Yanakları alev kırmızısı.

Ona geri sarılıyorum. "Senin var mı?"

Gözlerini kapatıp dudaklarını yaladı, tenine bu kadar yakın olan nefesimin verdiği histen zevk alıyormuş gibi. Başını bana çevirdi ve ardından gözlerini açtı. "Evet. Bir kere."

Nefesim kesildi. "Gerçekten mi?"

Kıkırdadı ve başını salladı, sanki biraz utanmış gibi gözlerini yere indirdi. "Peki, hadi şimdi. Detaylar!"

Kolunu sıkıyorum ve kafasını sallıyor. "Cehennemde yok," diye gülüyor.

Başımı ona doğru eğiyorum. "Ay, hadi ama. Nitelikli şeyler gibi şeyleri kastetmiyorum. Sadece zevk aldıysan. Merak ediyorum. Ve çok açık fikirli."

Alay etmem üzerine gözleri hafifçe şişti. Sonra ifadesini dizginliyor. "Tekrar yapmak isteyeceğim bir şey değil."

"Bu çok iyi."

"Uzun, çok uzun zaman önceydi. On yıl önce falan. Eğlenceliydi ve pişman değilim ama tekrarlamak gibi bir isteğim de yok."

"Haklısın."

Kabul etmek gerekir ki, Max'i başka biriyle paylaşma düşüncesi benim hoşlandığım bir şey değil. Beni oldukça kışkandırır. Ama onunla bu konuda dalga geçmek eğlenceli. Ve geçmiş deneyimler hakkında bu kadar açık ve rahat bir şekilde konuşabiliyor olmamız, beni ona daha çok sevdireyor - ve beni de tahrik ediyor. Daha önce kimseyle böyle hissetmemiştim.

Manevra yapıyorum, böylece ona bakacak şekilde sol tarafımda yatıyorum. Dudağımı ısırđım ve elimi gömleğinden yukarı kaydırđım. "Tamam, tüm bu sohbet beni tahrik ediyor, ama burada pek çok şey yapacak yerimiz yok. . . hareketli."

Boğazının uzunluğu boyunca uzanan damar nabız atıyor. Yutkunuyor ve hafifçe kıpırdanıyor. Boxerında bir çıkıntı fark ettim. "Evet, çok talihsiz."

Yaramaz bir fikir tutunur.

"Beklemek." Max beklentiyle bana bakıyor.

Kendime yoga pantolonumu ve üstümü çıkaracak kadar yer açmak için yorganı kaldırdım. Sadece sutyenim ve külotumla ona döndüğümde gözleri tabaklara döndü.

"Bunun nereye gittiğini seviyorum" diyor.

Sutyenimi çıkarıp ön koltuğa fırlattım, sonra elimi külotumun önünden aşağı kaydırırken Max'le göz göze geldik.

"Bunun yerine bunu yapabiliriz." Nefesim boğazımda takılırken dudağımı ısırđım. "Eğer düşünmüyorsan, um, bunun çok tuhaf olduğunu düşün."

Max homurdanma ile alay etme arasında bir ses çıkardı, ardından iki saniye içinde boxerını ve tişörtünü yırttı.

"Cehennem evet," diye homurdandı, boyunun dip kısmını çekiştirirken, gözleri benim üzerimdeydi.

Nefes nefese bir kahkaha attım, sonra külotumu yolun geri kalanında çıkardım.

"Umarım o gülüş bana yönelik değildir." O yoğun uyarılma ifadesi ifadesini ele geçirmeden önce hafifçe gülümsüyor.

"Ben sadece . . ." Gözlerimi kapatıyorum, parmaklarımla yavaşça çalışırken usulca inliyorum. "Çok çabuk soyundun. Etkilendim."

Yavaşça şiddetlenen bacaklarımın arasındaki ağrının tadını çıkararak daha hızlı hareket ettim. Gözlerimi açtığımda yüzüme o kadar yakın eğildi ki, ağzından çıkan sıcak nefesin dudaklarımı kapladığını hissedebiliyorum.

"Cazibeli olursam birçok şeyi hızlı bir şekilde yapabilirim. Ve sen Joelle. . ." Elinde çalışırken ürperiyor, gözlerini gözlerimden hiç ayırmıyor. "Kendine dokunduğunu görmek en büyük cazibedir."

Ağzım anında onun üzerinde. Boşta kalan elimle saçını tırmıkladım ve nefes nefese öpüştük. Yakında birbirimizin ağzına inliyoruz. Max'in eli belimde ve sonra kıkırmı sıkamak için aşağı kayıyor.

İçimde bir şey tutuyor. Elini tuttum ve devralmak için bacaklarımın arasına ittim.

Lütfen, diye sızlandım. "Birbirimize şu anda istediğimiz gibi sahip olamayacağımızı biliyorum, ama ben sadece... . . Bana dokunmana ihtiyacım var.

Bu görevi üstlenmeye ve onunla koşturmacaya kararlıymış gibi çenesini sıkarak bana başını salladı. Ve onunla koşuyor. Devasa eli beni titretiyor ve çok geçmeden vücudumdaki tüm kaslar zevkten geriliyor.

Joelle, diye tısladı ağzıma. "Seni sahip olabileceğim her şekilde istiyorum. Her zaman."

Yan yatmış olsam da heyecandan başım dönüyor. Tanrım, sadece sözleri bile beni uçurumdan atmaya yetiyor. İçimdeki sızı artarken şişkin kolunu kavradım. Patladığımda, hepsini emmek için oradaydı: onun ağzıyla benim çılgınlıklarımı, kendi ağzıyla benim çırpınan bedenimi.

Sonunda aşağı indiğimde, bakışlarımı bacaklarının arasına diktim. Eğildim ve onunla zaman geçirdim, düzensiz nefeslerinin ve hırıltılarının, kaslarının nasıl gerginleştiğinin, dağıldığında gözlerinin nasıl odaklandığının ve bitirdiğinde bakışlarının ne kadar utangaç olduğunun tadını çıkardım.

Dudaklarına bir öpücük kondurdum, sonra orta konsoldan peçete almak için eğilip ortalığı toplamasına yardım ettim. İşimiz bittiğinde terliyoruz, nefes nefese kalıyoruz ve arabanın içi on derece daha sıcak.

"Getirdiğim tüm fazladan battaniyeler için çok fazla."

Max kıkırdadı, sonra beni göğsüne çekti ve başımın tepesini öptü. Sürüklenmeye başladığımda, Max'in alçak sesle gürleyen sesini duydum. "Mükemmel.*sen*mükemmel."

Uyumadan önce, "Sen de öyle," diye mırıldandım.

• • •

"Tamam, önce ilk şeyler. Portland'a döndüğümüzde, bu arabanın arkasını buharla temizlemem gerekiyor."

Şehre geri dönerken Max sürücü koltuğundan kahkahalarla gülüyor. "Ah, hadi ama. O kadar da kötü değil."

Arkada otururken katlamaya zahmet etmediğim battaniye yığınınına bakmak için döndüm.

"Yapmam gerek. Annemle babamın, senin ve benim kirlettiğimiz araçlarıyla ortalıkta dolaşacakları ve arkalarında Tanrı bilir ne bırakacakları düşüncesine katlanamıyorum..."

Max uluyor. "Tamam tamam. Doğru tespit. Ailenin orada ne yaptığımızı bilmesi bile beni korkutuyor. Orayı temizleyeceğiz." Uzanıp elimi kaldırdı ve parmak boğumlarımı öptü. "Söz."

Şimdiye kadarki en harika yolculuktan eve dönerken havada süzülüyorum. Bu, teknik olarak şehir dışındaki ilk kaçışımızdı ve bundan daha iyisi olamazdı. Ve bu bir çift olarak bizim için umut verici bir işaret, çünkü ayar uyumluluğumuzu etkilemiyor gibi görünüyor. İster ortak çalışma alanımızda sıkışık olalım, ister Max'in evinde, lüks bir otelde ya da geceyi ailemin arabasında geçirelim, her zaman aynıdır. İster gülelim, ister memnun bir sessizlik içinde oturalım, ister kucaklaşalım, ister birbirimizin beynini patlatalım, birlikte en iyi zamanları yaşıyoruz.

Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyorum. Birlikte her yere gidebileceğim, her şeyi yapabileceğim birini bulduğum için başım dönüyor ve her zaman harika zaman geçireceğiz.

İçimi neşe kaplarken başım koltuk başlığına yaslanıyor. Önümdeki yola odaklanmış olan Max'e baktım. Sadece onu gördüğümde göğsümde sızlayan bir nabız var. Zar zor yutuyorum, çok güçlü.

ona aşıksın.

Sessizce onaylayarak başımı salladım ve bunu benden patlamadan önce ne kadar kendime saklayabileceğimi merak ettim.

Telefonunun gürültülü sesi hoş bir dikkat dağıtıcıdır. Ceketinin cebinden çıkarıp ekrana kaşlarını çattı.

"Her şey yolunda?" Soruyorum. Kenara çekip cevaplayabilirsin, sorun değil.

"Şey, sadece. . ."

Konuşmasını bitirmesini bekliyorum ama bitirmedi. Yolla telefonu arasında bakıp duruyor. Sonunda zili susturur.

"Cevap verebilirsin, Max. Geri dönmek için acelemiz yok."

"Sorun değil," diye havlıyor ve ardından telefonunu tokatlayarak ön panele fırlatıyor.

Anında sessizleşiyorum. Max, şu anki çalışma alanımızı paylaştığımız ilk haftalarda bana pek çok kez tersledi, ama o zamanlar bir çift değildik ve ondan aldığım kadarını da veriyordum. Evet, o zamanlar kavga etmek berbattı ama kız arkadaşı olarak onun öfkesine ve tahrişine maruz kalmanın farklı bir yanı var. Sokmadan önce; şimdi kesiyor.

"Üzgünüm." Söz, dudaklarından ağır bir iç çekiş olarak dökülüyor. "Sana saldırmak istemedim."

En ufak bir yumuşatırım. "Sorun değil." "Öyle değil."

Yola bakıyor ve dudaklarını ağzına çekiyor. Daha fazlasını söylemek isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi.

Arayan annemdi, dedi bir dakikalık sessizliğin ardından.

"Ah." Ve sonra başka ne söyleyeceğimi bilmeden sessiz kalıyorum. Daha önce annesinden sadece bir kez bahsetmişti ve bana onun hakkında anlattığı azıcık şey üzücüydü.

"Seni neden arıyor?" Yavaşça soruyorum. "O hasta. Karaciğer hastalığı var."

Sert, duygusuz tonu beni benden alıyor. Bunu bir işaret kartından okuyormuş gibi söylüyor.

"Aman Tanrım. Max, çok üzgünüm."

Omuz silktiğinde neredeyse sarsılacaktım. Bu çok büyük bir tepkisizlik. Neredeyse rahatsız olmamış gibi.

Ben ona bakıp daha fazlasını söylemesini beklerken, odaklanmış bakışları önündeki yoldan kıpırdamadı.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Onu geri aramadan önce biraz oturmak istersen arabayı ben kullanabilirim," dedim sonunda.

"Onu geri aramayacağım."

"Neden?"

Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum ama merakıma engel olamıyorum. Max'in annesinin onu terk etme şekli affedilemez. Ama görünüşe göre ciddi bir şekilde hasta ve oğluyla temasa geçmek istiyor. Bu en azından bir telefon aramasını garanti etmez mi?

Aramızda başka bir uzun sessizlik oluştuğunda, konuşuyorum.

Max, bunu söylemek bana düşmez biliyorum ama onunla temasa geçersen annen için çok şey ifade edeceğine bahse girerim.

Ağzının köşeleri acı bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. "Evet, şey, çocukken benim için kısmen iyi bir ebeveyn olsaydı bu çok şey ifade ederdi, ama her zaman istediğimizi alamıyoruz." O iç çektikçe gözden kayboluyor.

Verdiği cevap üzerine bir an kekeleyim. "Elbette. Anladım Max. Ama bir kalbin olsun. O hasta. Koşup yanında olman gerektiğini söylemiyorum, ama belki sadece aramasına cevap ver.

Direksiyon simidini daha sıkı kavrarken başını salladı. "Anlamıyorsun, Joelle."

"Haklısın. Yapmıyorum. Ve sana ne yapman gerektiğini söylemek istemiyorum ve bu şekilde olduysa özür dilerim. Ama sadece düşünecek misin? Şimdi herhangi bir karar vermek zorunda değilsin ama onu tamamen devre dışı bırakmak biraz zor görünüyor. Belki değişmiştir. Belki de telafi etmek istiyor. Belki o-"

"Onu savunma."

Ses tonunda o kadar sert bir donukluk var ki koltuğumun arkasına düştüm.

Max, onu savunmuyorum. Sana yaptığı şey korkunçtu. Bunun için bir mazeret yok. Ama bir gün buna dönüp baktığında ona ulaşmadığın için pişman olabilirsin. Bir aile üyesiyle aram bozulursa ve onların barışma girişimlerini reddedersem sonsuza dek pişman olacağımı biliyorum. Ne olduğunu asla bilemezsin—”

Joelle. Durmak."

Adımı söyleyiş şekli göğsümün derinliklerine, kalbimin olduğu yere sıkışıyor. Lanet bir kelimenin acısını ve acısını taşır. Kendi adımın kulağa bu kadar acımasız gelebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun." Gözlerini yoldan bana çevirdiği an donup kaldım. Sesinin alçak olmasına rağmen, tiksinti ve öfke, üzerimizdeki mavi gökyüzü kadar netti.

"Her aile seninki gibi değil, tamam mı? Deneyiminizi benimkiyle karşılaştırmayın. Biz birbirimize hiç benzemiyoruz. Yakınında bile değil."

Ondan yayılan sessiz öfke ve içerleme karşısında göğsümün ortasından ağrı yayılıyor. Dakikalar içinde şefkatliden bu kadar bağımsız hale gelmesine şaşırdım.

Portland'a dönüş yolculuğunun geri kalanında başka bir kelime konuşmadım. Sadece dümdüz yola bakıyorum.

18. Bölüm

maks.

İÇİNDE Garaj yoluma girdiğimde, Joelle ile benim aramdaki gerilim hiç dağılmadı.

Annemin cevapsız aramasından beri birbirimizle tek kelime konuşmadık. Joelle bana bakmadı bile. Onu suçlamıyorum.

Birbirimize sessiz kalmadan önce onunla konuşma şeklim en hafif tabirle sertti. Ve dürüst olmak gerekirse, biri benimle böyle konuşsaydı, sinirlenirdim. Hatta üzerlerine gitmiş bile olabilirim. Konuşmamayı seçmesi, her şey düşünüldüğünde, onun için oldukça nazik.

Keşke annemin telefon numarasının ekranımda belirdiğini her gördüğümde tam olarak nasıl hissettiğimi açıklamanın bir yolu olsaydı - "öfke" bunu kapsamaz. Daha çok, çocukluğumdan beri yoğun bir sis gibi üzerimde oyalanan kalp kırıklığıyla karıştırılmış bir öfke, acı, hüsrân ve acılık kokteyli gibi. Annem şu anda tam bir seksen yapsa ve dünyanın en özverili, en fedakar insanına dönüşse benim için fark etmezdi. Çocukken, ona en çok ihtiyacım olduğunda beni nasıl terk ettiğini silmeyecekti.

Yine de bunu nasıl açıklayım? Tüm bunları Joelle'e kalpsiz bir pislik gibi görünmeden nasıl anlatırım? Aile onun için her şey demek. Ve annemle tekrar iletişime geçmeyi düşünmem konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu anlıyorum. Benim yerimde olsaydı, şüphesiz elini uzatacağını biliyorum. Anneme hak etmediği ikinci bir şansı verirdi - o Oiyi kalpli.

Oraya gidemem. Annem aradığında açmaya kendimi alamam. Yapabileceğim en fazla şey, doktorunu haftalar önce Haziran ayında bana onun kötüleşen sağlığından bahseden başka bir sesli mesaj bıraktığında aramaktı. Şokla o kadar tüketildim ki hepsini sindirmem günler aldı. İşte bu yüzden işte bu kadar ahmaktım, bu yüzden Joelle'e bu kadar sık terslendim, bu da o zamanlar pek çok kavgamıza yol açtı. Annemle yıllarca konuşmadıktan sonra ve özellikle de birbirimizi en son yüz yüze gördüğümüzde ona söylediklerimden sonra, annemin acil durum irtibat listesinde bile olduğum bir döngü beni bir döngüye soktu. . .

sen artık benim annem değilsin Seni bir daha görmek istemiyorum.

Yolcu koltuğunda oturan Joelle'in kıpırdandığını fark ettim, açıkça ilk hareketi benim yapmamı bekliyordu.

Ona tam olarak bakmak için döndüğümde içimde bir şeyler paramparça oldu. Onun yüzü. İfadesi nötr olsa bile, onda hâlâ bir neşe var. Gözlerinin hafifliğinde, ağzının köşelerinin hafifçe yukarı kıvrılmasında, sanki her zaman bir gülümsemenin eşiğindeymiş gibi.

Ama şu anda canı yanıyor. Söyleyebilirim. Bakışlarında hüznün ve endişe var. Ve bu benim yüzümden.

"Biraz içeri gelmek ister misin?" Kibarca söylüyorum, bir süredir ikimizden biri ilk kez konuşuyordu. "Ben yokken komşum Muffin ve Donut'a bakıyordu, ama sana merhaba demekten hoşlanacaklarını biliyorum."

Başını salladı ve beni içeriye kadar takip etti. Muffin, Joelle'e dörtünale yaklaşıp onu okşarken ellerini yaladığında gülümser. Onu mahvetmek için yaptığım onca şeyden sonra Muffin'in moralini biraz yükseltebildiği için minnettarım.

Muffin'le kanepeye otururken ona mutfaktan bir bardak su getirdim. Yanına oturduğumda, hızla uzaklaşmadan önce biraz kasıldığını fark ettim. Lanet etmek. Bu acıttı. Yine de bunu hak ediyorum.

Joelle'nin narin parmakları Muffin'in kulaklarının arkasını kaşıyor. Muffin'in gözlerindeki aptal bakışa neredeyse gülecektim, o çok memnun. Tıpkı benim gibi Joelle'e aşık olduğu açık.

Yavaşça elini tuttum ve bana bakmasını bekledim.

Birkaç saniye sürdü ama kenetlenmiş parmaklarımızı inceledikten sonra sonunda bana baktı.

"Arabadaki davranışım için çok üzgünüm," diyorum. "Sana böyle davranmaya hakkım yoktu. Sadece yardım etmeye çalışıyordun."

Elini ağzıma götürdüm ve parmak boğumlarının arkasını usulca öptüm. Gözleri en ufak bir kıpırdanıyor.

"Sorun değil," diyor yumuşak bir sesle. Seni açıkça rahat hissetmediğin bir şeyi yapmaya zorlayarak haddimi aştım.

"Evet ama sana nasıl hissettiğimi daha iyi bir şekilde anlatabilirdim. Bir pislik olmam için hiçbir mazeret yoktu.

Başını salladı ama gözlerindeki uzak bakışa bakılırsa aklında hâlâ bir şeyler vardı.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diyorum nazikçe.

Bir an tereddüt ediyor. "Şu an yaşadıkların için çok üzgünüm. Ve annen hakkında duyduğuma üzüldüm. Daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi dudağını ısıırıyor. "Keşke seni daha iyi hissettirmek, bir şekilde yardımcı olmak için ne söyleyeceğimi bilseydim. Ama bazen yanlış bir şey söylediğimi ve işleri daha da kötüleştirdiğimi hissediyorum. Yani, sana çıkma teklif etmeye çalıştığım ve onun yerine kemik iliğiyle ilgili cinsel şeyler gevelediğim günü hatırlıyor musun?

Zayıf bir kahkaha atıyorum.

Yutkunup başını sallıyor, ifadesi tekrar ciddileşiyor. Sanki kendinden bıkmış gibi. "Ve şimdi *BEN* pislik gibi hissediyorum çünkü burada, tüm bunları yaşayan kişi siz olduğunuzda, bu anı kendimle ilgili yapıyorum - desteği hak eden sizsiniz.

Joelle, hayır. Elini göğsüme bastırıyorum. "Hiç de öyle değil. Benim için buradaydın, beni çok destekledin. Bunun ne kadar önemli olduğunu size anlatamam bile."

Bunu söylediğimde gözleri biraz olsun parlıyor.

"Beni çok mutlu ediyorsun," diyorum. "Hiç olmadığım kadar mutluyum."

Ağzının kenarı kıvrılıyor ve içimde havai fişekler patlıyormuş gibi hissediyorum.

"Sensiz bir felaket olurdu," diyorum.

Bununla elini göğsümden çekiyor. Bir an için temasın kesilmesinden paniğe kapıldım ama sonra bana doğru kaydı ve göğsümü kucakladı.

"Senin için buradayım Max. Her zaman."

Şu kelimeler. Bunları her söylediğinde kalbime bir ok gibi saplanıyorlar. Onu köşemde tuttuğumu hatırlatıyorlar. Ve onun da yanında olacağımı bilmesini istiyorum. Her zaman.

Ben de senin için buradayım, Joelle. Her zaman, ne olursa olsun.”

Vücudumda erime şekli beni yumuşatıyor. Bu kadına sıırlsıklam aşığım ve buna bayılıyorum.

Aşk.

Söz beynimde yankılanıyor.

Kollarımı ona dolayıp başının tepesini öpüyorum. Sessiz bir dakika boyunca sadece birbirimize sarılırız. Gözlerimi kapatıyorum ve onun bana karşı hissinin tadını çıkarıyorum.

O olmadan yapardım. . .

Düşünce kafamda kesiliyor.

Joelle olmadan.

Bu senaryoyu hayal etmek bile beni paniğe kaptırıyor.

Aşk.

Kalbim hızla atarken, bilmediğim bir ağrı boğazımı ele geçiriyor.

Aşk.

Bildiğim tek kelime olana kadar kafamda daha yüksek sesle çınlıyor.

Aşk.

Göğsüme sarılan, yavaşça göz kırpan, aldığı her nefeste narin omuzları yükselen Joelle'e baktım. Ve işte o zaman bana çarpıyor. Joelle'siz bir hayatı asla bilmek istemiyorum. Çünkü ben ona aşığım.

Düşünce, kafaya bir tuğla gibi iner, ama en iyi şekilde. Çünkü bu farkındalığın etkisi beni şaşkına çeviriyor. Sanki yüzüyorum. Şimdiye kadar tanıştığım en düşünceli, güzel, nazik, eğlenceli ve sadık insan - ve o benimle.

Ve onu seviyorum.

Bunu söylemek için ağzımı açtım ama kendimi tuttum. Annemle bozulan ilişkim hakkında duygusal bir konuşmanın ortasındaiken bu ne kadar boktan bir zamanlama olurdu.

Bir vuruş yapıyorum, yutuyorum ve yeniden odaklanıyorum. Parmaklarımı o dalgalı siyah saçların arasından geçiriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum. Özlemeye başladığım o çiçeksi, meyvemsi koku ciğerlerimin içini kaplıyor.

Ona yakında söyleyeceğim. Sadece şimdi değil.

Bir dakika sonra, "Annemle bu karmaşanın nasıl üstesinden geleceğimi bilmiyorum," dedim.

Joelle, "Yapmaman sorun değil," diyor. "Bu karmaşık bir durum ve tüm duygularınıza hakkınız var. Bunu daha önce söylemediğim için üzgünüm. Almalıyım. Ve bunu arabada fazla basitleştirmeye çalıştığım için üzgünüm. Bu benim için duyarsızdı.

"Hey." Doğrudum ve bana dönmesi için onu kollarımda gezdirdim. Elimi çenesinin altından tutup yavaşça yüzünü bana çevirdim. "Özür dilemeyi bırak, tamam mı? Bu benim kendi karmaşam ve kabul edeceğim, bununla nasıl başa çıkacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Ama ne yapmam gerektiğini düşünmek için daha fazla zaman harcayacağım. Bu kadar küçümseyici olmamam gerektiğini anlamama yardım ettin.

En ufak bir gülümseme ağzını çeker.

"Ama şunu bilmeni istiyorum, Joelle. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Herhangi bir şey için üzgün olduğunu söylemek için hiçbir nedenin yok. Tanıdığım herkesin en büyük kalbine sahipsin. Herhangi bir gündeminiz olmadan, her insana ve her duruma nezaketle yaklaşmanız beni benden alıyor. Senin hakkında bunu seviyorum."

"Aşk" kelimesi, tıpkı bir öpücükten sonraki tadı gibi dilimde kalıyor. Usulca gülümsüyor ve o güzel kahverengi gözlerdeki tereddüt eriyip geride şefkat bırakıyor.

"Gerçekten bunu mu kastediyorsun?"

"Evet. Senin bu özelliğini seviyorum Joelle," diye tekrarlardım. "Bu kadar."

Dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Sanki şu anda, aramızda olan onca şeyden sonra, daha fazlasını isteyip istemeyeceğimi soruyormuş gibi.

Evet. Onunla her zaman daha fazlasını isteyeceğim.

Yavaş, alaycı bir öpücükle karşılık verdim. İşler güçleniyor ve onu kucağıma çekiyorum. Yakında üzerimde gömlek olmadan ata biner gibi oluyor, beremi kaybettim

ve kendi gömleğim ve birbirimizi okşuyoruz.

Ayağa kalkıp ona tutunuyorum. Bacaklarını belime doladı ve ben de bizi yavaşça koridorda yürüttü.

Mmm, bekle, diye inledi ağızma doğru. "Duş almadım. Çok iğrençim ve değilim. . "

Ben banyoma dönerken pes etti, sonra onu yere bıraktı. Çıplak ayaklarını gri taş karoya sürtüyor, nötr tonlarla yıkanmış dar alana bakarken yüzünde meraklı bir ifade var.

Cam kapıyı iterek açtım ve duşu açtım. Şelale duş başlığından su çağlayan.

"Ah," diyor sırtırken ve alt dudağını ısırırken.

Birbirimize kıyafetlerimizi çıkardığımızda su ısınmıştı. Önce içeri girmesine yardım ediyorum, sonra devreye giriyorum. Sonra, sıcak su akıntısının altında, kirli öpüşmelerimize ve tutuşlarımıza kaldığımız yerden devam ediyoruz.

"Bekleyin bekleyin." Elini göğsüme bastırdı, sonra çıkıntının üzerindeki şampuan şişesine uzandı. "Önce temizlenmem gerekiyor."

Güldüm ve kendi saçımı şampuanlayıp vücut yıkamayla hızlı bir şekilde durulayarak onun izinden gittim. Lif için elini uzattı ama başımı salladım. "Bana izin ver?"

Kusursuz ağızında şeytani bir sırıtış beliriyor. Başını sallayıp dudaklarını yaladığında, bir saniye beklemem gerekiyor. Tanrım, bu kadın. Aynı anda hem tatlı hem de pis olması beni burada kaybetmeye yetiyor. Ama reddediyorum. Ona vermek için can attığım şeyi almadan önce olmaz.

Bir köpürttüm ve lifi vücudunun her yerine gezdirdim. Zamanımı alıyorum, onun her parçasına dikkat ediyorum. O güzel kıvrımlı kalçaları, kalçalarının dolgunluğu, belinin yumuşak kıvrımı, kolları, elleri, göğüslerinin şişkinliği. Sonra ellerimi köpürtüyorum ve yavaşça bacaklarının arasında çalışıyorum.

İki eliyle pazılarımı kavradı ve ayak parmaklarını duş zeminini kaplayan toprak rengi nehir kayasına doğru kıvırdı. Bana baktığında gözleri kocaman açılıyor ve yalvarıyor.

Onu öpmek için eğildim. "Bana ne istediğini söyle." "Sen. Sadece sen. Lütfen."

Nefes kesici isteğiyle, patlamaya hazırım. Henüz değil.

Beni avucuna almak için uzanıyor ama ben yavaşça elini itiyorum. Bunun yüzde yüz onunla ilgili olmasını istiyorum.

Ağzını omzuma bastırdığında ve sesi daha yüksek ve çılgınca çıktığında, elimi daha hızlı çalıştırıyorum. Nefes nefese, yalvarıyor, bağırıyor. Dişlerinin acısını tenimde hissettiğimde sırttım. Kahretsin evet, kızım kendini kaybettiğinde sert oluyor ve bunu seviyorum.

Onu seviyorum.

Avucumun üzerinde patlıyor, bedeninin ağırlığı bana karşı titriyor. Yine de onu yakaladım.

Ben her zaman, her zaman sana sahibim.

Geri çekilmeye başladığında nefes nefese bir kahkaha attı.

"Aman Tanrım."

Ona başımı eğdim, bu sadece daha çok gülmesine neden oldu. Sonra bacaklarımın arasında tuttuğum şeye baktı ve yaramaz bir şekilde sırttı. "Bu konuda bir şeyler yapalım."

Yakında onun ellerinin insafına kaldım. Kendinden emin bir şekilde sunduğu zevkle başım dönüyor, sanki her bir düğmeme basmam gerektiğini biliyormuş gibi.

Onu kaybettiğimde titriyorum ve homurdanıyorum. Birkaç saniye görüşüm bulanıklaştı. O inanılmaz.

Kısa süre sonra tekrar odak noktasına gelir. Bana bakarken gözlerindeki titreme, en meleksi gülümseme, ifadesindeki saf şefkat ve neşe. Ben kızarmışım. Biri hariç tüm kelimelerimi kaybettim.

Aşk.

Etrafımıza su yağarken, en gerçeküstü kalkanı yaratırken bunu söylemek için can atıyorum.

Kendimiz için yarattığımız bu baloncunun içine hiçbir şey ve hiç kimse giremez.

Ama tek kelime edemeden ellerini omuzlarıma koydu ve beni ağzına doğru çekti. Başka bir yavaş, uzun, alaycı öpücük. Sayamayacağım kadar uzun bir süre devam etti, ta ki tek duyabildiğim kalp atışımın kulaklarımda gümbürtüsü ve pantolonumuzun sesi olana kadar. Ve sonra buna karar veririm *Butek* başına mükemmel bir andır, sıfır kelimenin olduğu bu saniyeler

birbirimiz için hissettiklerimizi ifade eden sadece bedenlerimizdir.

O dört harfli kelimeyi daha sonra, bir tartışmadan sonra barışmadığımız, bir aydan uzun süredir çıktığımız zamanlar için sakladım. Muhtemelen bunu şimdi söylerken aşk hastası bir genç gibi konuşurum. Biraz daha beklemek muhtemelen daha iyidir.

Yine de düşünmeden edemiyorum. Sonraki birkaç dakikayı duş balonumuzda öpüşüp kucaklaşarak geçirirken düşünüyorum. Kurulanıp giyinirken düşünüyorum. Arabayı buharla temizlerken düşünüyorum. Mutfağında birlikte akşam yemeği pişirirken düşünüyorum. Kanepeye kıvrılıp televizyon seyrederken düşünüyorum. O gece yatağında birbirimize çıldırırken bunu düşünüyorum. Birbirimizin kollarına sarılmış, uykuya dalmadan önce düşünüyorum.

19. Bölüm

joelle

VE Son zamanlarda çok iyi bir ruh halindesin, *çocuk*. Durum ne?"
Annem kruvasan hamurunu açarken bana kaşını sallıyor.

"Ah! Peki, bir . . ."

Yanaklarıma allığın boyanmasına engel olamıyorum. Yanında durduğum metal buzdolabının donuk ışığında bile bu görülüyor. Max ve ben birkaç gün önce Oregon sahilindeki hafta sonu yolculuğumuzdan döndüğümüzden beri, başım dönüyor. Onu sevdiğimi fark etmenin tadını çıkarıyordum.

Ona söyleyecek cesaretim yoktu. En yakın olduğum an, geri döndükten hemen sonra evinde birlikte duşta olduğumuz zamandı. Kahverengi-yeşil gözlerine bakarken, ıslak tenini tutarken, kalbim hızla çarparken, nefesini ağzımda ve tenimde hissederken, bütün hafta sonu kafamda dönüp duran o üç kelimeyi söyleme dürtüsüyle titriyordum.

Ama kendimi durdurdum. Bunun yerine onu tuttum ve öptüm. Sadece bir ay birlikte olduktan sonra Max'e "Seni seviyorum" diyen aşk hastası bir kız öğrenci gibi çıkmak istemediğime karar verdim. Muhtemelen çıldırırdı.

Ama eve döner dönmez Max'e olan hislerimi Whitney'e fişkırttım ve o zamandan beri, en harika adama aşık olmanın sevinciyle parlıyorum, titriyorum. . . ve sessizce ona söylemem için en uygun zamanın ne zaman olacağını merak ediyorum.

Max'e söylememiş olsam da, ona karşı hislerimi fark ettiğimden beri bende bir değişiklik hissedebiliyorum. Nefes aldığımda hava daha berrak geliyor. Gökyüzü daha mavi görünüyor. Yemek daha lezzetli. Şarkılar gibi şeyler ve cıvıl cıvıl kuşların sesi farklı vurur. Sanki fazladan bir şeyler duyuyorum.

melodiler, daha önce hiç olmadığı kadar kulaklarımı çınlatan bir şey.

Yüzümde ki sevimsiz sırıtışın tamamen farkında olarak anneme omuz silktim. "Max ile gerçekten güzel bir hafta sonu geçirdik, hepsi bu."

"Ah, bahse girerim," diyor Elba Teyze, yemeğini bitirdiği ocaktan dönerken.*olmak* Annemin yaydığı kruvasan partisi için başladığım jöle. "O iri parçayla iki gün yalnız kalmak mı? Ben de gülümserdim.

Gözlerimi kısarak ikisine de bakarken annem ve teyzem bir kıkırdama paylaşıyorlar. Sonra bakışlarımı, neyse ki kendi tarafından duymamış olan Max'e çevirdim. Yarı zamanlı çalışanı Reggie'ye dizüstü bilgisayarında bir şeyler göstermekle meşgul.

"Bu yüzden! Siz ikiniz tekrar ne zaman gidiyorsunuz? Annem metal masanın tozunu taze un serperken soruyor. "İkiniz de çok çalışıyorsunuz. Romantik bir tatili hak ediyorsun."

Ben de bunu merak ediyordum. Max'le başka bir kaçamağa gitmek için şimdiden can atıyorum ama işte işler ikimiz için de o kadar meşguldü ki, tekrar zaman ayırmayı haklı çıkarmak zor.

Teyze, "Belki de Max'in kitapçada kendisine yardım etmesi için birini tutması gibi, burada, fırında yardımcı olması için birini tutmalısın," diyor. "Böylece canın istediğinde bir süreliğine ayrılmak kolay olur."

Annemle onun arasında geçen bakışmayı özlemedim.

"Bu harika bir nokta,*miras* Annem imalı bir şekilde diyor. Bunu prova ettiler mi merak ediyorum. Kulağa öyle geliyor. "Ivan tadilatı bitirdiğinde, fırınınız daha fazla alana sahip olacak. Fazladan yardım almak güzel olurdu, sence de öyle değil mi?"

Ah, şey. Evet. Belki. Bunun hakkında gerçekten düşünmedim.

Bu tamamen doğru değil. Yarı zamanlı yardım almak, Lanie'nin iş hayatında olduğu ilk iki yıl için boş bir hayaldi. Bunun için bütçem yoktu ve aile neredeyse her gün yardıma koştuğu için idare edebilirdim.

Ancak geçen çeyrekte bütçem için rakamları çalıştırdığımda, haftada birkaç kez yarı zamanlı yardım almaya yetecek kadar kazandığımı fark ettim. Sadece tetiği çekecek kadar cesur değildim. Ve nedenini biliyorum.

İşin herhangi bir bölümünü değıştirme düşüncesi, hatta küçük bir değışiklik bile beni kovanlara gönderiyor. Yardım almak, büyük planda küçük bir adım olsa da, yine de bir değışimi işaret ediyor: işim büyüyor olacaktı. Ve büyüdüğünüzde, her şeyin alt üst olma riski vardır.

Ve büyük hayaller kurmanın ve her şeyi patlatmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. On sekiz yaşımdayken hissettiğim yıkımı hatırlıyorum ve ailemin finansal olarak hayatta kalmasını istiyorsam aşçılık okuluna gitme ve Avrupa'ya uçma hayalimi asla gerçekleştiremeyeceğimi fark ettim.

Lanie ne kadar büyük olursa, herhangi bir nedenle işe yaramazsa kaybedecek o kadar çok şey olur. Artık işlerin gidişatına hakimim: Ailemin yardımıyla çoğu gün kendi başıma işletebildiğim küçük bir fırın.

Ama hayalimdeki fırını insanlardan oluşan bir kadroyla kurarsam ve sonra bir şey her şeyi mahvederse? Nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Annem aynı gerçekçi ses tonuyla, Biliyorsun, araya girip birini işe almana yardım edebiliriz, dedi.

Teyze bana verebileceklerinden biraz daha fazla para biriktirdiklerini söylemeye başlıyor ama başımı sallıyorum. "Hayır. Gerekli değil. Yine de teşekkürler."

Ses tonumdaki hafif sertlik, bu tartışmanın sona erdiğini gösteriyor. Özellikle yaşadıklarından sonra ailemden kimseden para almam.

Tadilatın bahsetmişken, dedi annem konuyu değıştirmek için bariz bir girişimle Teyzeye. "Mürettebatın bugün henüz gelmediğini fark ettin mi?"

"Ha. Bu çok garip," diyor Teyze kremayı şiddetle karıştırırken.

"Belki de resmi tatildir. Ya da belki izin aldılar," diyorum.

Birkaç müşteri içeri girdi ve onlara yardım etmek için kasaya koştum. Kafamı kasadan kaldırdığımda, gülümseyerek içeri giren Whitney. Çantasını yakındaki bir sandalyeye bıraktı ve annemle teyzeme sarılmadan önce tezgâhın arkasına fırlayarak bana sarıldı. Sonra Teyze jöleyi tatmasını ister.

Whitney, dudaklarını yalarken "mmm" sesleri çıkarırken ona coşkulu bir başparmak işareti veriyor. Ah, bu gerçekten çok lezzetli. Çok kremisi. Ve

Vay canına, fazladan bir şey ekledin mi? normalde *olmak* Yaptığınız sır, cevizli bir vanilya gibi tadı var, ancak bu partinin tadı neredeyse hindistancevizi tadında.

Teyze ışınlanırken ellerini çırpıyor. "Damağın çok güzel, Whitney. Eklediğim tam olarak buydu.

Whitney bana dönmeden önce o ve Whitney beşlik çıkıyor. "Bugün özellikle mutlu görünüyorsun, Jojo." Göz kırpıyor.

"Sadece biraz sevilmiş hissediyorum, hepsi bu."

Tam o sırada Max ayağa kalktı ve bana seksi bir gülümseme gönderdi. Annem, Teyzem ve Whitney hepsi ona el sallıyor. O ve ben gülüyoruz. Sonra bir telefon aramasını cevaplamak için arkasını döner.

Whitney bana döndü. "Ona söyledin mi?"

dudağımı ısıyorum "Henüz değil. Doğru zamanı beklemek istiyorum." "Kime ne söyledi?" Annem soruyor.

"Ne için doğru zaman, *çocuk*?" Teyze soruyor.

Açıkça gözlerimi devirmekten kaçınıyorum. Ailem sevgi dolu oldukları kadar meraklıdır.

Whitney onlara, "Joelle, Max'e aşık," diye fısıldıyor. "Ona ne zaman söyleyeceğini bulmaya çalışıyor."

Annem ve Teyze ciyaklayarak alkışlıyor. Onlara bir bakış atıyorum ve anında sessizleşiyorlar. Max ve Reggie, gürültüden açıkça kafası karışmış halde bize baktılar. Gösteriyi görmezden gelmek için başımı onlara doğru salladım.

Yavaşça inliyorum. "Gerçekten mi?"

Özür dilercesine gülümser. "Hadi ama, Jojo. aşık olduğun o kadar belli ki Ailen bunu eninde sonunda anlayacaktı.

Onun haklı olduğunu gönülsüzce kabul ederek kekeledim.

"Ah, *çocuk*. Babanın bana beni sevdiğini ilk söylediği zamanı hatırlıyorum. Annem ellerini göğsüne koymuş, yüzünde hüznü bir ifade var. "Az önce tutkulu bir geceyi paylaşmıştık -"

Whitney'nin gözleri irileşirken elimi kaldırdım. "Anne lütfen başka bir şey söyleme." Annemle babamın hala birbirlerine deliler gibi aşık olmalarına bayılsam da, müstehcen ayrıntıların hiçbirini duymak istemiyorum.

Teyze anneme başını sallar. "Aman Tanrım. PG'de kalsın, olur mu?"

Ilocano'da başka bir şey hakkında atışmaya başladılar ve annemle babam arasındaki fiziksel tutkuyu tarif ederken duymak zorunda olmadığımız için rahat bir nefes verdim.

Whitney ile sohbet ediyorum ve bana şirketindeki kodlama stajının ne kadar iyi gittiği konusunda bilgi veriyor.

"Programa daha fazla öğrenci kabul edebilmemiz için programı genişletiyorlar." "Whit, bu harika!"

Max tezgâha doğru yürür. Bana doğru eğildi ve ben de onu hafifçe ağzına gagalamak için parmak uçlarımda yükseldim.

"İlk defa bütün gün gelip merhaba deme şansın oldu. Şimdiden benden bıktın mı? Alay ediyorum.

"Yakınında bile değil." Parmağını yumuşak bir şekilde yanağımda gezdirip çenemin altında bitmeden önce saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sonra dudaklarıma başka bir hafif öpücük kondurmadan önce yüzümü yukarı kaldırdı. "Az önce çarpıldık. Neyse ki iş patlıyor."

"Yay."

Whitney, Annemin un çuvalını kaldırmasına yardım etmek için yanına gitmeden önce, Ah, siz ikiniz, diye takılıyor.

Teyze fırlayıp Max'e taze bir kruvasan uzatıyor.*olmak*Sır.

"Teşekkürler Elba. Bunlardan biri için ölüyordum.

Teyze ocağa dönerken, "Onlar benim uzmanlık alanım," diyor. "Kimse onları benim yaptığım gibi yapmaz. Üzgünüm,*çocuk*, ama gerçek bu."

kıkırdadım "Sorun değil, gayet iyi farkındayım."

"Hey, Ivan uğradığında gördün mü?" Max sorar. "Biraz stresli görünüyordu."

"Sabah koşuşturmacasında onunla konuşma şansım olmadı."

Max, "Gerçekten her yerde görünüyordu" diyor. "Umarım her şey yolundadır."

el sallıyorum "Eminim öyledir."

• • •

Bir hafta sonra, sözlerimi yiyorum. Açıkçası, Ivan ve tadilatla ilgili şeyler iyi değil.

Temmuz ayının sonu ve tam bir hafta boyunca yenileme ekibi herhangi bir iş yapmak için gelmedi. İlk birkaç gün, bunun hakkında iki kez düşünmedim bile. İnşaat iş programları en iyi zamanlarda bile düzensiz olabilir.

Ancak dün, mürettebatın gelmediği tam bir hafta oldu. Ve Ivan'ı günlerdir görmedik. Durum güncellemesi için onu aradığımızda, asla açmadı. Tüm sesli mesajlarımız cevapsız kaldı.

Bugün işten sonra nihayet boşver dedik ve durumu kendi gözlerimizle görmek için binanın önüne gittik.

Ve şimdi, nihai olarak yeni ve geliştirilmiş Lanie'nin olması gereken şeyin ortasında Max'in yanında dururken panikliyorum. Program zaten bir ay gerideydi, ancak Ivan haftalar önce bununla ilgili haberi verdiğinde, bir ay umurumda değildi. Max'le takılıyordum ve hiçbir şey beni şaşırtamazdı.

Ama şimdi, iş alanımı kaybetme olasılığıyla karşı karşıyayım. İşlerin durumuna bakılırsa, mürettebat Ivan'ın bize verdiği Ağustos ayının başına kadar teslim olmayacak - bu sadece birkaç gün kaldı. Bu da demek oluyor ki Max ve ben yakın zamanda mağaza alanlarımıza geri dönmeyeceğiz. Panik mideme keskin bir kramp gibi yerleşiyor. Felaket gibi görünen fırına bir kez daha yavaşça baktım. Kasap kağıdı, iç mekanın tamamen bitmiş tek parçası gibi görünen yeni parke döşemeyi kaplıyor. Tavanın bir kısmı çıkarılarak metal kanallar ve teller açığa çıkarıldı. Köşede bir kereste yığını duruyor.

iki yepyeni pencere camı ile. Talaş neredeyse her yüzeyi kaplar.

Max'in kitapçısına gittiğimizde de benzer bir sahneyle karşılaşyoruz. Ahşap döşemenin yarısı değiştirildi, diğer yarısı ise sadece yırtıldı. Tavan sağlam, ancak duvarlardan birinde gerçek mağazayı ofisinden ayıran dev bir delik var.

Max, gözlerinde şaşkın ve endişeli bir ifadeyle ona bakıyor. "Ne halt etmeye çalışıyorlardı ki?"

İnanamayarak başımı sallıyorum. Bu, işletmelerimiz için ne anlama geliyor? Şimdi programın daha da gerisinde miyiz? Ivan'ın bir tür acil durumu mu vardı ve bu yüzden mi MIA oldu? Mürettebatla arası bozuldu mu?

Bir fırtınada dalgalanan bir yığın kağıt gibi aklımda milyonlarca senaryo uçuşuyor.

"Ivan neden bizi geri aramıyor?" diyorum, başıboş bir elektrikli matkaba takılırken.

Max beni sakinleştirmek için elini uzattı. Sonra çenesini sıkıyor ve saçlarını çekiştiriyor. "Keşke bilseydim tatlım."

Kollarımı beline dolayıp ona bastırıyorum. Ondan benim evcil hayvanımın adının sesi bile içimde dönen paniği en ufak bir parça hafifletiyor.

Kaslı kolları beni geri çekiyor. Sonra içini çeker ve bırakır. "Eve gidip Donut ve Muffin'i beslemeliyim, sonra Muffin'i yürüyüşe çıkarmalıyım."

"Burada bitireceğim ve yakında seninle orada buluşacağım."

Fazla uzatma, tamam mı? Bakışlarındaki haylazlık bu belirsiz anda beni gülümsetmeye yetiyor.

"Yapmayacağım."

Beni başka bir kucaklama için kendine çekiyor. "Bütün bunları çözeceğiz. Söz."

Gözlerimi kapattım ve söylediklerinin doğru olmasını umarak nane-baharat kokusunu içime çektim.

O gittikten sonra, kapatmayı bitirmek için ortak alana geri dönüyorum. Girişin köşesini dönerken, Ivan'ın telefonuna bakarken yukarı çıktığını gördüm.

Ivan. Hey."

Olduğu yerde ölü gibi dururken gözleri kocaman açılıyor. Merhaba Joelle. Hâlâ burada olacağını bilmiyordum.

Ellerini cebine sokmadan önce kıpırdanması beni benden alıyor.

Tuhaf vücut dilini görmezden geldim ve ona doğrudan neler olup bittiğini sormanın tam zamanı olduğuna karar verdim. "Mürettebatın bu hafta hiç gelmediğini fark ettiğimizden beri Max ve ben tadilatın durumu hakkında endişelendik. Ve senden hiç haber alamadık, bu yüzden . . ."

İfadesindeki çarpıklığı anladığımda sustum. Acı çekiyor gibi görünüyor. Ağzını açar ama tereddüt eder. İşte o zaman gözlerinin altındaki torbaları ve teninin ne kadar solgun görüldüğünü fark ettim. Gömleği ve pantolonu sanki içinde uyumuş gibi buruşmuş. Gözlükleri bile çarpık.

Ivan. Neler oluyor?" Durum hakkında cehennem gibi stresli olmama rağmen sesimi olabildiğince nazik çıkarmaya çalışıyorum.

İki elini de maun kahvesi saçlarına daldırıyor. Dudakları titriyor. "Joelle, çok üzgünüm. Geçen hafta seni ve Max'i ortada bıraktığım için çok üzgünüm, ben sadece... .”

Sesi kısılır ve işte o zaman gözyaşları gelir. Hıçkırıklar Ivan'ın vücudunu kasıp kavururken, orada suskun bir halde duruyorum.

Sorun değil, dedim sonunda birkaç saniye ağlamasını izledikten sonra.

Nazik bir elimi koluna koydum ve kucağımda ne kadar zayıf hissettiğini sessizce gözlemledim. Ivan başlangıçta hafif bir adam ama kilo verdi. Ona ne oluyor?

Onu yavaşça ortak alana götürdüm ve oturması için ikna ettim. Dirseklerini dizlerine yaslıyor ve yüzünü ellerinin arasına alıp sessizce ağlıyor. Fırının yanındaki buzdolabından ona bir avuç peçete ve bir şişe su kapmak için fırladım.

"Al, iç şunu," diyorum ona suyu uzatırken.

Bir sızlanmayla kulağa "teşekkür" gibi gelen bir şeyler mırıldanıyor. yanına çömeldim. "Sadece nefes al. Her şey yoluna girecek.

Üç derin nefes alıyor, ardından uzun bir yudum su alıyor. Ona birkaç peçete uzatıyorum. Titreyerek bir nefes verirken yüzüne hafifçe vuruyor.

Neler olduğunu bilmek için can atsam da onu zorlamadım. Ivan açıkça perişan durumda ve onu sorularla doldurmak muhtemelen kendisini daha kötü hissetmesine neden olacak.

Birkaç dakika geçti ve yanına oturmak için bir sandalye çektim.

"İyi misin? Sana yardım etmesi için birini aramamı ister misin?

Ivan başını sallıyor ve yüzüne kederli bir ifade yerleşiyor. Burada olacağını bilmiyordum. Dakikalar önce onunla karşılaştığımda bana söylediklerini tekrarlardı.

Konuşurken bana bakmıyor. Bakışları yerdeki rastgele bir noktaya sabitlendi.

“Pekala, buradayım. Ve sana yardım etmek istiyorum. Neler oluyor?”

Sonunda bana bakıyor. Üzgünüm Joelle. Çok üzgünüm. Sesi kırılmaya başlayınca yutkunur. “Yenileme. . . Yapmıyorum . . . Yani, düşünüyorum. . .” Bir nefes veriyor. Sanki biri karnına tekme atmış gibi konuşuyor. Bir eliyle yüzünü ovuyor. "Bir karmaşa var, Joelle. Ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.”

Beynim, söylediği parçalara anlam vermekte zorlanıyor. "Neden bahsediyorsun?"

"Tadilat bitti."

“Açıkçası öyle değil. Max ve ben biraz önce oraya gittik ve belki yarı yoldalar. . .”

Ivan'ı yanlış anladığımı anladığımda konuşmayı bırakıyorum. “Artık param yok. Gitti."

Bunun nasıl doğru olabileceğini anlamakta zorlanırken ağzım açık kaldı.

"Ne? Ivan, paran yok derken neyi kastediyorsun? Bu yenilemeyi düşündüğünü, planladığını falan söyledin. Yani, evet, üzerimize saldırman Max ve benim için sürpriz oldu, ama—”

Başını sallıyor. "Dinlemek. Bunu mahvettim. Bunu iyice batırdım. Ve artık bunu sizden saklayamam çocuklar.

Korku, ciğerlerimde dönen bir yumruk gibi beni ele geçiriyor. "Söyle bana," dedim garip bir şekilde sakın bir sesle.

“Babamı hatırlıyor musun? Sana ve Max'e tadilattan bahsettiğim gün o benimleydi.

Hafızayı açmam bir saniye sürüyor. "Evet hatırlıyorum."

"Bir süredir ayrı kaldık ama geçen yıl hayatıma geri döndü." O yüzünü buruşturuyor. Tanrım, kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama o benim çocukluğumdan beri hayatıma girip çıkıyor. Sanırım onu her zaman idolleştirdim. Babasını etkilemek isteyen tipik bir oğul. . . gerçi kendisi hiçbir zaman o kadar etkileyici olmamıştı, şimdi düşünüyorum da.”

Çok genç olduğu için anlamadığı tüm bu gizemli iş girişimleri hakkında babasının nasıl sohbet edeceğinden bahsediyor.

Ivan, "Her zaman parası vardı" diyor. "Her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum. . "

sinirlerim bozuldu İçini döktüğü için terapi seansı gibi geliyor ama bana hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

"Geçen yıl mülklerimi yönetmeme yardım etmeye başladı. Köşeyi dönüyor sandım. Artık hayatım boyunca yaptığı gibi habersizce ortadan kaybolmak ve sonra aniden ortaya çıkmak yok. Yani koca bir yıl. Bütün bir yıl boyunca iyiydi."

Ivan'ın gözleri yaşlarla doldu. Uzanıp koluna hafifçe vuruyorum. Başıyla teşekkür eder ve burnunu çeker.

"Birkaç ay önce, birlikte tadilata girme fikriyle bana geldi. Araştırmayı yaptı ve rakamları hesapladı, bana bunun bina değerini nasıl artıracığını ve sonra yeniden finanse edebileceğimi gösterdi. Hatta beni birlikte bir banka hesabı açmaya ikna etti. Her şey iyi görünüyordu ve kulağa hoş geliyordu."

Ivan yan tarafa baktı ve bir an için gözlerini kapattı. "Ona inanacak kadar aptaldım. Yani, çok aptalca." Bir nefes veriyor. "Yenileme için parayla kaçtı. Hepsi gitti. Ve mürettebata bitirmesi için para ödeyecek kadar birikimim yok. Ve ben... şimdi ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Başka ne söylediğini anlamak için bir mücadele. Ben de şok oldum. Odaklanabildiğim tek şey, fırınının ve Max'in kitabevinin darmadağın olduğu gerçeği.

ve pekala öyle kalabilirdi - ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Joelle mi? Joelle, iyi misin?

Sadece Ivan'a baktığımı ve konuşmadığımı fark ettim.

Bekle, ne diyorsun? tükürüyorum. "Binanın böyle kalacağını mı söylüyorsun? Lanie's ve Stacked bir daha asla açılmayacak mı?"

Bilmiyorum, dedi, sesinde yorgunluk ve hüznü vardı. "Bunu çözmek için bütün hafta uğraştım. İlk başta babamın izini sürmeye çalıştım ama iz bırakmadan ortadan kayboldu. Ve onu aramanın kayıp bir dava olacağını anladığımda, kazmanın bir yolunu bulmaya çalıştım.

kendimi bu delikten Tadilatın geri kalanını karşılamak için kredi almayı düşündüm, ancak hak ettiğim şey yeterli olmayacaktı. Ben de bazı varlıkları tasfiye etmeye baktım ama fazla bir şeyim yok. İnşaat ekibine bunu çözmem için bana daha fazla zaman vermeleri için yalvardım ama onlar yürüdüler. Onları suçlamıyorum. Yani, bedava çalışmalarını bekleyemem.”

Şu anda gözyaşlarının eşiğinde olan ben olsam da anladığımı göstermek için başımı salladım.

Hatta son çare olarak binayı tadilatı bitirmeye yetecek kadar parası olan bir alıcıya satmayı bile düşündüm ama bu işe yarar mı bilmiyorum. Yeni sahibinin sizi ve Max'i binada tutacağını garantisi yok. Bir kez satın aldıklarında, kirayı çılgınca yükseltebilirler veya sizi kapı dışarı edebilirler. Ve size zaten yaptıklarımın üstüne bunu size yapmak istemiyorum çocuklar."

Ivan kucağıma baktı ve tırnaklarımı kalçalarımaya geçirdiğimi fark ettim. Benim fırınım, benim işim, benim geçim kaynağım. . . bitmeye çok yakın.

"Üzgünüm Joelle." Ivan yine başını ellerinin arasına almış, kemikli dirseklerini dizlerinin üzerinde dengede tutuyor. "Bunun sana verebileceğim en kötü haber olduğunu biliyorum. Ve biliyorum ki benden nefret etmelisin—"

"Senden nefret etmiyorum Ivan."

Yüzündeki şok olmuş ifade, mevcut koşullar bu kadar vahim olmasaydı beni güldürürdü.

Ama gerçek bu. Beni ve Max'i bekleyen belirsizlik konusunda ne kadar yıkılmış ve korkmuş olsam da, bu Ivan'ın suçu değil. Babası suçlu. Ivan'ın nezaketinden ve sevgisinden acımasızca yararlandı ve ona ihanet etti. Elbette, bu Ivan'ın hatası ve muhtemelen bizi mahvedecek ama ona saldırmak içimden gelmiyor. Sevdği birine güvendi - babasına güvendi, herkesten çok güvenebileceğin insanlardan biri. Ve babası hepimiz için her şeyi mahvetmeyi seçti.

"Senden asla nefret edemem," dedim daha sakın bir ses tonuyla. "Öte yandan baban mı? Şu anda ondan çok nefret ediyorum."

"Ben de," diye mırıldanıyor.

Suyunun geri kalanını döküyor. Ayağa fırladım ve Max'in konsol masasının çekmecesinde sakladığı viski şişesini elime aldım, iki kağıt bardak aldım ve birini Ivan'a verdim.

Ben dökerken, ne yapacağından ya da söyleyeceğinden emin değilmiş gibi bana baktı.

"Sanırım şu anda ikimiz de sudan daha güçlü bir şey kullanabiliriz," diyorum.

Başını salladı ve benimle aynı anda bir yudum aldı. Yutkunurken ikimiz de irkildik.

Neler yaşadığını az çok biliyorum, dedim bir saniye sonra. Ivan kafasını bana doğru kaldırdı ve söylediğim sözden hemen pişman oldum çünkü teknik olarak yapmıyorum. Ailemden birinin beni böyle incittiği hiç olmamıştı.

"Demek istediğim, bir şey için plan yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum - büyük bir şey hakkında hayal kurmanın ve onu elinden en kötü şekilde almanın. Yıkıcı. Ama yürümemesinin nedeni kendi ebeveyninin seni mahvetmesiye bunun ne kadar travmatik hissettirdiğini hayal bile edemiyorum.

Ivan, söylediklerime anlam veremiyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Bu yüzden, on sekiz yaşımıdayken aileme ne olduğunu ve mali yıkımlarının beni açıcılık okulunu bırakmaya nasıl yönlendirdiğini açıklıyorum. Tüm zaman boyunca dikkatle dinliyor.

Birkaç saniye ve bir yudum daha viskiden sonra Ivan konuşuyor. "Ailenin başına gelenler için üzgünüm, Joelle. Ve onlara yardım etmek için hayalinden vazgeçmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Sorun değil. ailem vardı. Onlara güvenebileceğimi şüphesiz her zaman biliyordum. Paramız yokken ve mücadele ederken bile bana olan sevgilerini hiç sorgulamadım. Ve pahasına olsa bile bana yardım etmek için her zaman ellerinden geleni yapacaklarını biliyordum. Her zaman. Buna hiç sahip olmadığın için üzgünüm.

Garip bir sakinlik duygusu üzerimi yıkıyor. Belki de kısmen uyuşukluktur çünkü hala her şeyin şokunu yaşıyorum. Ama bir yanım gerçekten sakin. Çünkü bu benim fırınının sonu olsa bile, yine de ailem olacak. Bana ellerinden gelen her şekilde yardımcı olacaklar. Beni her zaman sevecekler. Ve hiçbir şüphe gölgesinin ötesinde asla ama asla yapmayacaklarını biliyorum.

benim için çok acı verici bir şey. Başıma korkunç bir şey gelmesindense dünyanın en kötü acısına katlanmayı tercih ederler. Bu, hayatım boyunca hafife aldığım bir şeydi. Herkesin sahip olduğu bir şey değil. Ivan değil. Max de öyle.

*Maks.*Max'i ve bunu öğrendiğinde ne kadar yıkılacağını düşündüğümde viskimden bir yudum daha alıyorum.

Birkaç dakika geçer ve Ivan ayağa kalkar. "Nereye gidiyorsun?"

Elini koyu dalgalı saçlarında gezdiriyor. Yorgunluktan mahvolmuş görüldüğü göz önüne alındığında, gözlerini kırpması bile onun için fazladan bir saniye sürüyor gibi görünüyor.

"Emin değilim" diyor. "Ama bir şeyler yapmam gerekiyor. Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama deneyeceğime söz veriyorum."

Bak, yalan söylemeyeceğim, Ivan. Şu anda çıldırdım. Beynim karmakarışık ve yapılacak doğru şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum. Ama ne yapmaya karar verirsen ver, sonunda ne olursa olsun, lütfen Max ve beni işin içinde tut. bizi soğutmayın. Biz sizin kiracınız ve geçen haftaki gibi kurumaya bırakılmayı hak etmiyoruz."

İvan'ın yüzünü mahçup bir ifade kaplıyor. "Haklısın. Bunu sana yaptığım için üzgünüm. Bunu bir daha yapmayacağım.

"Max veya ben seni ararsak, lütfen telefonuna cevap ver. Sonunda yapabileceğiniz hiçbir şey kalmasa bile, yine de bilmeyi hak ediyoruz."

"Yapacağım. Söz veriyorum yapacağım.

Bir an için o ayakta dururken ben oturdum, ikimiz de hiçbir şey söylemedik.

Gitmek için dönmeye başladı, sonra kendini durdurdu ve bana döndü.

"Olmasına izin verdiğim şeyden sonra bana güvenmek ya da inanmak için bir nedenin olmadığını biliyorum, Joelle. Ama söz veriyorum bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım. Belki de binayı satmamla biter ve beni bir daha hiç görmezsin. Ama yerinizi koruduğunuzdan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bunu düzeltmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Ona inanıyorum. Belki de bakışlarındaki ve ses tonundaki inançtır. Dakikalar önce çok kırılmıştı. Konuşamıyordu, çok ağlıyordu. Belki

şimdi böyle duruyor - kendini savaşa hazırlıyormuş gibi uzun boylu ve kendinden emin.

Ya da belki de söylediği şeyi kastettiğini anlayabildiğim içindir. Deli gibi deneyeceğini biliyorum. Tıpkı üç yıl önce, Lanie'nin yerini bana kiralarsa -bir işi veya fırını yönetme konusunda sıfır deneyimi olan hırslı bir yabancı olan bana bir şans verirse- başarılı olmak için elimden gelenin en iyisini yapacağıma dair ona yemin ettiğimde, bir şekilde bunu kastettiğimi anlamıştı.

O zaman bana inandı, ben de şimdi ona inanıyorum.

Bu, her şeyin yoluna gireceği anlamına gelmez. Bu sadece içindeki her şeyi deneyeceği anlamına geliyor. Ve bu benim için yeterli.

Ben de o zaman bana söylediklerini ona söylüyorum. "Sana güveniyorum Ivan." En ufak bir gülümsemede ağzı kıvrılıyor. "Teşekkürler Joelle."

O gidince eşyalarımı alıp Max'in evine doğru yola koyuldum.

Bölüm 20

joelle

İÇİNDE Max'in ön kapısını çaldığımda zar zor dik durabiliyorum.

Kollarım ve bacaklarım çimento kadar ağır. Bu nasıl garip fiziksel olarak yorucu, duygusal bir konuşma yapmaktır. Ivan'ın tadilatı ve binayı kurtarmanın bir yolunu bulacağından ne kadar umutlu olsam da, aklımın bir köşesinde şüphe var. Bunun yanlış gitmesinin pek çok yolu var.

Kapı açıldığında Max'in sırttan yüzü ortaya çıktı ve düşüncelerimi böldü. "Hey. Ben de seni aramak üzereydim." İçeri girmem için kenara çekildi.

"Sanırım biraz uzun sürdüm."

Ya yenilmiş ses tonum ya da beni selamlarken Muffin'e zar zor gülümseyişim, Max'e bir şeylerin ters gittiği konusunda ipucu veriyor.

Muffin'i yakasından çekip aldı ve ona oturma odasının uzak ucundaki yatağına oturmasını söyledi. Uzaklaştı ve bana döndü ve nazikçe elimi tutmak için uzandı.

"Her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum. Baskı yapmaya başladı ve ben de bizi kanepeye oturmaya yönlendirdim. "Sen gittikten sonra Ivan binaya geldi."

Max'in kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

Bir nefes alıyorum ve ona tüm felaket hikayesini anlatıyorum. Ivan'ın babasının bir araya topladıkları parayı ödemek için çalması nedeniyle yenilemenin nasıl durduğu hakkında. Ivan'ın ne kadar yıkılmış olduğu, nasıl teselli edilemez bir şekilde dakikalarca ağladığı hakkında. Bu potansiyel olarak düzeltilemez karmaşayı düzeltmenin bir yolunu bulmak için her şeyi düşünerek nasıl çabaladığı hakkında.

Tüm bu süre boyunca Max sessizce dinler. Üzgün olduğunun tek göstergesi gözlerinin hafifçe irileşmesi ve çenesinin kasılmasıydı.

Bitirdiğimde uzanıp Max'in elini tuttum. "Üzgünüm."

Bana kaşlarını çattı ve ne söyleyeceğini biliyorum - yanlış bir şey yapmadığım için özür dilememe gerek yok.

Ama sonra yüzündeki ifade yumuşar. Ve sonra sanki o anda gösterdiğim empatiyi takdir ediyormuş gibi başını sallıyor.

Bu durum nasıl bir çöplük yangını olsa da birbirimize sarılarak paylaştığımız sessizliğin tadını çıkarıyorum. Şu anda yapabileceğimiz bir şey yok ama en azından birbirimize sahibiz.

Bir dakika sonra elimi bıraktı ve ayağa kalktı, ardından mutfığa yürüdü ve telefonunu tezgahından aldı.

otururum "Ne yapıyorsun?"

Bana cevap vermek yerine hızlıca bir numara çevirdi ve onu görememem için mutfağın yan tarafına gitti.

Selam Reggie. Bu Max. Fırsatın olduğunda beni geri arayabilir misin lütfen? Acil.

Muhtemelen neler olup bittiği hakkında onu bilgilendirmek için çalışanını aradığını fark ederek kanepeye yaslandım. Sonra eve gittiğimde aileme de söylemek zorunda kalacağımı fark ettiğimde havayı biraz söndürüyorum.

Max oturma odasına geri döndüğünde, benimle tekrar oturmasını bekliyordum ama onun yerine telefonuna bakıyor, boşlukta gezinirken parmağı ekranda uçuşuyordu. Muffin başını kaldırdı, meraklı gözleri ileri geri yürüyen Max'i takip etti. Yakındaki yan sehpanın altındaki yatağına kıvrılmış olan Donut, esnmeden ve tekrar uykuya dalmadan önce ona zar zor baktı.

"Max, neden oturmuyorsun?"

Bir ileri bir geri yürümesini izlemek bile beni yoruyor. "Burada öylece oturup hiçbir şey yapamam, Joelle."

Sesindeki umursamazlığa kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

Yürümeyi bıraktı, sonra bana baktı. "Hiç bir şey. Üzgünüm."

Ama çenesini daha da sıkması ona inanmamı zorlaştırıyor.

Ayağa kalkıp ona bakıyorum. "Bak, şu anda yapabileceğimiz pek bir şey yok, tamam mı? Neden akşamın geri kalanını her şeyi halletmek için kullanmıyoruz ve—"

"Ve ne? Hepsini halletmek için Ivan'a mı bırakacaksın? Beresini çıkardı ve yakındaki koltuğa fırlattı. "Ne kadar güzel bir fikir. Bu şimdiye kadar iyi çalıştı.

Göz devirmenin başlangıcını yakaladım. Ama onu arayamadan önce telefonu çalıyor. Hemen cevaplıyor.

Salam Reggie. Beni geri aradığınız için teşekkürler.

Koltuğa geri dönmeye başlıyorum ama Max bir şeyler söylüyor ki, adımımı yarıda kesiyorum.

"Kardeşin bir müfettiş, değil mi? Az önce büyük miktarda para çalan birini nasıl takip edeceğimi bilir mi?

Max'in konuşmasının sonunu dinlerken ağzım açık kaldı.

"Ona bilgilerimi verip mümkün olan en kısa sürede beni aramasını söyler misiniz?

Teşekkürler dostum."

Telefonu kapattığında, ben suskun kalıyorum. "Cidden Ivan ve babası için bir müfettiş mi arıyorsun?"

Max başını telefonundan kaldırdı, yüzünde inanılmaz bir ifade vardı. "Neden yapmayayım? Bizi mahvetmenin eşiğindeler."

"Bunu Ivan yapmadı, babası yaptı."

"İyi. Beni yakaladıklarında bunu müfettişe açıklayacağım. Belki Ivan'la konuşup bize babası hakkında bilgi vermesini sağlayabiliriz böylece onu daha kolay takip edebilirler. Belki o zaman biz de polise gidebiliriz. Onu tutuklamak ve elimizde ne kadar çok bilgi varsa bu boku çözmeye başlamak daha kolay olacak."

bir el tutuyorum "Vay, bir dakika bekle. Ivan'dan bunu talep etmek bizim haddimize değil, en azından şu anda. Bütün bunları çözmeye yeni başladı. Max, olanlardan dolayı duygusal olarak perişan durumda.

"Evet ve muhtemelen işim için vitrini kaybedeceğim için oldukça perişanım," diye tükürdü. cevap vermiyorum

Bir saniye sonra ellerini havaya kaldırıyor. "Bizim için en iyisinin arkanıza yaslanıp hiçbir şey yapmamak olduğunu ciddi ciddi düşünemez misin?"

"Hiçbir şey yapmamamız gerektiğini söylemedim. Sadece bu geceyi aklımızı toparlamak için ayırmamızın en iyisi olacağını söyledim."

Bana bakarken sanki bunu söylediğime inanamıyormuş gibi başını yana eğdi.

"Ayrıca, Ivan bunu düzeltmenin bir yolunu bulmak için elinden geleni yapacağını söyledi," dedim. "Ona biraz zaman tanıyamaz mıyız?"

"Tanrım, Joelle." Max'in dudaklarından acı bir kahkaha döküldü ve bakışları sanki bana bakmak için bile çok fazla çaba harcıyormuş gibi yana kaydı. "Çevrendeki herkesin içindeki iyiliği görmek istediğini biliyorum ama bazen insanlar kesinlikle boktan şeylerdir ve aileden olsun ya da olmasın izin verirsen seni mahvederler. Ve burada oturup Ivan'ın her şeyi çözmesini beklersek, sana söz veriyorum, beceremeyeceğiz."

Max'in daha önce çokça küfür ettiğini duydum ama böyle değil. Bu kadar kızgın bir tonda değil, bana doğru fırlattı. Karakterime hakaret ederken değil.

"Vay. Bu düşük bir darbe. tökezledim.

Sert ifadesi biraz olsun yumuşadı, sanki ne dediğini yeni fark ediyormuş gibi.

Elini bana doğru tutuyor. "İyi niyetli olduğunu biliyorum ama lütfen bu konuda mantıklı düşün."

Küstahça ses tonuna ve hatta daha fazla tepeden bakan sözlerine öfkemi yuttum. "Max, Ivan iyi bir insan. Evet, babasıyla bir hata yaptı ve Ben de senin kadar kızgınım. Lanie's'i kurmak için çok çalıştım. Onu böyle yarı yarıya yıkılmış ve harap olmanın eşiğinde görmek beni öldürüyor. Ama Ivan bunu yapmak istemedi. FBI'ı onun üzerine salmadan önce ona biraz daha zaman verebiliriz ya da her kim aklına geliyorsa baskın yapıp bu sorunu çözecek. Bak, hala ortak alanımız var. Bu arada, daha fazlasını öğrenene kadar orada çalışmaya devam edebiliriz."

Max alay etti ve tam görüş alanımda gözlerini devirdi. Çılgılık atmamak için sertçe ısııyorum.

"Gerçekten yapmak istediğin bu mu, Joelle? Ivan'ın bokunu yemesi ihtimaline karşı, o sıkışık cehennem deliğinde çalışmaya devam et.

birlikte, babasının izini sürün, kaybolan parayı sihirli bir şekilde temin edin ve ardından tadilatı bitirin? Sonra ne? Vitrinlerimize geri dönüp bu saçmalık hiç yaşanmamış gibi mi davranacağız? Lütfen tanrı aşkına o kadar da saf olmadığını söyle bana."

Boğuk bir ses kaçıyor dudaklarımdan. Bu adam kim? Bir krizle nasıl başa çıkacağına dair hiçbir fikri olmayan bir aptal olduğumu açıkça düşünen bu adam? Sözlerinin tatlılığıyla beni eriten, kurtarıcı köpeği ve kedisiyle bebek gibi konuşan adam nasıl oluyor da aynı adam?

ona doğru adım atıyorum "Benimle hiçbir şey bilmiyormuşum gibi konuşmaya cüret etme. O binada senden daha uzun süre çalıştım. Ivan'ı da senden daha uzun süredir tanıyorum. O yeri bana ilk kiraladığında bana bir şans verdi. Kimse yapmazken o yaptı. Ortak alanda çalışmaya başladığımızdan beri bizden kira almadı. Yapabileceğim en az şey - en az *Biz* yapabileceğimiz - bize haberi verdikten sonra bir saatten fazla beklemek, ona olan bokumuzu kaybetmeden önce.

Max'in dudaklarından başka bir neşesiz kıkırdama döküldü. Benden uzaklaşmak için dönmeye başladı ama onu bileğinden yakaladım ve bana bakmasını sağladım.

Ivan, babasının ona ihanet ettiğine dair yıkıcı bir haber aldı. Bunun ne kadar travmatik olduğunu anlamıyor musun? Tanrım, kanunsuz ava çıkmadan önce bir dakika ver, olur mu?

Elini elimden çekti ve kaşlarını çatarak bana baktı. Birden kendimi çok küçük ve önemsiz hissediyorum. Daha önce Max'in yanında hiç böyle hissetmemiştim. Durmadan.

"Hep bunu mu yapacaksın, Joelle? Hak etmedikleri halde insanlar ve onların boktan aileleri için bahaneler mi uyduruyorsunuz? Ailenin senin için her şey demek olduğunu anlıyorum ama bu tavrını sürdürürsen, bulunduğun yeri asla geçemezsin."

"Ee, pardon? Tam olarak neredeyim, Max?"

Nefes aldı ve sonra söyleyeceği şeyi düşünmemesi gerektiğini biliyormuş gibi ağzını kapattı.

"Söyle bana." O kadar gürültülüyüm ki, Muffin yatağından sızlanıyor.

"Sen çocuk oynucağsın, Joelle. İnsanların üzerinizden geçmesine izin veriyorsunuz ve bunun farkında bile değilsiniz. Clarence'a verdiğin tüm o bedava hamur işleri ve

başka kimi görüyorsan şansı yaver gitmiş? Rastgele gençlerin ve yaşlıların tek bir şey satın aldıktan sonra saatlerce fırınınızda kalmasına nasıl izin verirsiniz? Ivan yenileme fikrini ilk önerdiğinde nasıl zorlukla mücadele ettin? Bu sana pahalıya patlar, Joelle. Sonsuza kadar bu kadar zayıf kalmayı göze alamazsın, tamam mı? Kendinizle ilgili bunu değiştirmek için bir şey yapmazsanız, bir gün bu size her şeye mal olacak."

Sözleri yüzüme bir kaya parçası gibi çarptı. Ağlamamak için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum. Sevdiğim adamın beni bu kadar az düşündüğüne inanamıyorum.

"Ben çocuk oynacağı değilim." Parmağımı göğsüne bastırıyorum. Kımıldamıyorum. Sinirlendim, elimi yan tarafıma geri bıraktım. "Ivan'ın nereden geldiğini anlıyorum. Bana yanlış yapan herkese savaş açmak için yaşayan duygusuz bir robot değilim. Ve sana yanlış yapan kişi ailen olduğunda bu on kat daha zor."

"Bu mu? bilemezdim. Max'in alaycı ses tonu son kararımı da bozuyor.

Göz kırpıyorum ve yanağımdan bir damla yaş düşüyor. Yine de onu şaşırtmıyor. Bana dik dik bakarken ifadesi donuk kaldı.

"Tabii ki, ailenin ne kadar dağınık olabileceğini anlayamazsın. beklemiyorum*Sen*, hayatı boyunca bir ailenin parçası olmamış biri, bunun hakkında bir şey bilmek.

Sözcükler ağızımdan dökülür dökülmez Max'in kaşları çatıldı. Ve ne dediğimi anladığımda ciğerlerimdeki tüm havayı kaybediyorum. "Sert" onu tarif etmeye başlamıyor.

Ağızının hafifçe açılmasından, alnının saç çizgisine çarpmasından, sanki hakaretimin şokunu hâlâ emiyormuş gibi, delicesine acı verici bir darbe indirdiğimi söyleyebilirim.

Bir adım geri çekildim, sonra iki elimi de yumruk yaptım. Tırnaklarımın tenime sapladığı keskin acı bile şu anda içimi kaplayan korkuyu pek hafifletmiyor.

Adını söylüyorum ama omuzlarını kamburlaştırarak arkasını döndü ve mutfağa girdi.

"Git, Joelle."

Mırıldanmasında kin, ruh ya da birkaç saniye önce içinde dolaşan enerjiye benzeyen herhangi bir şey yok.

Ne kadar çökmüş ve yenilmiş olduğunu görünce sarsılarak geniş sırtına baktım. "Max, ben..."

"Ayrılmak."

Muffin'in kafasına son bir kez vuruyorum ve Donut'un çenesinin altını çiziyorum. Sonra çantamı alıyorum, Max'in evinden tökezleyerek çıkıyorum ve eve giden yol boyunca hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

• • •

Çocuk pozuna girdiğimde ağlama isteği geliyor. Tekrar. Kahretsin.

Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalışıyorum. Defalarca havayı ciğerlerime zorladım, sonra tekrar geri verdim. Göğsümdeki baskıyı veya gözlerimdeki yanığı hafifletecek hiçbir şey yapmıyor.

Omzumda bir el hissedince gözlerimi açtım ve başımı iki yana salladım. Neşeli yüzüne gölge düşüren endişeyle Whitney var. Bana bakarken gözleri sulanıyor.

"Özür dilerim," diyor sessizce, yoga sınıfımızın eğitmeni loş odada sessizce dolaşırken, bize güneşin doğuşunu beklerken nazikçe nefes alıp vermemizi hatırlatıyor.

Sıcak bir gözyaşı yüzümden aşağı düşüyor ve matımın pembe yumuşak malzemesine düşüyor. Hıçkırıklara boğulmamak için ağzımı buruşturuyorum.

Bugün yogaya gitmek berbat bir fikirdi.

Ama Whitney'in bunun için neden ısrar ettiğini anlıyorum. Max'le kavga edip ayrıldığımızdan beri hafta içinde daireme kapanıp ağlamıştım. Sadece bir kez, kavgamızın ertesi sabahı işe gitmek için dışarı çıktım. Geceyi ağlayarak geçirmiş olsam da o zamanlar umutluydum. Max'i aramak veya ona mesaj atmak için ulaşmamıştım, en iyisi geceyi birbirimizden uzaklaştırmanın daha iyi olacağını düşündüm, sonra işte buluşup her şeyi konuşacağız.

O sözler yüzünden - haftalar önce birbirimize verdiğimiz söz yüzünden.

İşte senin için. Her zaman.

Bunu Max'e her söylediğimde ciddiymdim. Ve bana söylediğinde bunu kastettiğine inandım. Evet, korkunç bir tartışma yaşadık ama sözüm hâlâ geçerliydi. Ne olursa olsun, onu her konuda desteklemek istiyorum. Ve birbirimizin yanında olacağımızı ve bu karmaşayı aşmanın bir yolunu bulacağımızı düşündüm.

Ama işe geldiğimde Max orada değildi. Yarı zamanlı çalışanı Reggie'ye nerede olduğunu sorduğumda, Max'in işten biraz kişisel zaman ayırmaya karar verdiğini ve öngörülebilir gelecekte gitmiş olacağını söyledi.

İlk başta şaşırdım ve kafam karıştı. Hemen Max'i aradım ve mesaj attım, içimdeki her şeyle onun cevaplayacağını, birbirimizden özür dileyeceğimizi ve her şeyi halledeceğimizi umdum. Ancak aramalarım doğrudan sesli mesaja yönlendirildi ve mesajlarım cevapsız kaldı.

Max bunu daha net anlatamazdı. Benimle işi bitmişti.

O zamandan beri kalbi kırık bir sersemlik içinde yaşıyorum. Bunca zaman boyunca Whitney benim durmadan ağladığımı ve yatağımdan zar zor kalktığımı izledi. Ve harika bir en iyi arkadaş gibi, işten izin aldı ve fırında benim yerimi korudu, iş göremeyecek kadar kalbim kırıldığı için ailemin geri kalanıyla birlikte işi devam ettirmeye devam etti.

Bu sabah daireme gelip günlerdir ilk kez dışarı çıkmamı önerdiğinde, ona borçlu olduğumu anladım.

Yine de istemedim. Tekrar dünyaya açılmaya hazır olmaya yakın bile değildim. Yatakta kalmak, günlerdir giydiğim aynı pijamaları giymek, düş almayı reddetmek ve dairemde dolaşmak iyi olurdu.

Ama kendimi yaptım. Çünkü bunun Whitney için çok şey ifade ettiğini biliyordum.

Ama şimdi, yoga matımın üzerinde bir top gibi kıvrılıp hıçkırıklara teslim olurken, yanlış bir seçim yaptığım açık.

Gözyaşlarımın akmaması için gözlerimi kapatıyorum. Yine de yaparlar. Çıkardığım sesleri susturmak için elimle ağzımı kapatıyorum. Faydasız.

Whitney'in hızla ayaklarını sürüyerek doğrulup yanıma geldiğini ve ardından diğer tarafımdan ayak sesleri duydum.

Ah, tatlım, iyi misin? diye soruyor.

Sessizce hıçkırarak ağlamama rağmen evet anlamında başımı salladım. Şimdiye kadarki en az ikna edici jest.

Whitney kolunu benimkine attı ve kalkmama yardım etti, hemen bir ayrılık yaşadığımı açıkladı. Gözyaşlarıyla sıırsıklam olmuş görüşüme rağmen, loş stüdyoda tüm kafaların ortaya çıktığını ve anlayışlarını salladığını görebiliyorum.

Beni odadan çıkardı ve birlikte stüdyodan çıkıp onun arabasına koşturduk.

Ah, Jojo, dedi beni yolcu koltuğuna oturtuktan sonra. "Çok, çok üzgünüm."

Orta konsoldan bir avuç fast-food peçetesi çıkarıp bana uzattı.

Yüzümü siliyorum, burnumu sümkürüyorum ve ona başımı sallıyorum. "Sorun değil," diyorum sesim çatlayarak. "Henüz dışarı çıkmaya hazır olmadığımı biliyordum. Ben sadece seni mutlu etmek istedim. Geçen hafta benim için çok şey yaptın."

"Bana yardım ettiğin tüm ayrılıkları hatırlıyor musun? En iyi arkadaş olmanın anlamı budur.

Yüzüm yarı yarıya temizlendiğinde ona baktım. Acıyan ifadesi, gözlerimin yeniden yaşlarla yanmasına neden oluyor.

"Ben tam bir karmaşayım." burnumu çekiyorum "Bir hafta olduğunu biliyorum ama Max'le aramda her şeyin bittiğine hâlâ inanamıyorum."

Sempatik bir baş selamı sunuyor.

"Yapamam . . . Ona bu kadar kırıcı bir şey söylediğime inanamıyorum." Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Yaşadıklarından sonra. Büyürken hayatı hakkında bana anlattığı onca şeyden sonra."

Ağzımı kapatarak hıçkırma dürtümle savaşıyorum. Whitney'i bana böyle acıklı bir halde bakmak zorunda bırakmamak için pencereden dışarı baktım. Çenem çok titriyor, acıyor.

Tam o sırada elini bacağıma koydu. "Jojo, bana bak."

Sonunda ona döndüğümde derin bir nefes aldı. "Max'e söylediğin şey inciticiydi, elbette. Ama sana korkunç şeyler de söyledi. Ona bir pas verme ve sonra kendine karşı çok sert olma. Bu adil değil.

"Evet ama . . ."

Onunla bu konuda savaşamam. Bu doğru. İkimiz de birbirimize hakaret etmekten suçluyuz.

"Ama onun da kötü şeyler söylemesi yaptığım şeyi doğru yapmaz," diyorum. "Aile hayatı ve çocukluğu berbattı. Travmatize edici. Ve bunu ona karşı kullandım. Bu affedilemez. Ve açıkça söylediğim şey onu derinden yaraladı.

"Joelle, kalbinin kırıldığını biliyorum. Ve yaşadığın acı için çok ama çok üzgünüm. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve seni bu kadar parçalanmış görmekten nefret ediyorum. Whitney'in gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Ama böyle devam edemezsin. Devam etmenin bir yolunu bulmalısın."

Sadece düşüncesi başımı döndürüyor.

El kaldırıyorum. Whitney, yapamam. Nasıl olduğunu bilmiyorum, tamam mı? Muhtemelen fırınımı işlettiğim binayı kaybedeceğim. Ve erkek arkadaşımı çoktan kaybettim. Max'ten kaçıp Reggie'nin Stacked'ın başına geçmesini sağladığından beri ondan haber almadım. Ivan'dan uzun zamandır haber almadım. Teknik olarak hala çalışacak bir alanım olan bu garip belirsizlikte oturuyorum, ama kim bilir ne kadar sürecek? Devam etmeye başlamak için ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Ben sadece ... "

Boğazım ağrıyor ve yutkunuyorum.

"Her şeyimi kaybetmiş gibiyim. Tekrar." Yumuşak bir çığlık attım. Ailemin mali yıkımını keşfettiğim güne geri dönüyorum ve o gece onlara yardım etmek için okuldan ve Avrupa'dan vazgeçmeye karar verdikten sonra yatak odamda sessizce ağladım.

Joelle. Joelle, beni dinle. Whitney ona bir kez daha bakmamı sağlamak için elimi tuttu. "Kesinlikle her şeyini kaybetmedin."

Sesindeki kesinlik beni benden alıyor. Kulağa neredeyse deli gibi geliyor.

"Bende var ama. Whit, nasıl benim durumuma bakıp da mahvolmaktan başka bir şey olduğunu düşünürsün?

İçini çektiğinde omuzları çöküyor. Sonra direksiyona döndü, arabasını çalıştırdı ve beni evime götürdü. Arabadan inip garajın yukarısındaki daireme geldiğimde tek kelime etmiyorum. Bunu yaparsam gözyaşlarına boğulurum ve Whitney beni yeterince ağlarken gördü.

Doğruca yatağıma yürüyorum, gözlüğümü komodinin üzerine fırlatıyorum, yüz üstü çarşaflarıma düşüyorum ve bayılıyorum.

• • •

"Uyan Joelle."

Whitney'in sesi beni sersemlemiş sersemliğimden sıyırdı ama gözlerimi kapalı tuttum. Hemen ayağa kalkmayınca, nazikçe kolumu sallıyor.

Joelle. Hadi. Lütfen."

Yalvaran, yorgun sesi beni gözlerimi açmaya zorluyor. Yatağımda yanımda oturuyor, meleksi yüzü kaşlarını çatmıştı.

"Hadi gidelim."

"Nereye gitmek?" diye mırıldandım, gözlüğümü silerek. "Bu bir sürpriz."

Yakındaki pencereden çivit mavisi gökyüzüne gözlerimi kısarak bakıyorum. Kahretsin, gece mi oldu? Ne kadar süredir uyuyordum? Bütün bu zaman boyunca burada mıydı?

Mesanem bana bağılıyor, bu yüzden banyoya koşuyorum. Dışarı çıktığımda, Whitney onu dairemden dışarı kadar takip etmem için bana işaret etti, bunu yaptım, kafam sis içinde. Bugün erken saatlerde nasıl davrandığım için ona bir özür borçluyum. Onu öylece bırakıp gitmemeliydim.

Beni annemle babamın evinin oturma odasına götürdüğünde ve tüm ailemin orada oturduğunu, yüzlerinde beklenti dolu bir ifadeyle bana baktıklarını gördüğümde yere çakıldım. Bunun planlandığı açıktı.

"Çocuk, gel otur." Annem kanepenin ortasına vuruyor.

Babamla onun arasındaki suni kadife yastığa düştüğümde, kollarını bana dolayıp her yanağımdan öpüyorlar.

"Bu bir çeşit müdahale mi?" diye mırıldandım.

"Sayılır," diyor Whitney, kanepenin karşısındaki koltuğa otururken.

Başımı kaldırdım ve Apong Celeste'nin pelüş koltuğundan bana baktığını gördüm, gözleri buğuluydu. Elba Teyze yanındaki pufta oturuyor, acılı bakışları da bana dikilmiş. Hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissediyorum.

Annem, "Sen ve Max bir engelle karşılaştığınız için çok üzgünüz," diyor. Ayrılığımızla ilgili aşırı iyimser tavrını düzeltmek için ağzımı açtım ama elini kaldırdı.

"Ama bunun seni neden görmek istediğimizle hiçbir ilgisi yok. Üzgün olduğunuz için üzgünüz ama artık başka konulara odaklanmanın zamanı geldi."

"Ne gibi?"

Babam bacağımı okşuyor. "Fırınınız gibi - işiniz ve onunla ne yapmak istediğiniz. Gelecek planlaması gibi şeyler.

"Bir . . ."

Bekleyen beş yüz bana bakıyor.

"Açıkçası çocuklar, bence şu anda herhangi bir şey planlamayı düşünmek bile aptalca," dedim. "İvan'dan neler olup bittiğine veya bundan sonra ne yapmayı planladığına dair haber alana kadar bekleme modundayım."

İçeriye söndürüyorum. Ivan'ın bir şeyleri kurtarmanın bir yolunu bulması için çok umut besledim. Ama bunun olmayacağı açık. Ağustos ayının başı ve bir hafta önce onunla binada karşılaştığımdan beri ondan haber almadım ve bana babasının parasını çaldığını ve tadilatı durdurduğunu söyledi. Şu anda hayatımın en kötü kalp kırıklığını yaşıyor olmasaydım, durum güncellemesi almak için onu arardım ama bu pek bir fark yaratmaz. Muhtemelen bana zaten bildiğim şeyi söylerdi: yenilemenin kaybedilmiş bir neden olduğunu, tamir edemeyeceğini ve birine satmak zorunda kalacağını. O zaman tamamen yeni bir ev sahibinin insafına kalacağım, o da tadilatı bitirip yeni kiracıdan çılgınca bir kira parası alabilmek için muhtemelen beni kapı dışarı edecek.

"İyi görünmüyor," diye mırıldandım. "Ve şu anda yeni bir plan yapacak enerjim var mı bilmiyorum."

Ailemin bu konuda bu kadar kararlı olması garip. Her şeyin nasıl bir karmaşa olduğunu biliyorlar.

Apong ve Teyzenin yüz ifadelerinin hafifçe irkildiğini fark ettim ve içimi bir suçluluk sancısı sardı. Geçen hafta benim için çok çalıştılar ve ben onlara teşekkür bile demedim.

"Fırının devam etmesi için yaptıklarınız için hepinize teşekkür ederim," dedim usulca. "Ama içimde bunun yakında son olabileceğine dair bir his var."

Annem ve Teyzem beni hazırlıksız yakalayarak dalga geçiriyorlar.

"HAYIR. Hayır hayır hayır. Son değil,*çocuk*" Teyze daha dik oturur. "Evet, bu bina ve tadilat saçmalığı ideal değil. Ama bunun güzel fırınınızın sonunun geldiğini düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz."

Annem başını salladı. "Sana yardım edeceğiz. Beğensen de beğenmesen de." "Ee, ne?"

Babam boğazını temizledi ve ona döndüm. "Ne olursa olsun, yeni bir binaya taşınmanız ve başka bir yerde sıfırdan başlamanız veya binada kalıp daha yüksek kirayla mücadele etmeniz gerekip gerekmediği, her ne ise. Seni destekleyeceğiz."

inlemeye başlıyorum. "Siz çocuklar, bunu takdir ediyorum. Ama işimi finanse etmek için senden para almayacağımı biliyorsun.

"Yazık," diyor babam.

Ela gözleri tanıdık bir ışıltıyla parlıyor. Bunu çocukluğumdan beri tanıyorum ve ben ona aynı hikayeleri ve fıkraları tekrar tekrar anlatırken dikkatle dinler, sanki ilk kez duymuş gibi gülerdi.

Annem, "En çok ihtiyacımız olduğu anda bize yardım ettin," diyor. "Bizi sefalete düşmeyelim diye hayalinizden vazgeçtiniz. Ve şimdi nihayet size yardım etme sırası bizde. Eğer bize izin verirsen."

"Ne yapmaya karar verirsen ver, sana yardım etmek için bir kenara ayırdığımız paramız var."

Onlar konuşurken başım annem ve babam arasında gidip geliyordu. "Ne? Nasıl?"

Babam başını bana doğru eğiyor. "Tatlım, gerçekten en büyük hatamızdan ders almadığımızı mı düşünüyorsun?"

Dönüp yan masadan bir dosya aldı ve bana uzattı. Açtığımda, çevrimiçi bir banka hesap özeti çıkmış görüyorum. Altta bir şekil sarı renkle vurgulanır.

Şekilde gözlerim şişiyor. "Ne? . " "Bu senin!" Teyze neşeyle diyor.

Başım ona dönüyor. "Ne demek bu benim? Teyze, bu onbinlerce dolar eder. . "

Işınlanırken heyecanla başını sallıyor. "Evet. Ve sana ait."

"Ancak . . . Nasıl?"

Annem, kötü yatırımlarından bu yana kendisinin, babasının ve Teyzenin tasarruf ve yatırım hakkında daha fazla araştırma yapmaya başladığını açıklıyor. Üçü, yerel kütüphanede yaşlılar için bütçeleme, emeklilik için tasarruf ve yatırım dersleri sunan aylık ücretsiz bir kişisel finans atölyesine katılmaya başladı. Birkaç yıl önce finansal olarak ayağa kalkmaya başladıklarında, onlar ve Apong her ay benim için bir hesaba küçük miktarlarda para yatırmaya başladılar. Babam da annemle her yıl işlerinde ikramiye aldıklarından ve bu paranın bir kısmını benim için ayırdıklarından da bahsediyor.

Babam, "Hesabı sana devredebilmek için sana hesabı anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorduk," diyor. "Ama bizimle savaştığını biliyorduk."

Annem, "Bizden asla para almıyorsun," diyor. "Biz ısrar etsek bile."

Apong, "Ama bunu hak ediyorsun," diyor. Bizim için çok şey yaptın Joelle.

Hala yapıyorsun.

"Yıllar önce, hepimizin kaybettiğini telafi etmek için üniversite fonundan vazgeçerek hepimizi kurtardın. Ve bize maddi olarak yardım etmek için çalıştığın zaman, " diyor Teyze. "Bu sana teşekkür etme şeklimiz."

Babam, "Üniversite fonundaki kadar değil," diyor. "O paranın her kuruşunu sana verebilmeyi her şeyden çok istedim."

Annem başıyla onaylayarak elimi sıkıyor.

"Ama yapabileceğimizin en iyisi bu" diyor. "Ve şimdi, iş hayatınızda potansiyel olarak büyük bir değişiklik karş karşıya olduğunuzda, bunu size devretmek için en iyi zaman."

Onlar konuşurken bakışlarım hepsinin arasında gidip geliyor. Sonra her şeyi işlemek için bir saniyem olsun diye iki elimi de kaldırdım.

"Bir dakika bekle. Son birkaç yıldır benim için para mı çaldınız?"

Hepsi başını salladı. Teyze, yılın büyük bir bölümünde işleri gereği yurtdışına giden oğlu ve kızının bana da vermek için biraz para gönderdiklerini anlatıyor.

Gözlerim şişiyor. "Teyze, ben kendi kuzenlerimden para almam..."

Bir elini tutuyor. "İsrar ettiler, *çocuk*. İşleri için bu kadar çok seyahat etmeselerdi onlardan biriyle yaşıyor olurum ama bu yaşımda sürekli ülkeden ülkeye taşınmayı kaldıramıyorum. Bana yardım ettiğin istikrar için minnettarlar ve bunun için sana teşekkür etme yolları bu." Beynim tüm bunları işlemeye çalışırken birkaç saniye kekeledim.

"Whitney de araya girdi."

Whitney'e kafamı kırbaçlıyorum.

"Jojo, param olduğunu biliyorsun. Ben bir programcıyım ve şirketim çok fazla para ödüyor."

"Ama bu bana para vermen gerektiği anlamına gelmiyor."

"Zorunda olmadığımı biliyorum. BENistekile. İş etkinliklerine yemek hazırlayarak bana kaç kez yardım ettiğini hatırlıyor musun?"

"Evet, ama senin şirketin bana her zaman para ödüyor."

"Ve tüm o zamanlar fırına uğramama ve hamur işleri atıştırmama izin verdin. Yıllar boyunca benim için pişirdiğin onca yemek, çünkü benim mutfakta ne kadar tehlikeli olduğumu herkesten iyi biliyorsun.

Başımı kaldırmadan önce kağıdın altındaki vurgulanan şekle bir kez daha baktım. "Whitney, hepsini eklesem bile, yaptığın katkıya değmez."

"Benim için buna değer, Jojo." Sesi tam göğsüme çarptı. "Sen benim en iyi arkadaşımsın ve bunu senin için yapmak istiyorum. Bana izin ver."

Biraz daha kekeledim, sonra aileme döndüm.

"Ancak . . . Senden ne haber? Birikimleriniz, emekliliğiniz..." "Para biriktirdik tatlım. Hepimiz yaparız, "diyor babam.

"Evet, ama yeterli değil - şimdiye kadar olması gereken miktarda değil."

"Ama bu seni endişelendirecek bir şey değil, tatlım."

Nazıkçe söylüyor ama ses tonundaki anlamlılığı kaçırmıyorum.

Doğruluyorum ve ona dönüyorum. "Baba, eğer kendi ailem ihtiyaç içindeyken senden o kadar parayı alacağımı sanıyorsan..."

Elimi nazıkçe tutuyor. "İhtiyacımız yok. Tamam, evet, birikimlerimizde ve emekliliğimizde olmamız gereken yerin hala birkaç yıl gerisindeyiz. Ancak yıllar önce içinde bulunduğumuz mali felaket göz önüne alındığında bu bekleniyordu. Ama biz

Son birkaç yıldır planlama, bütçeleme ve tasarruf konusunda gayretli davrandık ve çok şey uydurduk. Annem ve ben beş yıl içinde tamamen emekli olabileceğiz. Evet, olmak istediğimiz yer burası değildi, ama gerçekten, bu, genel plandaki hedefin olduğu yerden o kadar da uzak değil. O zaman da tam sosyal güvenlik yardımlarımızı alacağız. Bu çok yardımcı olacak.

Teyze araya girdi ve gelecek yılın sonunda tüm sosyal güvenlik yardımlarını alabileceğini söyledi.

Apong'a döndüm.

"Ben de iyiyim, *çocuk*," diyor. "Hepimizin birlikte yaşaması böyle bir fark yaratıyor. Daha az masraf, yükü paylaşmak, hepsi bu. Emeklilik birikimlerimin uzun bir yol kat etmesine yardımcı oluyor. Bu ve arkadaşlarımla kumar oynadığımda kazandığım onca para."

Hala inanamayarak hafifçe kıkırdadım.

Annem nazikçe, "Bizim için bu kadar endişelenmene gerek yok," dedi. "Her şeyi hallettik. Başlangıçta planladığımız şey bu değildi, ama bazen olan bu. Ve evet, muhtemelen burada ve orada bazı tümseklerle karşılaşacağız. Fakat hayat bu. Gittikçe anlıyorsun. Biz iyi olacağız."

Hepsine bakıyorum, susuyorum.

Annem hâlâ kucağımda duran kağıtlara hafifçe vuruyor. "Bu şekilde, fırınınız için sonraki adımları belirlemenize yardımcı olacak biraz paranız olur. Ya da kendi evinize taşınmak isterseniz."

"Taşınmamı mı istiyorsun?"

"Oh hayır! İstedğin kadar kalmanı istiyoruz. Size bu kadar yakın olmamızı seviyoruz" diyor. "Ama artık çocuk olmadığını biliyoruz. Sizin de kendi alanınızı istediğinizi biliyoruz. Ayrıca, hala evde olmanızın bir nedeninin, yardımınıza ihtiyacımız olursa yakınlarda olmak istemeniz olduğunu da biliyoruz. Ama bize yardım etmek için yeterince zaman harcadın. Kendin için bir şeyler yapma vaktin geldi."

Bu sefer gözyaşı döktüğümde, kalbim kırıldığı için değil. Çünkü aileme duyduğum sevgiyle kabarıyor.

"Bütün bunları benim için yaptın."

"Elbette yaptık." Teyze yerinden fırlayıp önümde ki sehpaye oturdu ve elimi tuttu. "Bizim için özverili bir şey yaptın, sen

ancak on sekiz. Başına gelen her iyi şeyi hak ediyorsun.”

Onlara teşekkür etmek için ağzımı açtım ama bunun yerine gözyaşlarına boğuldum. Ellerimle yüzümü kapattığımda, ailemin sıcaklığını etrafımda hissediyorum. Garip bir grup sarılması ama buna bayılıyorum.

Beni bıraktıklarında, yukarı baktım ve hepsinin gözlerinin yaşlı ve burnunu çektiğini gördüm. O bakarken Whitney bile gülümsüyor, bakışları buğulu.

"İnanamıyorum. Hepinize çok teşekkür ederim."

Hepsi başlarını sallayıp beni ne kadar sevdiklerini söylüyorlar. Whitney'e sarılmak için ayağa kalktım.

"Bunun tüm kalp kırıklığı sorununa yardımcı olmadığını biliyorum" diyor. Yumuşak, sümüklü bir kahkaha attım.

"Ama en azından iyi bir şey," diyor. "Odaklanacak başka bir şey."

Ayrıldığıımızda onu kollarından tuttum ve ona baktım. "Sadece iyi değil. Bu harika. Teşekkür ederim."

Telefonum çalmaya başlayınca aileme döndüm. Cebimden çıkardım ve gözlerim kocaman açıldı.

"Kim o?" diye soruyor.

Telefonu ona uzatıyorum ve gözleri büyüyor. Zil sesim çalarken ekranımdaki isme baktım. Hiç arayacağını düşünmemiştim.

Kendimi derin bir nefes almaya ve ardından cevap vermeye zorluyorum.

Bölüm 21

maks.

İÇİNDE burada ne işim var?

Bu hastanenin koridorlarında yürürken ellerim sallayarak Onları tekrar tekrar gevşek yumruklar haline getiriyorum ama bu yardımcı olmuyor gibi görünüyor. Ensemden soğuk bir ter boşanıyor. Uzanıp beremi çıkardım ve kot pantolonumun arka cebine soktum. Neden onu giyme zahmetine katlandım ki? Burası Phoenix, Arizona, Ağustos'ta. Cehennem kadar sıcak.

Bir an durdum ve nefesimi düzene sokmak için kenara çekildim. Bok gibi gerginim ve bunu gösteriyor.

Birkaç metre ötede bir çeşme görüyorum, yanına gidiyorum ve nefesim kesilene kadar yutkunuyorum. Sonra duvara yaslandım ve sadece nefes almak için birkaç dakikamı ayırdım.

Annemi görmek için buradayım.

Bu, asla söyleyeceğimi düşünmediğim bir cümleydi. Durmadan. Ama bu kattaki resepsiyon masasına check-in yaptığımda söyledim.

Şimdi bunu gerçekten yapmalıyım - onu görmeliyim.

Aldığım yavaş, derin nefese rağmen hala kalbimi hissedebiliyorum. Az önce hız almışım gibi yarışıyor. Böyle hissetmem gerçekten üzücü. Normal insanlar ebeveynlerini ziyaret ettiklerinde neredeyse bir çöküş yaşamazlar.

Yine de normal değilim.

Joelle'nin geçen haftaki sözleri, kurtulamadığım bir kulak kurdu gibi hafızamda çınlıyor.

*Tabii ki, ailenin ne kadar dağınık olabileceğini anlayamazsın.
beklemiyorumSen, hayatı boyunca bir ailenin parçası olmamış biri,*

bunun hakkında bir şey biliyor musun?

Şimdi bile, o kelimeleri söylerkenki titreyen sesinin anısı bile beni paramparça ediyor. Joelle kadar tatlı birinin bu kadar keskin olabileceğini bilmiyordum. *Tarihi yeniden yazmayalım. Onu ilk sen incittiğin için söyledi. Unutma?*

Elimle yüzümü ovuşturdum ve söylediğim onca şeyi düşünürken irkildim. Ona nasıl zayıf dedim. Israr ettiğim gibi onun ve babasının peşine düşmek yerine Ivan'a iş durumumuzun karışıklığını çözmesi için biraz zaman vermek istediği için ona nasıl hakaret üstüne hakaret ettiğimi.

Yüzünden aşağı akan yaşları hatırlıyorum. Benimle mantık yürütmeye çalışırken sesindeki acıyı hatırlıyorum. Evimden çıkarken ne kadar kırgın görüldüğünü hatırlıyorum.

Evet, söyledikleriyle beni incitti. Ama bunu sadece onu nasıl incittiğim için söyledi.

Ve bu doğru olduğu için.

Birinin bana söylediği en kötü şeylerden biri olmasına rağmen, Joelle haklıydı. Ivan'ın babasının ne yaptığını öğrendikten hemen sonra çok sinirlendim. Stacked benim için sadece bir iş değil; yıllarca süren sıkı çalışma, hayalimin gerçekleşmesi, beni mutlu eden şey bu. İnşa etmek için çok uzun zaman harcadığım vitrini kaybedebileceğim düşüncesi bile beni öldürüyordu. Elbette, yeni bir binaya taşınıp yeniden başlayabilirim. Ama orası benim için ikinci evim. Ve işbirlikçi, hırsız bir pislik yüzünden onu kaybedebileceğimi bilmek, beni kırmızı görmeme neden oldu.

Ama bunu düşünmek için kendime birkaç gün verdiğimde, o öfke pusunun dağılmasına izin verdiğimde, Ivan için de üzuldüm. Bu onu mahvetmiş olmalı, babasına güvenip onu bu şekilde mahvetmesi.

Annemle yaşadıklarımın çok da uzak değil.

Derin bir iç çekiş omuzlarıma çöküyor. Cebimden telefonumu çıkardım ve Joelle'in adını milyonuncu kez okudum. Muhtemelen bir haftadır işe gelmediğim için endişeleniyor. Ya da belki onu bu kadar uzun süredir aramadığım ya da ona mesaj atmadığım için kızmıştı. Onu olabilecek en kötü zamanda terk ettiğim, ona verdiğim sözden döndüğüm için muhtemelen mahvolmuştur.

İşte senin için. Her zaman.

Ona söz verdiğimin tam tersini yaptığımı bilmek boğazıma ve göğsüme şiddetli bir ağrı gönderiyor.

Baş parmağım, onu arayıp hoşçakal demeden gittiğim için özür dilemek, içimdeki düşünce ve duygu karmaşasını çözmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu ve bu yüzden telefonumdaki tüm aramaları ve mesajları susturduğumu açıklamak, bu sorunu çözebilmemiz için bana bir şans daha vermesi için yalvarmak için dokunmak için sızlıyor.

Ona onu sevdiğimi
söylemek için. Ama
yapamam, henüz değil.

Sözleri sertti ama o zamana kadar fark etmediğim bir şeye işaret ediyorlardı.

Hayır, bir ailenin parçası olmak nasıl bir şey bilmiyorum. Ama ben istiyorum. Bir gün kendi aileme sahip olmak istiyorum - eğer beni geri alırsa Joelle ile. Bunu yapmak için de annemi görmem gerekiyor. Onunla konuşmalı ve bizde neyin yanlış gittiğini çözmeliyim ki aynı hatayı kendi ailemle yapmayayım.

Önümdeki koridora odaklandım. Odası onun sonunda. Tek yapmam gereken oraya yürümek.

Ben de öyle. Açık kapısına gelene kadar her bir bacağımı ileri atacağım. Sonra kendimi içeri girmeye zorluyorum.

Hastane yatağının ayakucunda duruyorum ve ciğerlerimdeki bütün havayı kaybediyorum.

Bembeyaz çarşafların altına sıkışmış, kemikli omuzlarının üzerine mavi bir elbise örtülmüş, gözleri kapalı, teni solgun, ağzı açık, aldığı her nefeste göğsü inip kalkıyor. Saçları bile yorgun ve bitkin görünüyor. Eskiden kalın, dalgalı ve sarışındı. Şimdi ince ve mat.

Sağ kolu yatağın kenarında sallanıyor. Bir milyon makineye bağlandı. Bir IV, sürekli bip sesi çıkaran bir monitör, başka bir monitör ve başka bir makine var.

"Anne," diyorum yavaşça. Kımıldamıyor.

Söz dilimde kalıyor. Kulağa çok tuhaf geliyor. Çok doğal değil. Yıllardır söylemedim.

"Anne." Daha yüksek sesle söylüyorum. Bu sefer inlemeden önce bir an kıpırdandı.

Sonra bana bakarken gözleri kocaman açılmadan önce birkaç kez kırpıştırdı. Ve sonra gülümsüyor. "Bebeğim."

Sözleri içime bir yumruk gibi iniyor.

Max, dedim kısaca. "Bana Max de."

Gülümsemesi soldu ve başını salladı.

"Maksimum."

Hafifçe oturmak için hareket ediyor. Pozisyonunu ayarlarken yüzünü buruşturduğunu söyleyebilirim. Ona yardım etme dürtüsü vurduğunda, fırlatıldım. Neredeyse bir içgüdü gibi iniyor. Örneğin, bir çocuğun veya daha yaşlı birinin ayakları üzerinde durmakta zorlandığını gördüğümde ve onlara yardım etmek için acele ettiğimde olduğu gibi.

Ama kendimi kalmaya zorluyorum.

"Geldiğin için çok mutluyum," diyor. "Buraya otur."

Yanıdaki sandalyeyi işaret ediyor. Oturuyorum ve ellerimi bacaklarımın üstüne koyuyorum. Sarılmak mı öpmek mi bekliyordu bilmiyorum. Tüm bu olanlardan sonra neden yapacağını bilmiyorum.

Ama ona baktığımda gözlerindeki acıyı fark ettim. Onu kucaklamak için hareket etmediğim için incindi.

Göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelip boğazımı temizledim. "Seni görmek gerçekten güzel." Bir kez daha gülümsüyor. "Nasılsın?"

Korkunç soru, biliyorum. Ama başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. On dört yıldır birbirimizi görmedik. O benim için bir yabancı gibi.

Ama o değil. Beğensen de beğenmesen de o senin kanın. Ve bir sebeple onu görmeye geldin.

Omuz silkiyor. "Daha iyi olmuştum."

Ağzımdan bir kıkırdama kaçtı, bu da onun gülümsemesini genişletti. "Ne kadar kötü?" Bir süre sonra soruyorum.

Yatağının etrafındaki makinelere bakarken ağzı yavaşça düz bir çizgiye dönüyor. "Karaciğer hastalığım var."

Bunu zaten biliyorum. Sonunda doktorunu geri aradığımda, teşhisini ve içerdiği her şeyi açıkladı. Ama bunu söylediğini duymak, onu görmek, yıllarca alkol kötüye kullanımından sonra vücudunun yavaş yavaş pes etmesini izlemek çok daha sert vuruyor. çığ. Bu gerçek. Ve mide bulandırıcı.

İçimde bir şeylerin çatırdadığını hissedene kadar göğsümdeki ağrı derinleşiyor.

"Üzgünüm," diyorum yavaşça.

"Kendime yaptım." Başını sallıyor ve iç çekiyor. "Geçen yıl içkiyi bıraktım ama bunun bu noktada pek bir fark yaratacağını düşünmüyorum."

Başım ne kadar ağır gelse de başımı salladım.

Tam o sırada ellerini kucağına vurur ve küçük bir gülümsemeyle parlar. "Ama benim hakkımda bu kadar yeter. Bana kendinden bahset. Her şeyi duymak istiyorum."

Bir saniye tereddüt ediyorum. Ama sonra bana odadan çıkmamı ve asla arkama bakmamamı söyleyen her dürtüyü bastırıp onunla konuşuyorum.

"Portland'da yaşıyorum. Bir kitapçı işletiyorum."

Gülümsemesi genişliyor. "Seninle gurur duyuyorum. Böyle bir şey yapacağını biliyordum. Çocukken hep okurdun. Akıllı küçük adamım. Beşinci sınıftayken sınıfınızdaki herkesten en çok kitabı nasıl okuduğunuzu hatırlıyor musunuz? Bunu nereden çıkardığın hakkında hiçbir fikrin yok. Yaptığım tek şey, bakkalda sırada beklerken dergilerin kapaklarına göz gezdirmek."

Gülümsemek yerine dudaklarımı büzüp başımı salladım.

Sanırım bunu babandan aldın, dedi usulca, sanki bundan bahsetmesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi. "Okumayı severdi."

"Bunu hiç bilmiyordum."

Yutkunuyorum ve sessizleşiyorum, babam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi hatırlatıyorum.

Gözleri kucağına düşüyor ve sanki söylediğinden pişmanmış gibi çarşaflarını karıştırıyor. Aramızdaki sessizlik kulaklarımda çınlayana kadar uzadı. Sandalyemi değiştiriyorum ve sırf onu kırmak için tekrar konuşmaya başlıyorum.

Ona Muffin ve Donut'tan, birkaç yıl önce aldığım evden bahsediyorum. Ona dükkanımda bir kitap kulübü işlettiğimi söylüyorum. Ona yirmili yaşlarımda patika koşusuna ve haltere gerçekten başladığımı söylüyorum. Ona berbat bir aşçı olduğumu söylüyorum.

Her zaman gülümseyerek dinliyor. Sonra bakışları koluma kaydı. "Kuyu. Şuna bak."

Kol dövmemden bahsettiğini fark etmem bir saniye sürdü. "Evet.

Asla bir hayran olmadın, biliyorum."

"Yine de sana yakışıyor."

Bu sefer bana gülümsediğinde, kendimden birini iade ediyorum.

"Bu yüzden. Söyle bana. Yakışıklı ve zeki oğlumun hayatında özel biri var mı?"

Bu soruyu neden beklemiyordum bilmiyorum. Ebeveynlerin çocuklarına her zaman sordukları bir sorudur. Aynı zamanda midemi bulandıran ve gözlerimi yakan bir soru. Bakışlarım yere düşerken ağlama dürtümü bastırmak için boğazımı temizledim. Joelle ve ben ayrıldığımızdan beri bunu çok yaptım.

"Anlıyorum," diyor bir dakika sonra. "Kız sorunları mı?" Tereddüt ediyorum ve gözleri kocaman açılıyor.

Ya da, şey, erkek sorunları? Üzgünüm, sanırım emin değilim ve gerçekten varsaymamalıyım.

Zayıf bir kıkırdama sesi çıkarıyorum. "Sorun değil. Adı Joelle. Ve evet, sanırım zor bir dönemden geçtiğimizi söyleyebilirsin. Aslında, teknik olarak ayrıldığımızı düşünüyorum.

İkimiz de "Bitirdik" sözlerini söylememiş olsak da, işleri nasıl bıraktığımıza dair genel duygu bu. Tartıştıktan sonra ona evimden çıkmasını söyledim ve ondan sonra ortadan kayboldum. Bunu yaptığım için muhtemelen o kadar incinmiş ve üzülmüştür ki muhtemelen benimle işi bitmiştir.

"Pekala, zorlu bir dönem ya da ayrılık ya da her neyse, bana ondan bahset."

Joelle'in yanımdaki fırını işlettiğini, yan yana çalıştığımız süre boyunca ona aşık olduğumu söyledim. Ona şimdiye kadar tanıştığım en güzel, verici, düşünceli, tatlı ve komik insan olduğunu söylüyorum.

Tüm bu süre boyunca dikkatle dinliyor, gözlerini bile zar zor kırıyor. "Oyuncak bebek gibi konuşuyor. Ne oldu?"

"Hmm, bu karmaşık."

Ona şu anda binamızda, Ivan ve babasıyla olan karışıklığın kısaltılmış bir versiyonunu veriyorum. Ona Joelle ile nasıl başa çıkacağımız konusunda nasıl tartıştığımızı anlattım.

"Tahmin etmeme izin ver. O orospu çocuğuna karşı haydutluk yapmak istedin ve Joelle bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmedi.

"Hemen hemen, evet."

"Söylemeliyim ki, ondan şimdiden hoşlandım."

Hafifçe gülümsedim ve ona bakmadan önce çizmelerime baktım. "Birbirimize kırıcı şeyler söyledik. Ve ben sadece ."

Bunu çıkarmaya çalışırken cildimin her yerine saplanan milyonlarca küçük iğne varmış gibi geliyor. Annemle samimi bir konuşma yapmak dünyadaki en doğal olmayan şey. Ama istiyorum - beni*htiyaç*Bunu yapmak için.

"Aile, Joelle için her şey demektir. Kendisiyle gerçekten yakın. Ve Ivan'a biraz müsamaha göstermem gerektiğini çünkü onu mahveden babasıydı ve aile tarafından bu şekilde ihanete uğramak çok sarsıcı olmalı. Ama umursamadım. Çünkü aile benim için hiç bu kadar önemli olmamıştı."

Ne demek istediğimi tam olarak biliyormuş gibi başını salladı.

Ona zayıf dedim, dedim yumuşak bir sesle. "Kendi iyiliği için çok yumuşak olduğunu ve bir gün bunun onu mahvedeceğini söyledim."

Gözleri genişliyor.

"Evet, biliyorum," diye mırıldandım. "Daha önce bir ailenin parçası olmadığım için kendisinin, Ivan'ın ya da başka birinin yaşadıklarını asla anlayamayacağımı söyledi."

Birkaç saniye sessizleştik, aramızdaki tek ses tıbbi makinelerin bip sesiydi.

"O kısım tamamen benim hatam," diyor sonunda. Sana daha iyi bir anne olsaydım, bir ailen olurdu, Max. Ve bunun için üzgünüm. Gözleri sulanıyor ve ağzı sallanıyor. "Sana yaşattıklarım için çok ama çok üzgünüm. Seni nasıl terk ettiğim, kendi başının çaresine bakman için seni bıraktığım, sonra seni kim alacaksa ona teslim ettiğim için. Geri dönüp her şeyi yeniden yapabilseydim, bir kalp atışında yapardım. Sesi titriyor. "Yardım alırdım ve o korkunç bağımlılıktan kurtulmaya çalışırdım, böylece sana kısmen iyi bir anne olabilirdim."

Gözyaşları çökmüş yanaklarından aşağı süzülüyor. Yakındaki masadan peçete kutusunu alıp ona uzattım.

Benim hatamın senin mutluluğuna mal olabileceğini düşünmekten nefret ediyorum tatlım.

Bunun bir gün kendi ailene bir şans vermene mal olabileceğini.

Bu kez yumru boğazıma geldiğinde, yutkunamıyorum. Gözlerim yanmaya başlayana kadar orada kalıyor.

"Ben bir aile istiyorum," dedim bir dakika sonra. "Sadece her şeyi berbat etmek istemiyorum. . . Demek istediğim . . ."

"Sanki ben karıştırdım."

Gerçek olsa bile, onun kelimeleri söylediğini duymak hala derinden kesiyor. Beni ne kadar kırdığını biliyor. Acılı bakışlarından, çaresizce bana ulaşmaya çalışmasından, aramızdaki tüm bu yürek burkan etkileşime sanki dünyanın en özel ziyaretiymiş gibi davrandığından her şey belliydi.

Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan doğrulup elini koluma dokunmak için uzandı. "Beni dinle Max. Her şeyi mahvetmeyeceksin, benim yaptığım gibi değil. sen benim iyi oğlumsun Her zaman öyleydin. Hayatına getirdiğim onca kaosa ve acıya rağmen, onu bozulmadan başardın. İyi bir insan olarak büyüdün. Size çok pahalıya mal olsa bile doğru olanı yapacak karakter gücüne her zaman sahip oldunuz. Seninle daha fazla gurur duyamazdım.

Gözümü kırpyorum ve bir gözyaşı düşüyor. Hızlıca siliyorum.

"Joelle'e git ve ondan özür dile. Ona onu sevdiğini söyle. Onu seviyorsun, değil mi?"

Başımla onayladım. "Daha önce kimseyi sevmediğim kadar çok."

"Bunu ona söyle. Ve sonra ona gerçeği söyle. Hatalı olduğunu ve onu incittiğin için çok üzgün olduğunu. İsteki karışıklığı çözeceğini. Hiçbir şeyin onun kadar önemli olmadığını. Onunla bir hayat, bir aile, bebekler, tüm bunları istediğini.

Başımı salladım ve gitmeme izin vermeden önce elime bir kez daha vurdu.

Gözlerimi silerken hüzünlü bir kıkırdamayla, Kulağa çok basit geliyor, dedim.

"Öyle değil. Ama buna değecek.

Ben onun söylediği her şeyi sindirirken sessizce birlikte oturuyoruz. Sonra anneme bakıyorum ve ona yepyeni bir ışıkla bakıyorum. Hasta ama bağımlılığından kurtuluyor. Onu daha önce hiç gözlemlemediğim bir şekilde anlayışlı.

Ben çocukken benim için korkunç bir ebeveyndi. Ama o artık farklı ve ben de artık farklıyım. Ve şu anda olduğu kişi, gerçekten yanında olmak istediğim biri.

Karşı konulamaz bir ezilme hissi göğsümün ortasına iniyor. "Özür dilerim anne. Seni görmek için bu kadar beklediğim için. Kızgın olduğun için

bunca yıldır sende Seninle konuşmayı reddettiğim için."

Başını sallıyor. Üzgün olmana gerek yok, Max. Sana yaptıklarımın sonra bunu hak ettim.

"Bu durumu daha iyi yapmaz."

Ben bağlı olduğu makinelere bakarken o da bakışlarımı takip ediyor.

"Hayır, öyle değil" diyor. "Ama seni doğru gördüğüm için minnettarım. Şimdi. Benimle konuştuğun için minnettarım. Seni incitmek için yaptığım onca şeyden sonra, hak ettiğimden daha fazlasını yaptım."

Elimi ona uzattığımda ne yaptığımı anlaması bir saniye sürdü. Ama elini benimkine koyduğunda ve parmaklarımı onunkine doladığımda, o kadar kocaman gülümsüyor ki.

"Bebeğim," diyor titrek bir sesle.

Konuşamıyorum yoksa kendimi kaybedeceğim. Bu yüzden sadece başımı salladım ve elini hafifçe sıktım.

Bölüm 22

joelle

İÇİNDE Ortak alana girdiğimde etrafa bakıyorum. Kapattıktan çok sonra. Belki de bu yüzden Ivan burada buluşmak istedi.

Birkaç dakika erken geldim ama öyle planlamıştım. Ivan daha önce beni aradığında, babasını aramasının durumu ve bunun yenileme için ne anlama geldiği konusunda beni bilgilendirmek istediğini söylediğinde, şaşkına dönmüştüm. Telefonda sesi o kadar nefes nefese geliyordu ki ne düşüneceğimi bilemedim. Tek söylediği, benimle şimdi binada buluşması gerektiği, çünkü bana önemli bir şey söylemesi gerektiği idi.

Bunun iyi haber mi yoksa kötü haber mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kötü haberse, bu binayı terk etmek zorunda kalacağım anlamına gelebilir. İşte bu yüzden küçük ortak alanda volta atıyorum, her şeyi alıyorum. Arkadaki aletler, milyonlarca hamur işi hazırladığım metal masa, müşterilerle sohbet edip güldüğüm tezgah.

Sonra Max'in yanına bir göz attım ve yüksek kitap raflarına, ne zaman müşterileri incelerken ya da ofis işi yaparken bir şekilde uzun boylu benliğini arkasına katladığı konsol masasına baktım.

Boğazım ağrımaya başlıyor. Eğer bu sonsa, onu çok ama çok özleyeceğim.

Seni çok özledim Max.

Telefonumu çıkardım, numarasını açtım ve ismine dokunup onu aramak için parmaklarımdaki acıyla savaştım. Bunca günden sonra onunla iletişim kurmadan ona ulaşmaya hakkım yok. Belli ki benimle konuşmak istemiyor.

Ama ne zaman yüzünü gözümde canlandırırsam, sesini kafamda tekrar etsem ya da tadı dilimin ucunda aklıma gelse göğsümdeki ağrıya engel olamıyorum. Onu geri almak, ona o hakaretleri savurduğum o anı yeniden yaşamak için her şeyimi verirdim.

Kapı açılıyor ve içeri soluğu kesilmiş bir Ivan giriyor, düğmesi buruşuk bir kağıt parçası kadar buruşuk ve saçları yağlı bir karmaşa.

Joelle. MERHABA."

Bir nefes alır ve yakındaki bir sandalyeye düşer. Buzdolabından bir şişe su alıp yanına gittim.

"İyi misin?"

Şişeyi alırken başını salladı ve bana teşekkür etti. O suyu yudumlarken onu inceliyorum. Alnını, üst dudağını, burun kemerini, boynunun her yerini ter kaplıyor. Portland'da Ağustos ayı, yani neredeyse her gün güneşli ve seksenlerin ortalarında zirve yapıyor. Herkesin klimasının olmadığı bu ılıman şehir için kesinlikle sıcak. Ama Ivan sorguya çekilmiş bir suçlu gibi terliyor. İfadesi o kadar telaşlı ve yorgun ki onu okumak zor. Bana korkunç bir haber mi vermek üzere?

Yutkundu, nefesi kesildi ve bana baktı. Ve sonra bir gülümsemeye giriyor. "Babamı buldum. Paranın çoğunu geri aldım. Her şey yoluna girecek.

Çenem düşüyor. Sonra Ivan'ı yerinden sıçratan bir çığlık attım. Bir saniye sonra ona sarıldım.

"Aman Tanrım, İvan! Ciddi misin?"

Omzuma karşı boğuk bir ses çıkardı ve onu hızla serbest bıraktım.

Gözlüğünü düzeltiyor ve bir kahkaha patlatıyor. "Ben ciddiylim. Uzun hikaye ama sana söz veriyorum her şey yoluna girecek."

Hiçliğin ortasına, Nevada'ya sıfır cep telefonu hizmetiyle gitmek, arabasında uyumak, bir banka hesabının yasal kontrolünü yeniden ele geçirmek, tadilat ekibiyle iletişime geçmek ve hatırlamayacağım bir sürü başka şey hakkında bir şeyler geveliyor çünkü şu anda odaklanabileceğim tek şey fırınının ve Max'in kitabevinin iyi olacağı gerçeği.

Biz iyi olacağız.

Ivan'ın yüzündeki ifadeyi fark edene kadar ses tonunun üzgün ve gergin olduğunu fark etmedim.

"Babama dava açmaya karar verdim. Parayı çaldığın için. Gözaltına alındı."

"Aman Tanrım. Üzgünüm Ivan. Bu, verilmesi çok zor bir karar olmalı."

Yere bakarken üzgünce başını salladı. "Oldu. Ama yapılacak doğru şey bu. Benden önce birden fazla kişiyi dolandırdığını öğrendim." İnanmıyormuş gibi başını sallıyor. "Bunu başka birine yapmasını istemiyorum. Yaşanması gereken bir kabustu."

Babasının çalınan parayla alışveriş yaptığı kişi ve işletmelerin izini sürmenin ne kadar zor olduğundan bahsediyor. Bazı lüks konut kiralama ve birkaç araba. Onlara paranın çalındığını açıklamak zorunda kaldı ve şükürler olsun ki Ivan'ın açtığı yasal davaya karışmamak için alımları geri aldılar.

"Yine de hâlâ birkaç bin dolarım var. Babam Vegas'ta bir hafta sonunun eğlenceli olacağına karar verdi ve kumar oynamaktan deliye döndü," diyor, omuzlarını kamburlaştırıyor. "O parayı asla geri alamayacağım, ancak çoğunu geri alabildiğim için minnettarım."

Bir elimi omzuna koyuyorum. "Kendi aile üyenizle böyle duygusal olarak yüklü durumlarda başa çıkma konusunda çok ölçülü ve mantıklı olmanız, ne kadar iyi bir insan olduğunuzu gösteriyor."

Hafifçe gülümsüyor ama gözleri hala hüznü okunuyor. "Bunu takdir ediyorum."

Bir sandalye çekip yanına oturuyorum. Birkaç saniye sessizce oturduk ve şoku atlatmaya çalıştım.

İvan zayıf bir sesle, "Mahkemesi önümüzdeki salı sabahı," dedi. "Gitmeli miyim bilmiyorum."

"Sen istiyor musun?"

Hemen cevap vermiyor. "Evet yaparım. Bu sadece garip, biliyor musun? Bana karşı işlediği bir suçtan dolayı babamın mahkemesine çıkıyorum. Ne kadar dağınık."

"Bu senin suçun değil Ivan. Doğru olanı yapıyorsun. Etik olan şey. Kendinle gurur duymalısın."

Yüzündeki ifade kararsız görünse de başını salladı. "İstersen seninle gelebilirim. Manevi destek için."

Kaşı şaşkınlıkla kalkıyor. "Senden bunu yapmanı isteyemem." "Sormuyorsun. sunuyorum."

"Bunu yapar mısın?"

"Tabi ki isterim."

Yorgun yüzünde zayıf bir gülümseme belirir. "Teşekkürler Joelle."

Gitmek için ayağa kalktı ama sonra bana döndü. Ah, Max'i aramayı denedim ama cevap yok. Kitapçıyı aradım ve Reggie onun şehir dışında olduğunu söyledi.

"Ah. Evet. Nerede olduğundan emin değilim. Ya da ne yapıyor."

Umarım yakında geri döner, dedi Ivan. "Ona iyi haberi vermek istiyorum."

"Onu aramayı deneyebilirim."

Ivan koluna vurdu. "Sen en iyisisin, Joelle. Gerçekten mi."

O gittiğinde telefonumu alıp Max'i çevirdim. Hala ona söyleyeceğim milyonlarca şey var, bunlardan ilki bir özür ama umarım binayla ilgili bu haber onun moralini düzeltir.

Ama cevap yok. Sesli mesaj bırakmam gerekecek.

"Hey. Benim. Lütfen beni arayabilirmisin? Sana söylemek istediğim çok şey var ve bunu sesli mesajla yapamam. Oh, benim de haberlerim var. . . gerçekten çok iyi haber. Bu yüzden sadece . . . lütfen beni geri ara, tamam mı? Senin için buradayım Max. Her zaman. Seni özledim ve umarım iyisindir."

Sonra telefonu kapatıyorum ve içimdeki her şeyle Max'in beni geri aramasını umuyorum.

Bölüm 23

maks.

VEİhtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin misin?

Annem soruma gülümsüyor. Bunu beşinci kez soruyorum
Onu hastaneden eve getirdiğimden beri.

"Evet eminim." Dairesindeki mutfığa baktı. "Senin sayende tamamen dolu bir buzdolabım var. gitmek için iyiyim.

"Ve ilaç dağıtım hizmeti için tüm ilaçlarınızı listelediğinizden emin misiniz?"

"Evet. Bir daha eczaneye gitmek zorunda kalmayacağım için mutluyum." "Bir sonraki doktor randevunu tekrar kontrol ettin mi?"

İç çekiyor ama gülümsemesi değişmiyor. "Evet tatlım. İyiyim."

Dairesinin girişinde dururken başımı salladım ve ayaklarımı sürüdüm. İki haftadır onun yanındayım ve gücünün bir kısmını geri kazandıktan sonra taburcu oldu. Karaciğer hastalığı nedeniyle durumu hâlâ ciddi olsa da doktoru, ilaçlarını aldığı, alkolden uzak durduğu ve sağlıklı bir yaşam tarzı sürdürdüğü sürece makul bir yaşam kalitesi bekleyebileceğini açıkladı.

Bana ilk kez bakıyormuş gibi baktı.

"Senin burada olmanı ne kadar sevsem de, önünde uzun bir yol var," diyor. "Ve görmem gereken özel biri var."

"Evet. Evet." Joelle'nin düşüncesi bile başımı döndürüyor ve aynı anda sinirlerimi bozuyor. Ona günler önce ulaşmalıydım ama annemi hastanede ziyaret etmekle ve taburcu olduktan sonra ona hazırlık yapmakla meşguldüm.

Ama Şimdi Portland'a geri dönmek üzereyken, odak noktası değiştirmeliyim. Joelle'e annemi ziyaret ettiğini söylemek için sabırsızlanıyorum. Benim için çok mutlu olacak.

Eğer söylediğin Şey için seni affederse.

Bu düşünce altımda bir ateş yakıyor. Tanrım, umarım öyledir. Arabayla dönerken onu aramak için can atıyorum. Aramızda yeterince sessizlik günü geçmesine izin verdim. Buradan ayrılır ayrılmaz, tüm bu süre boyunca aklımda olduğunu ve Portland'a döndüğümde görmeyi planladığım ilk kişinin o olduğunu bildirmek için ona ulaşmam gerekiyor.

Anneme doğru yürüyorum. "Bir Şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

Kollarını etrafıma sarıyor. Kollarımı ona dolayıp ona sarılmam bir saniye sürdü.

"Yapacağım. Teşekkür ederim tatlım. Herşey için."

Gözlerimi kapatıp onu nazıkçe sıkıyorum. Aramızdaki Şeyler sihirli bir Şekilde   z lmedi, uzun bir ihtimal değil. Ama olduğumuzdan daha iyiyiz. Aslında annemle konuşuyorum ve sarılıyoruz. Bu, olacağını düşündüğümden daha fazlası.

Kapıya yöneldim ama daha kapıya uzanmadan beni durdurdu. "Joelle ile bir ara tanışabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Gözleri utangaç ve tonu tereddütlü. Yaşadığımız onca Şeye ve onun sağlık durumuna bakılırsa bunun ne kadar zor bir soru olduğunu biliyor.

Yine de başımı salladım. "Eğer beni geri alacak kadar şanslıysam, evet. Seninle tanışmayı çok isteyeceğini biliyorum.

Gülümseyip el sallıyor vedalaşıyor. Apartmanının merdiven boşluğundan aşağı fırladım, sonra arabama koştum.

Telefonumu rahatsız etmeyin modundan çıkardığımda onlarca cevapsız arama ve mesaj çıkıyor. Sesli mesajım da dolu.

"İsa."

Belki de Joelle ve binayla ilgili her Şey göz önüne alındığında, iki hafta boyunca aramalarımı ve mesajlarımı görmezden gelmek dünyadaki en akıllıca Şey değildi. Ama anneme o kadar odaklandım ki başka hiçbir Şeyin dikkatimi dağıtmasını istemedim.

Cevapsız mesajları gözden geçirmeye başladım ama sabrım hızla tükendi. Her şeye yetişmek sonsuza kadar sürecek. Ivan'dan cevapsız bir çağrı bile var ama şimdilik görmezden geliyorum. Onun verdiği haberlerle uğraşacak enerjim yok. Yola çıkmam gerekiyor.

Ve Joelle'i ara.

Yaptığımdan sonra telefonda özür dilemek yeterince iyi değil, bunu biliyorum. Onunla yüz yüze gelmemi hak ediyor ve bunu geri döner dönmez yapmayı planlıyorum. Ama işleri düzeltmeye çalışmadan önce aramızda daha fazla zaman geçmesini düşünmekten nefret ediyorum.

Bu yüzden onun numarasını çevirdim, sonra yola çıktım ve otoyola çıktım. Sesli mesaja doğru gider. Kalbim batıyor. Bu, ya telefonunun kapalı olduğu anlamına gelir. . . ya da beni engelledi.

Arabayı sürerken hoparlörden birkaç sesli mesaj dinliyorum, satıcılardan mağaza için iptal edilen teslimatlarla ilgili mesajları siliyorum. Bundan sonra ne yapacağımı düşünmeye çalışırken beynim dağıldı. Keşke onunla konuşabilseydim, annemle barıştığımı ve bunca zamandır onu düşündüğümü bilmesini sağlayabilseydim. . .

Joelle'nin telefonumdan yayılan sesi beni ürküttü.

"Hey. Benim. Lütfen beni arayabilirmisin? Sana söylemek istediğim çok şey var ve bunu sesli mesajla yapamam. Oh, benim de haberlerim var. . . gerçekten çok iyi haber. Bu yüzden sadece . . . lütfen beni geri ara, tamam mı? Senin için buradayım Max. Her zaman. Seni özledim ve umarım iyisindir."

Boğazımdaki sıkışmayı yutkunarak yutkunuyorum. Sesi çok kaba, sanki ağlıyormuş gibi geliyor ama aynı zamanda umutlu.

Senin için buradayım Max. Her zaman.

Sözlerinin etkisi, midesine indirilen bir yumruk ile sımsıcak bir kucaklama arasında bir yerde hissettiriyor. Çünkü aramızda olan onca şeyden sonra söz verdiği gibi hâlâ benimle olmak istiyor. Her zaman, her şeyde onun yanında olacağıma söz verdiğim gibi. . . ve sonra kavga eder etmez kırdım ve hiç haber vermeden ayrıldım, sonra da tüm teması kestim.

"Kahretsin."

Bu sefer cevap vereceğini umarak numarasını tuşladım. Ama tıpkı daha önce olduğu gibi, doğrudan sesli postaya gidiyor. Kaygım tavan yapıyor ve derin bir nefes alıyorum, sonra tekrar nefes alıyorum. Eyaletler arası yolda daha yavaş hareket eden arabaların arasından geçerken hız sınırını 10'a basarak gaz pedalına basıyorum. Zaten çok fazla zaman harcadım. Joelle'e geri dönmem gerekiyor. Neler olduğunu, neden bu şekilde ayrıldığımı, neden temas kurmadığımı ve neden tüm bunların korkunç bir hata olduğunu açıklamam gerekiyor. Söylediklerimde ciddi olduğumu ona göstermek için elimden geldiğince çabuk ona ulaşmalıyım - her zaman ve sonsuza dek her şeyde onun yanında olmak istiyorum.

Açmayacağını bildiğim halde onu iki kez daha aramayı denedim. Ama denemeye devam etmem gerekiyor. Aklım yarıyor. Önümde yirmi saatten fazla bir yol varken onunla nasıl temasa geçeceğim?

O zaman bir fikrim var.

Bana yardım edebilecek tek kişiyi arıyorum.

Whitney üçüncü çalışta telefonu açtığında gergin olduğum kadar rahatladım. O, Joelle'nin en iyi arkadaşı ve aramızda geçen her şeyi ona anlattığına eminim. . . söylediğim ve yaptığım incitici şeyler dahil.

"Kuyu. Bakın kimmiş."

Sesindeki rahatsızlığa yüzümü buruşturdum.

Selam, Whitney. Seni rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Dünyada duymak isteyeceğin son kişi olduğumu biliyorum—"

"Hayır, bu aslında benim aldatan eski erkek arkadaşım olurdu" diyor. "Ama evet, ondan sonra sıra sende."

"Sanırım bunu hak ettim."

"Doğru söylüyorsun. Joelle'in senin için ne kadar üzüldüğünü biliyor musun, Max? Onu hiç kimsede böyle görmemiştim. Durmadan."

"Ben-ben. . ."

"Sen kasabadan ayrıldıktan sonra bütün hafta ağladı ve onu hayalet olarak gördü. Bunu fark ettin mi?"

İçime bir yumruk hissi çöküyor. Direksiyonu çok sıkı tutmam gerekiyor. Tanrım, onu incittim. Onu çok incittim.

"Whitney, ben..."

Teselli edilemezdi. Kesinlikle harap. Ben onu zorlayana kadar yataktan bile kalkamadı.”

Kalbim göğüs kafesimin içinde parçalanıyor. Binlerce cam parçası onu kesip açıyormuş gibi geliyor.

"Bok."

Bana verdiği tek cevap bir iç çekişti. Sessiz kalıp önce onun konuşmasını bekledim. Şu anda bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

"Bak, ben Joelle'in en iyi arkadaşıyım, o yüzden bana her şeyi anlatıyor," dedi sonunda Whitney. "Bu, kavga ettiğinizde birbirinize ne söylediğinizi bildiğim anlamına geliyor - onun da size incitici şeyler söylediğini biliyorum ve bu konuda kendini kötü hissediyor. Ama Max, onu bu şekilde buzlayarak gerçekten bir numara yaptın.

"Biliyorum. Ve bunun için çok, çok üzgünüm," dedim çabucak. Neden ayrıldığımı, kavgamızdan sonra annemle yaşadığım sorunları çözmem gerektiğini nasıl fark ettiğimi ve bu da beni ona seyahat etmeye sevk eden şeyi açıklamaya başlıyorum. "Bunu en kötü şekilde yaptığımı biliyorum, her şeyi açıklamam gerektiğini biliyorum.

bundan Joelle'e, ama. . ." Titrek bir nefes veriyorum. "Onu seviyorum. Özür dileyecek çok şeyim, ona anlatacak çok şeyim var. Ama az önce onu aramaya çalıştığımda telefonuna cevap vermedi ve benimle işinin bittiği anlamına gelmesinden korkuyorum, bu yüzden seni aradım - onunla iletişime geçmenin bir yolunu bulmama yardım etmen için sana yalvarmak için. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken kekeledim. "BEN . . . Biliyorum büyük bir hata yaptım. Bana en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında değildim. Bunun korkunç olduğunu biliyorum ama bunu düzeltmek istiyorum. Bundan sonra her şey için, sonsuza dek onun yanında olmak istiyorum. Onu geri almanın bir yolunu bulmama yardım eder misin? Lütfen?"

Bunu uzun bir sessizlik izler. İlk başta hiçbir şey duymayınca telefonu yüzüme kapattığını sandım ama sonra nefes verme sesini duydum.

"Onu seviyorsun?"

"Bu kadar. Kimseyi sevmediğim kadar çok." Başka bir uzun duraklama.

"İyi. Çünkü o da seni seviyor." neredeyse boğuluyorum. "O

yapar?"

"Evet. O sana sırlıslıkla aşık, Max. Bana hafta sonundan sonra ikinizin sahile gittiğini söyledi.

Kalbimin parçaları yavaş yavaş birleşiyor. "B-işte o zaman benim de onu sevdiğimi anladım."

Whitney'in kıkırdaması beni benden alıyor. Tanrım, siz ikiniz. Çok tatlı. Beni hasta ediyorsun."

"Üzgünüm?"

"Boş ver. Dinlemek. Normalde en iyi arkadaşımın kalbini çalan adama yardım etmeyi teklif etmezdim ama sen farklısın Max. Seni çok seviyor. Ve birbirinizi incitmiş olsanız da, kendinizi açıkladığınızı duymak bana bunun üstesinden gelebileceğinizi düşündürüyor.

Tuttuğum nefesi bırakıyorum. "Onu gerçekten geri almak istiyor musun?"

"Evet. Herşeyden dahafazla. Ne gerekiyorsa yapacağım." "Tamam aşkım. İyi."

Whitney'in sesindeki heyecan beni cesaretlendirdi.

"Bir fikrim var" diyor. "Yaltaklanmayı gerektirecek." "Elbette."

"Senin de Salı sabahına kadar Portland şehir merkezindeki adliyeye gitmen gerekecek."

duraksıyorum. Bu cehennem gibi rastgele. "Ne? Neden?"

"Büyük bir jest için mükemmel bir fırsat. Mağazanızda aşk romanları yok mu? Kızı elde etmek için biraz yaltaklanmak zorundasın."

"Ah. Um . . ." Biraz dağıldım ama Joelle'e olabildiğince çabuk geri dönmek istediğime dair aklımda hiçbir şüphe yok. "Ben hazırım. Ne olursa olsun, yapacağım."

Bölüm 24

joelle

Hey. İyi misin?" Mahkeme salonunda yanında otururken Ivan'a fısıldadım.

Yutkundu ve cevap vermeden önce bir saniye bekledi. "Evet. Bence de."

Gözleri, bizden sadece bir düzine metre ileride elleri kelepçeli duran babasına takılıp kaldı. Yanında takım elbiseli uzun boylu bir kadın - sanırım avukatı. Yargıç bir suçlamalar listesini okurken tüm mahkeme salonu sessizdir. O söyler söylemez onları unutuyorum. Yasal jargonda hiç bilgili değilim, ama bundan daha fazlası var. Gerçek şu ki, buradaki herkes yargılamadan sıkılmış görünüyor. Yargıcın kullandığı ses tonu, bir kullanım kılavuzunu okuyormuş gibi geliyor. Avukatlar hızlı ve kısa cevaplar veriyor. Mahkeme salonunun önünde duran mübaşir, ayakta uyuyakalacakmış gibi esniyor.

Sanırım mantıklı. Bu onların işi. Bunu her gün, her hafta, her ay, yıllarca yapıyorlar.

Yine de şaşırtıcı. Bu dakikalarca süren duruşmada tehlikede olan çok şey var. Ivan'ın babasının kaderi. Dolandırdığı kişilere tazminat. Ivan'ın sağlığı. Ve hiçbirisi, bu odadaki hemen hemen herkesin geçici bir bakışından fazlasını toplamaz.

Ama sonra yargıcın söylediği bir sonraki şeyle kulaklarım dikildi. "Bay. Mercer, nasıl savunursun?"

Ivan'ın, babasının birazdan söyleyecekleri için hazırlanıyormuş gibi hafifçe kaşlarını çatıldığını fark ettim.

"Suçlu, Sayın Yargıç."

Ben sadece Bay Mercer'in kafasının arkasını görebiliyorum. Nasıl göründüğünü hayal meyal hatırlıyorum. Onu bu yazın başlarında sadece bir kez gördüm ve bu sadece birkaç saniyeydi. O zaman gülümsüyordu. Ama şimdi omuzlarında bir önsezi ve ses tonunda bir yenilgi var. Belki şimdi özgürlüğü ve geçimi tehlikede olduğuna göre, sonunda neyi yanlış yaptığını anlamıştır.

Ivan'a baktığımda hafifçe kaşlarını çattı. Kendi babasının ona karşı bir suç işlediği için hapse atıldığını görmek, bu bir kabus olmalı.

Duruşma biter ve ayağa kalkarız. Ivan götürülmeden önce babasına dönüp bakmasını bekliyorum ama bakmıyor. Arkasına bir kez daha bakmadan mahkeme salonundan çıkıyor.

Babasının durduğu yere dönüp baktığımda dönüyor ve yüzünü görüyorum. İfadesi, ıstıraba çok benzeyen bir şeye dönüştü. Ivan'a son bir kez bakmak isteyip istemediğini merak ediyorum.

Adliyenin merdivenlerine kadar Ivan'ı takip ettim. Artık ağustos ortası olduğuna göre, Portland'da sabah sıcaklıkları bazen ellili ve altmışlı derecelerde seyrediyor. Ivan hafifçe ürperdi ama üşüdüğü için mi yoksa babasıyla olan durum yüzünden o kadar perişan olduğundan mı anlayamıyorum.

Bir saniye basamaklarda oyalanıyor, sonra oturmak için takımının içinde çömeliyor, dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini saçlarının arasına sokuyor.

ona doğru yürüyorum "Hey."

"Hey." Yukarı bakmak zahmetine

katlanmıyor. "İyi misin?"

Kafasını sallıyor, yanına oturuyorum.

"Garip," dedi birkaç saniye sonra. "Suçsuz olduğunu kabul edeceğini sanıyordum. Hiçbir zaman hatalarını üstlenecek türden bir adam olmadı. Bunun farklı olmayacağını düşündüm.

"Belki de hapiste on yıl geçirmeye baktığında, bazı şeyleri yeniden düşünürsün." Hüzünlü bir kahkaha atıyor.

"Ya da belki de neyi yanlış yaptığını anladı ve gerçekten bunu sahiplenmek istedi," diyorum.

"Evet. Belki."

"Bütün bunları yaşadığın için üzgünüm, Ivan."

"Ben de." Oturur ve kolları iki yanına düşer. Benimle geldiğin için teşekkürler.

"Fazla yardımcı oldum mu bilmiyorum."

Öyleydin, Joelle. Kendimi çok daha az yalnız hissetmemi sağladın. Bu senin bildiğinden daha fazla şey ifade ediyor."

Bütün sabah o kadar sessiz ve somurtkandı ki, onunla olmamın bir fark yaratıp yaratmadığını merak ettim. Bunu söylediğini duymak bir rahatlama ve rahatlıktır.

"Kimse böyle zor bir dönemden tek başına geçmek zorunda kalmamalı." Dizine hafifçe vurduğum ve birlikte oturup adliye binasının merdivenlerinde sonsuz bir insan selinin bir aşağı bir yukarı yürümesini izledik.

Aklım Max'e kayıyor. Keşke şu anda burada olsaydı, yanımda oturmuş, elimi tutsaydı. Bu sabahki duruşma Ivan hakkında olmasına rağmen, bugüne kadar olan belirsizlik günlerinin etkisindeydim. Max'in yanımda olması büyük bir destek olurdu.

"Max'ten haber aldın mı?" Ivan birdenbire sorar.

Ah, şey. Hayır. Yapmadım."

Öne eğilip eteğimin kenarını sıyrıyorum. Max mesajıma asla geri dönmedi. Cevap vermesini bekledikten sonra nihayet telefonumu kapattım. Her vızıldadığında veya çaldığında adının ekranda yanıp söndüğünü görmeyi ummak ve ardından gelenin asla o olmadığını görmek çok üzücü olmalı. Benimle hiçbir şey yapmak istemediği her zamanki gibi açık.

Bu öldürse de, işimizin bittiği gerçeğini kabullenmekten ve yoluma devam etmekten başka yapabileceğim bir şey yok - zor olsa da. Ivan, sözleşme ekibine ulaşmayı, ödemeyi halletmeyi ve yeni bir program oluşturmayı başardı. Eylül sonuna kadar her şeyi bitirmeleri gerekiyor. Bu, Max ve benim o sıkışık ortak alanda birlikte çalışmak için bir aydan biraz fazla süremiz olduğu anlamına geliyor - artık birlikte olmadığımız gerçeği göz önüne alındığında, bu tamamen yeni bir rahatsızlık düzeyi olacak.

Ona bu kadar yakın çalışma düşüncesi bile -onu her gün görmek, gülüşünü yakalamak, kahkahasını duymak- bittiğimizi bilmek beni mahvedecek. Zar zor işleyen, kalbi kırık olacağım

kruvasan hamurumun içine ağlayarak ortalığı karıştır. Şimdi bunu düşünmek bile beni gözyaşlarına karşı savaşıyor.

"Pekala, umarım Max'in hallettiği kişisel meseleler her ne ise yakında çözülür," dedi Ivan, beni o ana geri çekerek. "Binayla ilgili iyi haberlerle geri dönmesi onun için iyi olacak sanırım."

Boğazımı temizleyip zorla gülümsedim. "Evet. Umutla."

Lastiklerin ani gıcirtısı ikimizin de başını kaldırdı ve sokağa doğru baktık. Gözlerim genişliyor. Bu Max'in arabası, tam önümüze çift park etmiş.

Sürücü tarafı kapısı hızla açılıyor ve Max'i dışarı atıyor, onu şimdiye kadar gördüğüm en darmadağınık görünüyor. Başı soldan sağa dönüyor, gözlerinde umutsuz ve arayış içinde bir bakış var. Bir saniye sonra beni gördüğünde ışınlandı. Kalbim göğsümde atıyor.

Bana doğru koşarken yavaşça ayağa kalktım. "Joelle, ben..."

"Hey dostum! Sokağa çift park etmek yasa dışıdır. Bunu bilmiyor musun?"

Max homurdandı ve başını geriye attı, sonra döndü. "Biliyorum ki!" kaldırımında duran yabancıya bağırır. "Kız arkadaşımı geri kazanmam için bana iki dakika verir misin? Sonra taşınacağıma söz veriyorum."

Yanımdan geçen bir avuç insan gülüp ıslık çalarken ağzım açık kaldı. Ama Max onları duymuyor. Kayıtlı görüldüğü tek şey benim. Bakışları odaklanmış ve kararlıydı, sanki görebildiği tek şey benmişim gibi.

Bana bu kadar yakinken, yüz hatlarının yorgunluktan kırıştığını fark ettim. Saçları keçeleşmiş ve sarkık, sanki günlerdir yıkamaya ya da taramaya zahmet etmemiş gibi. O da günlerdir uyumamış gibi görünüyor. Kıyafetleri buruştu ve o büyüleyici yeşil-kahverengi gözlerinin altında torbalar duruyordu.

Joelle. Elimi avucunun içine alıyor. "Kavga ettikten sonra seni terk ettiğim için çok, çok üzgünüm - yanında olacağıma söz verdikten sonra ortadan kaybolduğum için. Benim için orada olacağına söz vermiştin ve sana aynı desteği göstermediğim için en büyük ahmak benim. Ve aramadan gittiğim için çok üzgünüm"

veya sana mesaj atmak. Kavgamızdan sonra kafamdaki dağınıklığı anlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı ama seni öylece görmezden gelmemeliydim. Söz veriyorum, bunu bir daha asla yapmayacağım. Benim için her şeysin." Nefes alırken göğsü inip kalkıyor. "Ve sana söylediğim kırıcı şeyler için özür dilerim. Hiçbirini kastetmedim. Binanın durumuna sinirlendim ve sinirimi senden çıkardım. Çok nazik, cömert ve anlayışlı olmana ve aileyi ilk sıraya koymana bayılıyorum. sen tanıdığım en iyi insansın Sen bir güneş ışınısın ve senin bu özelliğini seviyorum. Hala benimle olmak istediğine inanamıyorum.

Yanından geçen bir kadın "aww" sesi çıkarır.

Duraksadı, gözlerindeki bakış aynı anda yoğun ve hassas bir hal aldı. "Seni seviyorum. Seninle tanışana kadar bu kadar mutlu olabileceğimi bilmiyordum."

nefessiz kalıyorum "Beni seviyorsun?" "Çok fazla."

Gözlerim yukarı kalktı ve titreyen dudaklarım titrek bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de seni seviyorum Max."

Çok sevdiğim o yarım gülümseme ortaya çıkıyor. Sonra sanki sözlerimin tadını çıkarıyormuş gibi uzun bir saniye gözlerini kapadı. Bana baktı. "Tanrım, bunu söylediğini duymak çok güzel."

Ona adım adım yaklaşıyorum. "Seni seviyorum."

Ona sarılmak üzereydim ama ona da bir özür borçlu olduğumu hatırlayınca kendimi tuttum.

"Çok üzgünüm Max. Bir ailenin parçası olmamanla ilgili söylediğim o korkunç şey? Öyle demek istemedim, yemin ederim. Keşke geri alabilseydim. Binanın yenilenmesi konusunda çok üzıldüm, incindim, bitkin düştüm ve endişelendim ve kavgaya ediyorduk. . "

Başını sallıyor. "Sorun değil. Ben de sana korkunç şeyler söyledim, unuttun mu?"

"İkimiz de yaptık."

Parmaklarını benimkilere kenetliyor. "Annemi görmeye gittim." "Yaptın?"

Başını sallıyor. "Sana her şeyi anlatmak istiyorum. Haklıydın. O değişti. Çok fazla. Çocukken beni ihmal ettiği için özür diledi. Biz sihirli değiliz

daha iyi, ama eskisinden daha iyiyiz. Şimdi konuşuyoruz. Hatta sarıldık. Bu bir başlangıç. Ve onu tekrar hayatımda istediğimi fark ettim. Sen olmasaydın asla bu noktaya gelemezdim.”

Max'in annesiyle yeniden bağ kurabilmesi için gözlerimde yaşlar birikirken gülümsedim.

“En uzun süre ailesiz yaşamayı öğrendim ve iyi olduğumu düşündüm. Ve bir süredir öyleydim ”diyor. Ama seninle tanışmak, hayatını biriyle paylaşmanın ne kadar harika bir his olduğunu anlamamı sağladı. Bana ailenin ne kadar önemli olduğunu gösterdin ve bir gün kendi ailemi ne kadar çok istediğimi anlamama yardım ettin. Seninle.”

Sümüklü bir kahkaha-ağlama sesi çıkarıyorum.

Bir elini saçlarından geçirir. Kulağa çılgınca geliyor olmalı. Sadece iki ay bile birlikte olmadık.”

“Öyle değil. Hiç. Ve gerçekten, birbirimizi bundan çok daha uzun süredir tanıyoruz. Yaklaşık iki yıldır yan yana çalışıyoruz. Duygularımızı kabul etmemiz biraz zaman aldı. Ama sanırım sandığımızdan çok daha uzun süre orada kaldılar.”

Telaşlı bir gülümseme sergiliyor. "Haklısın."

Senin istediğin şeylerin aynısını ben de istiyorum, Max. Çocuklar, bir aile, sizinle bir hayat.

Her şey."

Elleriyle yüzümü tutup beni öpmeden önce o son sözü zar zor söyleyebildim.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı ağzıma doğru. "Seni seviyorum," diye mırıldandım.

Etrafımızda alkışlar ve tezahüratlar var. Ayrıldığımızda iki polisin turuncu tulumlu ve kelepçeli bir adamı yanımızda merdivenlerden yukarı çıkardığını görüyoruz.

"Uu-huu!" o bağılıyor. Memurlar gözlerini deviriyor ama Max ve ben kıkırdıyoruz. "Siz ikiniz birlikte misiniz?"

Hâlâ birkaç adım ötemizde merdivenlerde oturmuş bize bakan Ivan'a bakıyoruz.

"Ah, şey, evet." Max başını sallarken ben gülüyorum.

Ayağa fırlarken Ivan'ın yüzü aydınlandı. "Ne? Hiç bir fikrim yoktu!"

Max bana bakmadan önce, "Evet, öyle oldu," dedi. Ona gülümsedim.

Ivan kollarımıza hafifçe vuruyor, sonra Max'e bakıyor. "Hey, sen yokken tadilat ve binayla ilgili bazı heyecan verici haberleri kaçırdın."

"Ben zaten biliyorum. Yenilemenin tekrar başladığına ve binanın senin elinde kalacağına çok sevindim, Ivan.

"Bekle, nasıl öğrendin?" diye soruyorum, bunca zamandır annesiyle uzaktayken beni adliyede bulacağını nasıl bildiğini de merak ederek.

"Portland'a dönerken seni aramaya çalıştım ama cevap vermedin. Ben de Whitney'i aradım ve özür dilemek ve seninle aramı düzeltmeye başlamak için seninle temasa geçmeme yardım etmesi için yalvardım. Ben yokken olan her şeyi bana anlattı. Bana bugünkü duruşmadan ve Ivan'ı desteklemek için nasıl ortaya çıktığınızdan bahsetti. Buraya gelebilmek için kenara çekilmeden olabildiğince hızlı sürdüm. Uzaktayken zaten çok şey özledim. Şu andan itibaren yanında olmak istiyorum Joelle. Sonsuza kadar."

Bir kez daha gözyaşı döküyorum.

"Whitney ayrıca yaltaklanmamı önerdi.

Çok fazla." kıkırdadım "Elbette yaptı."

Beni bir kez daha kendine yaklaştırıyor. "Ayrıca bana, 'Seni seviyorum' demeye istekli biriyle birlikte olmayı hak ettiğini söyledi; ister mutluluktan uçup gitsek, ister kediler ve köpekler gibi kavga etsek - ve bunu aynı şekilde kastetsek de."

İyi adamlar hakkında söylenip dururken ona bu sözleri söylediğim zamanı düşünüyorum. Whitney mutlak en iyisidir.

Max yutkunuyor, gözleri duyguyla parlıyor. Senin için o adam olmak istiyorum, Joelle. Herşeyden dahafazla."

"Sen, Max. Benim için sensin.

Hey, aşık çocuk. Arabanı hareket ettirir misin?

Max beni bıraktı ve ona bağırarak yabancıya baş parmağını kaldırdı. Bizi arabasına doğru götürmeye başladı ama ben tekrar Ivan'a döndüm. "Eve gidebilir misin?"

İkimize bakarken hafifçe gülümsedi. "Evet, iyiyim. Tebrikler, ikiniz."

Vedalaştık, sonra Max'in arabasına bindik. Evine doğru hızla giderken elimi ellerinin arasına aldı.

"Tanrım, seni özledim." Elime bir öpücük konduruyor. "Ben de seni özledim."

Trafik ışıklarında durduğumuzda dönüp bana baktı. "Seni aramadığım için üzgünüm. Annemle birlikte olaylara o kadar odaklanmışım ki, gittiğim süre boyunca telefonumu hemen hemen görmezden geldim.

"Sorun değil Max. Anladım. Onu gördüğüne çok sevindim. Ve döndüğün için çok mutluyum.

Bir an tereddüt ediyor. "Anneme senden bahsettim. Bir gün seninle tanışmak istiyor. Eğer bunda bir sakınca yoksa."

Elini avucumun içine sıkıştırıyorum. "Onunla tanışmayı çok isterim."

Onu öpmek için eğiliyorum. Arkamızdaki araba kornaya bastı ve yeşil ışığın yandığını fark ederek ayrıldık. Max "özür dilerim" diye el sallıyor, sonra öne geçiyor.

Evine vardığımızda Muffin'i bir sürü evcil hayvanla selamlıyorum ve o kanepenin arkasında tembellik ederken Donut'un çenesinin altını kaşıyorum.

Sonra Max'e döndüm. Belimden tuttu, beni kendisine bastırdı ve beni şehvetli bir öpücüğe yönlendirdi.

"Benim de heyecan verici haberlerim var." Kollarımı boynuna doladım. "Dairemden taşınıyorum."

"Vay canına, gerçekten mi?"

Başımla onayladım. "Sanırım zamanı geldi. Ailem sandığımdan çok daha istikrarlı. Sandığım kadar yakınlarda bana ihtiyaç duyduklarını sanmıyorum.

"Nerede yaşarsanız yaşayın, her zaman onlara yakın olacaksınız."

Max'e gülümsedim, ailemin benim için ne kadar önemli olduğunu anlayan biriyle birlikte olduğum için minnettarım.

Bana kaşını kaldırdı. "Bu, yaşayacak bir yer aradığınız anlamına mı geliyor?"

Genişçe sırtıyorum. "Belki."

"Boyson konutunu önerebilir miyim?" Odaya göz gezdirir. "Kendim söylersem oldukça rahat olur. Sahibi, her isteğinizin karşılandığından emin olacak harika bir adam."

Kaşlarını kaldırdığında kahkahayı patlattım.

"Ve zaten sana tapan ve taşınmanı çok isteyen iki sevimli evcil hayvanı var."

Kulağa cazip geliyor. Ancak Balkabağı'nı da yanımda getirebilirim."

"Açıkça."

Pis öpücüklerin ve hevesli ellerin tanıdık ritmine düşüyoruz. Yakında giysilerimizi yere döküyoruz.

Max, Mmm, duş, diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Duşa ihtiyacım var. Şu an çok kirliyim."

Eğilip şakacı bir tavırla elinden kurtuldum ve banyo kapısının yanında durmak için koridorda yürüdüm.

Biliyor musun, eğer taşınacaksam, önce banyoyu, özellikle de duşu gezmek isterim. Herhangi bir şey yapmadan önce buranın ne tür bir su basıncına sahip olduğunu bilmem gerekiyor."

Gözlerinde haylaz bir parıltı parlıyor. "Daha önce bir ya da iki kez o duşa girdin. Ve eğer yanlış hatırlamıyorsam, sen de orada vakit geçirmekten keyif alıyor gibiydin."

"Doğru ama sanırım bir kez daha denemem gerekiyor. Sadece ne aldığımı bildiğimden emin olmak için."

O çok sevdiğim yarım gülümseme ortaya çıkıyor. Orada dururken, bu anın mutluluğunu yaşıyorum. Max ve ben birlikteyiz. On sekiz aydır birbirimize gizliden aşık olmamızın, bir milyon dostça sohbetin ve birkaç aşırı tuhaf sohbetin ve tüm çatışmaların, iş karışıklığının ve aile mücadelelerinin ardından buradayız. Birlikte. Tekrar birbirimizin kollarında ve çılgınca aşık.

Kaslı, güzel dövme kolunun gömleğini çekiştirmesi beni o sıcak ana geri çekiyor. Yanıma geliyor ve beni omzunun üzerinden kaldırıyor. Kıkırdama nöbetine düşmeden önce ciyakladım.

"Size duşu yakından ve kişisel olarak büyük bir tur atmama izin verin," diyor.

"Ya ondan sonra yatak odası?" "Kesinlikle."

Ve sonraki birkaç saat boyunca, Max Boyson bana harika bir tur attı.

sonsöz

18 AY SONRA

maks.

İÇİNDE bugün ne olacak Sade kahve veya *olmaklatte*?"

Fırın tezgahında sipariş verirken Joelle'in beni karşıladığı
gülümseme

beni öldürür Her zaman olur.

Etrafıma hızlıca bir göz attım, şu anda sırada başka kimse olmadığı için mutluyum, böylece kendimize biraz zaman ayırabiliriz. Sonra avuçlarımı tezgaha dayadım, eğildim ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum.

"İkisi birden. Tüm kafeine ihtiyacım var.

Kıkırdadı, sonra sevgiyle göğsüme baktı. "Ben de yaptım."

Eğilip oğlumuzun başının tepesine bir öpücük konduruyor. "Dün gece biri telaşlıydı."

Kafasını sallayıp kıkırdadı ve arkasını dönüp kahvemi doldurup benimkini kamçılardı. *olmaklatte*.

Doğruldu ve üzerimdeki bebek taşıyıcısında uyuklayan küçük Roan'ın kafasına elimi koydum. Teninin yumuşaklığını ve o tüylü kahverengi saç

yığınınını avucumun üzerinde hissettiğimde göğsüm kabarıyor. Bizim küçük adamımız. Sanki kalbim göğüs kafesimde fırlayacakmış gibi.

Bebek sahibi olmak şimdiye kadar yaptığım en zor şey. Aynı zamanda mutlak en iyisidir. Ebeveynliğimizin henüz üç ayındayız ve şimdiye kadar uykusuz gecelere, bitmek bilmeyen çocuk bezlerine ve bir ateşe katlandık. Yine de çok fazla şikayet edemem. Joelle onu emziriyor ve onu beslemek için gece birçok kez onunla birlikte oluyor. Bez değişimlerinde elimden geldiğince yapıyorum, gazını çıkarıyorum,

onu yürüyüşe çıkarmak ve ben Stacked'de çalışırken yanımda taşımak ve ardından evin etrafındaki her şeyle ilgilenmek. Ama yaptığı şeyin yakınından bile geçmiyor. Ne de olsa onu taşıdı ve doğurdu. Yapabileceğim hiçbir şey bununla kıyaslanamaz ve ona her gün ona ne kadar hayran olduğumu söylüyorum.

Beni bir baba yaptı - olmayı hayal edebileceğim en harika şey. Roan bana her gülümsediğinde içimde bir sevinç patlaması oluyor. Küçük, tıknaz elini parmağıma dolamak asla ama asla eskimeyecek. Oğlumuzu sevdiğim kadar başka bir insanı sevebileceğimi düşünmemiştim. Ve Joelle ve birlikte yarattığımız bu küçük aile ile hissettiğim kadar mutlu veya eksiksiz hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Siz ikiniz şirinliğinizle beni öldürüyorsunuz."

Kalbi gözlerinde bize gülümseyen Joelle'e baktım. Bana iki bardak kaydırdı ve oğlumuzu kucağında tutarkenki görüntüme bakınca neredeyse awws.

"Göğsüne bağlanmış bebeğimizle maksimum çekicilikte olduğunu biliyorsun, değil mi?" dalga geçiyor.

Neden bahsettiğini sormaya başladım ama sonra fırının lobisini işaret etti. Bir avuç insanın bize baktığını görüyorum.

"Seni kontrol ediyorlar," dedi usulca, kaşlarını bana doğru hareket ettirirken. Onları suçlamıyorum. Sen kesinlikle ateşli bir babasın.

Bir yudum almadan önce kıkırdadım. "Pekala, bu işe yarıyor çünkü sen de oldukça seksisin."

Bana baktığında dolgun yanakları kızardı. Gerçek bu. Karım bir serseri. Ve onun yanında uyandığım her gün ve oğlumuz bir hediye gibi geliyor.

Hala bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Ben dünyanın en şanslı adamıyım.

Yenilenmiş alana şöyle bir göz atıyorum ve her şeyi anlıyorum. Ivan tamamlanmış tadilatı Joelle ve bana sunduğunda, bir uyarı vardı: müteahhit yanlışlıkla iki dükkânımızın arasındaki duvarı yıkmış ve orayı ortak bir alan haline getirmişti. Ama Joelle ve ben çok heyecanlandık. Bu, sevdiğimiz tek bir alanda birlikte çalışmaya devam edebileceğimiz anlamına geliyordu. Hayır, geçici ortak alanımızın sıkışık mahallelerini sevmedim.

ama onunla aynı alanda çalışmayı çok seviyordum. Ve şimdi bunu yapmaya devam edebiliriz.

Müşteriler açık konsept alana girdiğinde bir tarafta Lanie's, diğer tarafta Stacked yer alıyor. Kitaplara göz atmakla hamur işlerini yemek arasında gidip gelebilirler. Kitaplar ve unlu mamuller. Bu mükemmel bir eşleşme.

Tam o sırada Joelle'nin annesi Ramona ve Elba Teyze mutfaktan çıkarlar. Joelle dönüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Ramona, "Bebek için yardıma ihtiyacın var mı diye bir uğramak istedik," diyor.

Joelle gülüyor. "Tabii ki sen yaptın."

Elba emekli olduğundan beri, neredeyse tam zamanlı olarak fırında yardım ediyor. Joelle'nin ailesinin ve Whitney'in ona verdiği para ve tadilattan bu yana aldığımız artan işlerle, Elba'ya ek olarak fırında yardımcı olması için bir tam zamanlı ve bir de yarı zamanlı çalışanı işe alabildi. Joelle'nin ailesinin geri kalanı, hafta içi boş zamanları olduğunda hala uğrar. Düzenli olarak bir şeyleri kontrol etmek için fırına uğramasına rağmen, Joelle teknik olarak hala doğum izninde olduğu için bu çok yardımcı oldu.

Ramona ve Elba yanıma gelip Roan'ı öpüp kucaklıyorlar. "Onu almamıza ihtiyacın olmadığından emin misin?" Ramona bana diyor ki, bir yüzünde istekli bir bakış.

"Eminiz anne." Joelle gülüyor. "Onu bu hafta sonu götüreceksin, unuttun mu? Bugün babasıyla biraz vakit geçirmesine izin ver."

Ramona ve Elba anlayışlarını başlarıyla salladılar.

Elba avucunu başının üzerinde gezdiriyor. "Gelmiş geçmiş en tatlı bebek. Sana daha çok benzediğini söyleyemem. *çocukya* da sen, Max."

"O tamamen Joelle," diyorum. "Annem bile öyle diyor."

Aramızdaki o yıllardan sonra annemle aramın iyi olduğuna inanmak zor. Sağlığı hala dokunulmaz ama geçen yıl düğünümüze gelecek ve geçen ay bebeği görmek için bizi ziyaret edecek kadar iyi hissetti. Joelle'nin ailesi kadar yakın değiliz ama iyi durumdayız.

yer. Birbirimizi düzenli olarak arıyoruz ve o, Joelle ve ben bebeğin resimlerini paylaşmak için bir grup metin sohbeti içindeyiz. Artık hayatımın bir parçası olduğu için gerçekten mutluyum.

Joelle ve Roan arasında baktım. “Bütün o siyah saçlar ve o derin kahverengi gözler. Onun da burnu var. Şanslı çocuk.”

Bana yüzünü buruşturuyor. Tanrım, bunu yapmasına bayılıyorum.

Ramona, "Bebeklerin görünüşü, büyüdükçe çok değişiyor," diyor. "O yaşlandıkça sana çok benzeyebilir, Max.”

Elba, “Kesinlikle onun kadar uzun olacak” diyor. "Ne kadar uzun olduğuna bir bak.

Ve sadece üç aylık."

Ramona ve Elba, bana hızlıca sarılmak için uzanmadan önce onun etkileyici boyutuna yaltaklanıyorlar. Ramona mutfağa girerken Elba kasayı devralırken kendimize bir dakika ayırmamız için bizi kenara itiyor.

"İyi misin?" Joelle'e soruyorum.

Başını sallıyor. "Her zamanki gibi yorgunum.

Ama çok, çok mutluyum.” "Hayatımın Hikayesi."

Kıkırdar. Roan'ı ezmemeye dikkat ederek nazikçe belinden tutup kendime çektiğimde sessizleşti. Gözleri boşlukta geziniyor.

Halkın içindeyiz.

"Umursama." Dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce ona kaşlarımı kaldırdım. Tercih ettiğim kadar pis değil ve sadece birkaç saniye sürüyor, ama iyi bir noktaya değiniyor. Bizvardıralenen.

Ayrıldığımızda ona baktım. "Yorgun ve mutlu ve başka türlü olmasını istemezdim."

Bana sırtıyor. "Aynı."

joelle

O öpücük tam da ihtiyacım olan şeydi.

Max'e bakarken midem bulandı. Birlikte neredeyse iki yıl geçirdikten sonra bile, Max Boyson'dan gelen tek bir öpücük beni heyecanlandırıyor. Ve onu deli gibi seviyorum.

Oğlumuz bir kez daha sarılıp onu öpüyorum, sonra ikisinin bakış açısına bakıyorum. Nasıl bu kadar şanslı oldum? Harika bir kocam, mükemmel bir bebeğim, destekleyici bir ailem ve gelişen bir işim var.

Sonra nasıl olduğunun bir önemi olmadığına karar verdim. Önemli olan tek şey bunun olması ve her anın tadını çıkarmalıyım.

Roan'ın gözleri hızla açıldı ve bir an için telaşlandı. Ona bakarken hem Max hem de ben donup kalıyoruz. Bebeğimizin tekrar uykuya dalmasını umarken ağlayıp ağlamayacağını görmek için nefesimizi tutan tipik yeni ebeveyn hareketi.

Neyse ki anında ertelemeye geri döndü. Max ve ben birbirimize gülümsüyoruz.

"Aferin, Roan," diye fısıldadı Max. "Uyuyabildiğin kadar uyu dostum."

"Oğlumuz bir barda duyduğumuz rastgele bir şarkının adını verdiğimizize inanabiliyor musun?"

Max kıkırdar. "Bir isim üzerinde anlaşılamadığımız ve o noktada çaresiz kaldığımız için kesinlikle yapabilirim."

Avrupa'daki balayımızın hemen ardından çok mutlu olduğumuz hamile kaldım. Hemen çocuklar için denemeye başlamak istedik ve bu kadar çabuk gerçekleştiğinde şok oldum ve heyecanlandım.

Ama sonra isim seçim süreci geldi. Hiçbir konuda anlaşılamadık - sevdiğim her isimden Max nefret ediyordu ve onun sevdiği her isimden ben tiksiniyordum.

Ama ben sekiz aylıkken bir gece bir barda akşam yemeği için ızgara yapıyorduk. Açık mikrofon gecesiydi ve şarkıcılardan biri Roan Ash'in "Whiskey to My Soul" şarkısının akustik versiyonunu seslendirdi. Kulağa ülke versiyonu gibi gelmiyordu - daha samimi ve hüzünlüydü. Ve çok güzeldi ve aylardır aklıma gelmeyen bir anıyı canlandırdı.

Sözler etrafımızda yankılanırken Max'e baktım.

"Viski," diye fısıldadı. Onun da bunu düşündüğünü gözlerinden anlamıştım.

İki yıl önce ofisinde birkaç bardak viski paylaştığımız ve her şeyin başladığı o rastgele öğleden sonra.

Şarkı bittiğinde, şarkıcı orijinal sanatçının adını açıkladı. Bakışlarımız kilitlendi.

Roan, diye

fısıldadım.

"Beğendim," dedi

Max.

Elimi karnıma koydum ve adı oğlumuzu usulca söyledim. Roan. Adın bu bebeğim."

Max başının tepesini öpmek için eğilir. Sonra kapı sallanarak açılıyor ve Whitney içeri giriyor.

Olduğu yerde duruyor ve elini göğsüne koyarken yüzünü buruşturuyor. "Şimdiye kadarki en şirin aile."

"Bunu hep söylüyorsun," dedim gülerek.

"Pekala, bu doğru."

Whitney, Roan'a seslenir ve Max'e sarılır. Alanın diğer tarafındaki kitapçısına bir göz attı.

"Reggie ve Henry'nin kasada bir sırası var. Gidip yardım etsen iyi olur." "Bunu yaparken Roan'ı da yanında götürebileceğine emin misin?"

Başını bana doğru eğiyor. "Elbette. Bir süre dinleniyorsun. Bunu anladım.

Bana göz kırptı, o yarım gülümsemesini takındı ve onun uzaklaşmasını izlerken içim sızladı.

Whitney'e döndüm. "Naber?"

"Sizi manikür ve pediküre götürmeye geldim. Şımartılmayı hak ediyorsun."

Ağlayabilirim, çok mutluyum. Ama sonra saate bakıyorum. "Henüz manikür salonlarının hiçbiri açık değil."

Sokağın aşağısındaki salonun bizim için erken açılması için özel düzenlemeler yaptım.

Onu öyle hızlı bir şekilde kucaklıyorum ki, "of" diye

bir ses çıkarıyor. "Sen harika bir arkadaşsın, Whit.

Teşekkür ederim."

"Bunu hak ediyorsun, Jojo. Her gün çok şey yapıyorsun. Ayrıca, sen beni Jacques'la tanıştırdıktan sonra sana bir kuaför gezisi borçluyum. O adam. Aman tanrım." Bakışları rüya gibi oluyor.

Düğünümüzde, Max'in arkadaşı Jacques'ı Whitney'i gördüğünde

gözlerinin nasıl neredeyse kafasından fırladığını fark ettikten sonra Whitney ile tanıştım.

O zamandan beri çıkıyorlar.

"Beni yakışıklı ünlü bir şefle ayarladın. Hayatımda bir daha asla yemek yapmak zorunda kalmayacağım. Bunun için seni sonsuza kadar seveceğim Jojo."

Çantamı alırken kıkırdıyoruz. Whitney'e nereye gittiğimizi Max'e bildireceğimi söylüyorum. Ona söylediğimde heyecanla başını salladı.

"Git, iyi vakit geçir."

Dudaklarına bir öpücük kondurdum, sonra Roan'a bir öpücük verdim. Gitmek için dönmeden önce bir an durup ikisine baktım. Kocamı ve bebeğimizi görünce kalbim göğsümde gümbürdüyor.

Oğullarım.

Bütün dünyam, önümde. Max bana

gülümsüyor. "Hepsi iyi?"

İkisini de tekrar öpüyorum. "Evet. Kitapçı çocuklarıma karşı koyamıyorum."

teşekkürler

Bu kitap, gerçek bir kitap olarak sonlanacağını düşünmediğim, beklenmedik bir fikirdi, ama oldu ve çok mutluyum çünkü şimdiye kadar yazdığım en sevdiğim şey ve bunun için teşekkür etmem gereken bir sürü insan var.

Stefanie Simpson'a, Donut'un kamera hücresi yapmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Sen bir mücevhersin ve seni seviyorum.

Sandy Lim, bu kitabı beta olarak okuduğunuz ve şimdiye kadar aldığım en anlamlı geri bildirimlerden bazıları için teşekkür ederim. Sana arkadaşım dediğim için şanslıyım.

Skye McDonald ve Sonia Palermo, her zaman sahip olmayı hayal ettiğim harika destekleyici arkadaşlar olduğunuz için teşekkür ederim.

Kabak'ın bu hikayenin bir parçası olmasına izin verdiğiniz için teşekkürler Rachel Lukas.

Harika editörlerim Sarah Blumenstock ve Liz Sellers'a, Max ve Joelle'i benim kadar sevdiğiniz ve bu kitaba verdiğiniz tüm emek için teşekkür ederim.

Hala bakmaktan kendimi alamadığım gerçekten nefes kesici bir kapak tasarladığı için Vikki Chu'ya çok teşekkürler.

Menajerim Sarah Younger ve Nancy Yost Literary Agency'ye beni destekledikleri için teşekkür ederim.

Kocama, aileme ve arkadaşlarıma, beni sevdiğiniz ve benimle her zaman gurur duyduğunuz için teşekkür ederim. En iyi kucak arkadaşı olduğun için Salem'e teşekkür ederim.

Ve bu kitabı okuyan herkese çok ama çok teşekkür ederim. Bunu her zaman söylediğimi biliyorum ama doğru: Bunu yapmamın sebebi sensin. Yazdığım hikayeleri okumaktan zevk aldığınızı bilmek, benim ifade edebileceğimden çok daha fazlasını ifade ediyor.

Daniel Muller'ın fotoğrafı

Sarah Echavarre Smithdünyayı daha güzel bir yer haline getirmek isteyen, her seferinde bir öpüşme hikayesi olan bir metin yazarıdır. Romantizm aşkı sekiz yaşındayken başladı ve teyzesinin aşk romanları zulasını keşfetti. O zamandan beri bağımlısı. Yazmadığı zamanlarda onu yürüyüş yaparken, çikolata yerken ve onu mükemmelleştirirken bulabilirsiniz.Çin böreğiyemek tarifi. Kocas ve sevimli kedisi Salem ile Bend, Oregon'da yaşıyor.

ÇEVİRİMİÇİ BAĞLAN

SarahSmithBooks.com

 [YazarSarahS](https://twitter.com/YazarSarahS)

 [YazarSarahS](https://www.instagram.com/YazarSarahS)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

İÇİNDE □ sıradaki
okumanızda liste
?

Disko içinde dir-dir
senin ne x gtekrar
oku!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve güncel bilgiler alın içinde Bu
yazar hakkında.

Ve Gn yukarı hayır içinde.